

Polibek, který přinesl slzy

Proč prohráváme,

když se podvolíme

LISA BEVERE

Milí přátelé,

hřích a hanba jsou sourozenci. Dvojčata, která nás zaslepují, abychom neviděli Boží lásku, a brání nám ve svobodě. Jen pravda nás může vysvobodit a Ježíš zaslíbil, že Jeho pravda nás učiní „vskutku svobodnými“ (Jan 8:36). Ženy utrpěly velký útok z rukou nepřítele, který se je pokusil okrást o důstojnost a zavalit odsouzením. Kniha Polibek, který přinesl slzy, je poselství z Božího srdce Jeho milovaným dcerám. On vás stvořil k tomu, abyste toužily po důvěrnosti, romantice a vášni. Byly jste stvořeny, abyste byly mnohem víc než jen objektem sexuální touhy, a abyste našly víc, než jen sexuální uvolnění. Boží moc a Boží Slovo teď mohou znovu uspat touhy, které se předčasně probudily. On ve vašem životě obnoví čest, sílu a sebevědomí, stejně, jako to udělal pro mne.

Posílám tuto knihu Vám a vedoucím po celém světě jako výraz lásky a podpory. Prosím, podělte se o ni s každým, koho znáte. Tato kniha a všechny ostatní materiály jsou dostupné zdarma ke stažení na [CloudLibrary.org](https://www.CloudLibrary.org). Přeji si, abyste uchopily všechnu krásu a hojnost, které pro vás Bůh připravil, jakmile se ponoříte do pravd vepsaných do těchto stránek!

Milované, toto zjevení lásky a milosti navždy změnilo směr mého života. Modlím se, abyste byly navěky proměněny, zatímco budete objevovat, co je pro vás, Jeho drahé děti, v Božím srdci ukryto. Budu ráda, když mi napíšete, jak vás a ty, o které se staráte, toto poselství obohatilo.

S láskou

Lisa Bevere

LisaBevere@gmail.com

Slova ocenění ke knize Polibek, který přinesl slzy

Lisa Bevere je jedna z nejprůhlednějších, nejprávějších a nejujistějších žen Božích, které znám. Proto se můžete spolehnout že to, o co se sdílí v této knize, vzešlo z mnohých modliteb, spořádaného života, z dlouholetého důvěrného poznání Boha a ze srdce vydaného pomoci lidem. V době, kdy ženy touží po naplnění všeho, co pro ně Bůh má, ale slyší kolem sebe lži a nepřítel jejich duše je okrádá. Lisa mluví k tomuto problému pravdivě a srozumitelně a stylem psaní, který čtenářku vtáhne do děje a nepustí. Vím to sama, protože jakmile jsem knihu začala číst, nemohla jsem ji odložit. Tato kniha je dnes nesmírně potřebná a musí si ji přečíst každá žena, bez ohledu na věk. Přála bych si mít tuto knihu k dispozici, když jsem byla sama teenager.

— STORMIE OMARTIAN

Autorka bestselleru *Moc modlící se ženy*

Lisa použila Boží slovo, aby zasvítila „pravým světlem“ a ukázala, jak vše Bůh zamýšlel naproti tomu, jak je dnes vše pokřiveno. Je to skvělá kniha pro moji dceru i pro kohokoli, kdo chce nalézt svobodu v Božím plánu pro muže a ženy.

— STEVE ARTERBURN

Autor bestsellerů *Bitva každého muže, Vyhněte se panu Špatnému, a Najděte pana Pravého* a zakladatel organizace *Women of Faith*

Lisa mluví k srdečním záležitostem ženské sexuality s krásou, půvabem a silou. Bůh volá všechny ženy, aby si vzaly zpět ten pravý plán pro svou sexualitu. Věřím, že se Lisa dotkla Božího srdce a vrátila ženám oděv sexuální důstojnosti. V Božím srdci i v srdci této knihy Lisy Bevere je obnovení. Lisa píše půvabně a přesvědčivě o záměrech Božího srdce v oblasti čistoty ženské sexuality. Vřele doporučuji tuto knihu každé ženě Boží bez ohledu na věk. Vřele ji doporučuji jako skvělý zdroj ke studiu pro vedoucí mládeže, poradce a také rodiče, kteří milují své dcery.

— DOUGLAS WEISS PH.D.

Výkonný ředitel poradenského centra
Heart to Heart Counseling Center

V této skvěle zacílené knize se Lisa Bevere odvažuje odpovídat na otázky o sexu, které ženy pokládají a kterým se velká většina vedoucích vyhýbá. Pro její smělost a nekompromisní postoj je tato kniha „povinnou četbou“ pro rodiče i vedoucí mládeže. A co je nejdůležitější, tuto knihu by si měla přečíst každá žena, která upřímně touží po Boží moudrosti, aby mohla vést čistý život v tomto zvráceném světě.

— NANCY ALCORN

Prezidentka a zakladatelka *Mercy Ministries of America*

Bůh dal Lise Bevere moudrost a poznání, které je za hranicemi jejího věku, a já jsem z této knihy velmi nadšená. Obsahuje hluboké duchovní rady, které požehnají mladé ženy a pomohou jim vymanit se z tlaku, jež na ně vyvíjí současná společnost. Kniha bude také užitečnou příručkou pro matky, vedoucí mládeže a pastory svobodných.

— BETTY ROBISON

Spolumoderátorka pořadu *Life Today*

Moje drahá přítelkyně Lisa to opět dokázala! Touto mocnou knihou vyučuje a dotýká se ženských srdcí.

— SHERI ROSE SHEPHERD

Mluví a autorka *Fit pro skvělý život* a *Život není módní přehlídka*

Lisa mluví s vědomým slitováním a náhledem do nejhlubších a nejskrytějších tužeb ženského srdce, a pak je směřuje k té Jediné Pravé Lásce, která jediná může uspokojit. Odkrývá podvod a lež

tohoto světa a vrací hodnotu a důstojnost opravdové ženskosti.

— KATIE LUCE

Spoluzakladatelka služby *Teen Mania*

Protože často píšu o mužské sexuální čistotě, neustále dostávám otázky: „A co my, ženy? My také bojujeme se sexuálními hříchy!“ Ženy potřebují na toto téma slyšet mluvit ženy a Lisa je ta pravá. Bůh skrze knihy manželů Beverových častokrát doslova proměnil můj život. Lisa jednoznačně věnovala čas modlitbě a půstu a hledání Boha na toto téma, takže jsem přesvědčen, že tato kniha promění i váš život.

— FRED STOEKER

Spoluautor knihy *Bitva každého muže, Touha každé ženy*

LISA BEVERE

Polibek,
který
přinesl
slzy

Proč prohráváme,

když se podvolíme

SYLOW

Tato kniha je věnována ženám, mladým či zralým, které touží snít, ale zapomněly jak. Záměrem polibků nikdy nebylo nás rozplakat... jedině, že by to bylo z radosti. Kéž slova této knihy znovu oživí a posílí sen ve vašem srdci. Modlím se, ať si tyto pravdy přivlastníte a zažijete každou potemnělou vzpomínku, strach či noční můru, která stojí mezi vámi a radostí nevýslovnou. Utíkejte do náruče svého prince a naplňte svůj sen.

- Lisa Bevere

Políbek, který přinesl slzy - Proč prohráváme, když se podvolíme, Czech by Lisa Bevere
Originally published as “*Kissed the Girls and made them Cry - Why women lose when they give in*” by Lisa Bevere © Messenger International
Messenger International, P.O. Box 888, Palmer Lake, CO 80133-0888, USA

Copyright © Messenger International

Additional resources in Czech by John and Lisa Bevere
are available for free download at: CloudLibrary.org
To contact the author: LisaBevere@ymail.com
This book is a gift from Messenger International and is NOT FOR SALE

Políbek, který přinesl slzy - Proč prohráváme, když se podvolíme, v českém jazyce, Lisa Bevere

Copyright © 2019 Messenger International

Původně vydáno v anglickém jazyce pod názvem: “*Kissed the Girls and made them Cry - Why women lose when they give in*” by Lisa Bevere © 2019 Messenger International
Messenger International, P.O. Box 888, Palmer Lake, CO 80133-0888, USA

Tato kniha je dar společnosti Messenger International, je ZDARMA
a nesmí být předmětem prodeje. Je to dar společnosti Messenger
International, což je služba Johna a Lisy Bevere.

Kontakt na autorku: LisaBevere@ymail.com

Copyright© 2020 Syloam pro český jazyk

Vydavatel: SYLOAM – Křesťanská mezinárodní misia
Černyševského 11, 851 01 Bratislava
www.syloam.eu

Překlad: Mgr. Markéta Bystrická
Jazyková úprava: Mgr. Hana Švédová
Redaktoř vydavatelství: Miroslav Fic
Grafika: Syloam.eu

(Pozn. překl.: Veškeré citace Bible, pokud není uvedeno jinak (ČSP,
Message, TPT...), jsou z Bible 21.)

Obsah

KAPITOLA 1	Boží příběh na dobrou noc	1
KAPITOLA 2	Kde se nacházíme?	15
KAPITOLA 3	Jdi a už nehřeš	25
KAPITOLA 4	Probuzená láska	37
KAPITOLA 5	Šípková Ruženka	59
KAPITOLA 6	Pravá Popelka	71
KAPITOLA 7	Co dělat, když se probudí sexuální láska	83
KAPITOLA 8	Cti svého Otce	99
KAPITOLA 9	Živá oběť	111
KAPITOLA 10	Zlomená kletba	125
KAPITOLA 11	Vyvolená vášnivým, svatým Bohem	145
KAPITOLA 12	Moc čistoty	159
KAPITOLA 13	Oděv, který zabíjí	177
KAPITOLA 14	Život bez lítosti	193
KAPITOLA 15	Proč prohráváme, když se podvolíme	211
	Závěr: Síla lásky	221

Poznámky	225
O autorce	227
Poděkování	229

1 *Boží příběh na dobrou noc*

Zazvonil telefon a přerušil obvyklý chaos panující v našem domě se čtyřmi hochy, kteří právě užívají letní prázdniny.

“Prosím?”

Byl to pastor.

“Liso, říkal jsem si, jestli bys mohla dnes večer promluvit na středoškolské mládežnické skupince s děvčaty o sexu?”

Strnula jsem a hlavou mi proběhla vzpomínka na nedávnou epizodu z talk show místní denní televizní stanice, kterou jsem zahlédla, když jsem skládala část hromady vypraného prádla. Pokud byla ta show pravdivá, změnilo se toho od mých středoškolských let opravdu hodně. Podle této show totiž dokonce i mladší středoškolští studenti provozují sexuální aktivity, o kterých jsem já neměla ani tušení, že existují, když jsem byla v jejich věku.

“Dnes večer?!” zakoktala jsem a k mému překvapení jsem znervózněla.

“Ano,” pokračoval. “Vidím to takhle, rozdělíme hochy a děvčata. Já si vezmu na starost hochy a ty si vezmeš děvčata do mládežnické místnosti.”

Dokonce i mladší středoškolští studenti provozují sexuální aktivity, o kterých jsem já neměla ani tušení, že existují, když jsem byla v jejich věku.

~ Dokonce i mladší středoškolští studenti provozují sexuální aktivity, o kterých jsem já neměla ani tušení, že existují, když jsem byla v jejich věku.

“John dnes přilétá, nevadilo by, kdybych se nejdřív poradila s ním?”

zeptala jsem se ochromeně, abych získala trochu času..

“Ne, nevádí. Až se rozhodneš, zavolej mně nebo pastorovi mládeže.”

Položila jsem telefon... trochu otřesena. Co se to se mnou děje? Cestuji po celé zemi a mluvím před velkými skupinami žen různého věku, tak proč mám teď obavy mluvit s děvčaty naší místní středoškolské mládežnické skupiny?

Musím se dát dohromady. Vždyť jsem přece žena bývalého pastora mládeže. Ty dva roky jsem přežila víceméně bez úhony. Pak jsem si ale uvědomila, že mi nevádí ta věková skupina,... ale to téma.

Vytočila jsem Johnův mobil. Zvedl ho na nějakém letišti na cestě domů.

“Zlato, náš pastor chce vědět, jestli mohu dnes večer promluvit s děvčaty ze středoškolské mládeže o sexu. Nevím, co mám dělat.

... Víš, ty máš dnes večer přijet domů, a je to docela na poslední chvíli, a já si ani nejsem jistá, co bych jim měla říct. No, a víš, že spousta děvčat na střední provozuje orální sex?”

Tou poslední větou jsem chtěla vyvolat okamžik šoku, ale s Johnem to evidentně nijak nepohnulo. „Mně to nevádí. Myslím, že bys tam měla jít.”

“Ale co mám těm středoškolačkám říkat? Vždyť ani nemám dceru, a a skoro žádný čas na přípravu,” přela jsem se.

“Máš tři hodiny, Liso. Myslím, že bys to měla vzít,” odvětil John.

Skvělé—nedá mi nic, za co bych se mohla schovat. Zaslechla jsem, jak hoši začínají nahoře řídit a hádat se.

“To ne, kluci budou doma moc vyvádět a já nic při tom neudělám... a stejně, co bych vlastně měla říkat o sexu?!”

“Bůh ti to ukáže. Poslyš, už nastupuji do letadla. Zavolej pastorovi a řekni mu, že s tím souhlasím.”

“No, já si nejsem moc jistá... ale už běž. Zavolej mi, až přistanete,” zamručela jsem.

Samozřejmě, že s tím John souhlasí – on tam mluvit nebude. Nesnáším to, když potřebuji „omluvenku“ a on mi ji nechce dát. Rozhlédla jsem se po jeho kanceláři a prolétávala očima police, jestli nenajdu nějaké knihy na dané téma. Mezitím jsem vytočila číslo na pastora, stále nepříliš jistá tím, co řeknu.

“Tak John s tím souhlasí.” Než jsem si to stačila uvědomit, dala jsem slovo.

“Bezva! Poslyš, nechci, ať se přehnaně připravuješ. Proběhne to takto: Budeme mít společné chvály a uctívání. Potom s tebou děvčata odejdou. Budou mít příležitost vyplnit kartičky, pokud budou chtít napsat nějaké otázky.

První půlhodinu budeš odpovídat na jejich otázky, druhou půlhodinu budeš vyučovat a pak se rozejdete..”

“Mohu se na ty otázky podívat s předstihem?” Odpověď zněla „ne“. Teď jsem byla ještě více nesvá.

“Totiž, věděl jsi, že jsem byla *opravdu* dobrá nevěřící, než jsem se stala křesťankou? Víš, já nemám žádné úžasné svědectví cudného života a podobně. Myslím, že někdo jiný by byl k tomu vyučování vhodnější.”

“No, nemyslím, že bys jim měla říkat svoje svědectví (teď bylo zřejmé, že žádné nemám). Vyučuj o čistotě a mluv s nimi na rovinu. Zvládneš to.”

A pak zavěsil. Položila jsem telefon a přemýšlela jsem, jak jsem se do toho vlastně nechala zatáhnout. Měla jsem na práci miliardu jiných věcí. Znamenalo to, že opět večer nebudu s dětmi, a v žádném případě jsem si v tu chvíli nepřipadala způsobilá mluvit na takové téma. Vyběhla jsem z Johnovy kanceláře a svolala své čtyři syny, abych jim sdělila, co se bude dít a co od nich potřebuji.

“Haló, kluci, potřebuji, abyste teď opravdu spolupracovali. Máma má za tři hodiny mluvit na středoškolské mládežnické skupině. Opravdu se musím připravit. Půjdu do tátovy kanceláře. Prosím, prosím, dopřejte mi klid. Nevyrušujte mě, pokud nebudete krvácet. Buďte na sebe hodní. Běžte ven na čerstvý vzduch nebo do svých pokojů nebo do suterénu, ale v této části domu nechci nikoho vidět. Nechci slyšet žádné hádky. Rozumíte mi??”

Podívali se jeden na druhého a přikývli. Pochopili zoufalý pohled své matky.

Odchvátala jsem zpět do Johnovy kanceláře a začala jsem vytahovat konkordance a tematické materiály. V koutku oka jsem spatřila svého devítiletého syna Aleca, jak stojí za skleněnými dveřmi Johnovy kanceláře a dívá se na mě. Otevřela jsem.

“Co je, Alecu?” zeptala jsem se netrpělivě.

“Ale nic. Jenom se na tebe dívám,” odpověděl nenuceně.

“Tahle možnost není. Pamatuj, máš být nahoře, dole, nebo venku! Běž!” zavelela jsem.

“Tak jo,” pokrčil rameny a odšoural se pryč.

Děti! Znovu jsem se zabalila do své polosamoty a otevřela jsem *Výkladový slovník Mathew Henryho*, ale netušila jsem, kde začít. Vytáhla jsem *Rozšířený překlad anglické Bible* a procházela jsem si všechna známá Písma o čistotě a cizoložství a nevěstincích, když vtom znovu zazvonil telefon. Začala jsem být podrážděná. Kvapně jsem telefon zvedla.

“Haló?”

Byl to opět pastor. “Haló, Liso. Poslyš, ten dnešek se ruší. Takhle brzy to nezvládneme zařídit. Ale chtěli bychom to dnes oznámit a naplánovat to na příští týden. Budeš příští týden doma?” To byla moje šance! Možná, že příští týden něco mám. Sáhla jsem po kalendáři a nalistovala příští týden.

“Příští týden jsem doma.”

“Skvělé— takže příští týden.” A zase zavěsil.

Pocítila jsem *částečnou* úlevu, protože teď mám aspoň na přípravu celý týden namísto tří hodin (které jsem stejně tak docela neměla, protože jsem ještě ani neuvařila večeři a nebyla ve sprše). Povzdechla jsem úlevou a oznámila klukům, že se život opět vrací do normálního rytmu, a do zbytku dne jsem vykročila s mnohem s lehčím pocitem.

Celý týden jsem pak tuto službu a její náplň nosila u srdce. Opravdově jsem hledala Boží radu a zkoumala Písma a své srdce a pátrala po odpovědích na otázky, které jsem očekávala. Dovolila jsem si odborně odhadnout, že budu přinejmenším dotázána, jak daleko je povoleno zajít, jako kdyby byla naše individuální sexualita nějaký

parkour nebo cyklistický závod. Zkoumala jsem Písma, abych našla jasnou a definitivní odpověď. Došlo mi, že odpověď, kterou jsem dala svým dětem, když byly ještě malé, by neobstála. Koneckonců, byla jsem to já, kdo řekl svým dětem, že Magic Johnson se nakazil virem HIV, protože líbal moc dívek, a pak jsem byla překvapená, že mají strach políbit nějakého příbuzného na rozloučenou. Nechtěla jsem se zaobírat detaily, když byli ještě „tak malí“.

Když bylo mému nejstaršímu synovi dvanáct let, poslala jsem ho na seminář o dvoření a dala jsem slib, že mu domluvím manželství. Dokonce jsem se nabídla, že když budu na cestách, budu rozdávat přihlášky na jeho budoucí manželku. Tehdy se nechal skoro přesvědčit, když jsem mu řekla, kolik peněz ušetří, jestliže nebude chodit na rande. Že by si za to mohl koupit docela pěkné auto.

Ale teď musím být vážná. Bude tam několik set děvčat, která mi nejspíš moje teorie o smluveném manželství nespolknou. Upřímně jsem se modlila:

Otče, prosím, potřebuji pro ty dívky odpověď. Chci jim předat tvoji moudrost, ne svůj vlastní názor nebo názor někoho jiného. Mám jim říct, že nevádí, když se budou vodit za ruce, ale dál už nesmí zajít? A nebo myslíš, že nevádí ani líbání? Potřebovala bych to opravdu rychle vědět.

Vyčkávala jsem, ale žádná odpověď na moji modlitbu nepřicházela. Vstala jsem tedy od modlitby a vyrazila do sprchy. Zítra bude den D. Když jsem se sprchovala, představovala jsem si, kterou cestou se zítra dát, ale vtom ke mně promluvil Duch svatý a pomohl mi lépe se zaměřit..

Řekl mi: “Hledáš pravidla, kterými omezíš jejich chování. Pravidla jim nepomohou. Síla, kterou potřebují, se musí zrodit ze vztahu. Přesměruj svoje zaměření od toho, co *nesmějí* dělat, na to, co *mohou* dělat. Řekni jim, že mohou se svými chlapci zajít tak

daleko, kam by zašly, kdyby se to dělo před jejich otcem. Protože otcové jsou ochránci a strážci počestnosti svých dcer.”

~ *Mohou se svými chlapci zajít tak daleko, kam by zašly, kdyby se to dělo před jejich otcem.*

Byla jsem nadšena! Není to o pravidlech a touto cestou se nemohu vydat. Mohou se

svými chlapci zajít tak daleko, kam by zašly, kdyby se to dělo před jejich otcem.

To by celou diskuzi omezilo na přednášku o zákoně a studentky by odešly bez pomoci a já zdeptaná. Místo toho je to spíše o vztahu s jejich nebeským Otcem a o úctě k jejich pozemskému otci. Není to o omezeních, morálce, ani etickém kodexu vytesaném do studeného kamene, ale o živých slovech napsaných do jejich srdcí. Vyskočila jsem ze sprchy, osušila se a šla jsem si napsat asi šest stránek poznámek.

Následující večer jsem dorazila těsně po začátku chval a uctívání a připadala jsem si příliš nápadná a jako bych tam nepatřila. Jako žena kolem čtyřicítky jsem evidentně mezi všemi těmi studenty vyčnívala. Určitě bych nemohla proklouznout bez povšimnutí. Představovala jsem si, jak se na mě studenti dívají jako na dalšího „vetřelce“, mámu, která přišla špehovat jejich mládežnické shromáždění. Když uctívání skončilo, napříč sálem se rozdávaly bílé kartičky k zaznamenání obávaných otázek. Usmála jsem se na pár děvčat sedících opodál, naklonila jsem se a pokynula jim, aby tam napsaly skutečně cokoli. Doufala jsem, že budou milé, protože budou mít strach, že později poznám jejich rukopis. “Ále, já se chci zeptat jen na oblečení,” přihlásila se dobrovolně jedna z nich. Sebevědomě jsem přikývla a usmála se, a přitom jsem si pomyslela: *To je skvělé! Otázku o oblékání zvládnou. To bude snadnější, než jsem myslela. Neměla jsem se nechat tak rozhodit.*

Když byly kartičky vyplněny, všechny dívky se odebraly z hlavní kaple směrem k našemu místu konání, k mládežnické kapli na

konci chodby. Jak procházely dveřmi, posbíraly se od nich vyplněné kartičky. Nemohla jsem si nevšimnout, jak byly při našem odchodu hlučné a divoké. Trapně jsem čekala opodál, až vedoucí mládeže vyberou kartičky tak od čtyř set dívek, a sledovala jsem, jak se dívky cpou na svá místa. Když byla všechna místa plná, dívky si posedaly na podlahu. Dostala jsem do ruky mikrofon a hromádku posbíraných kartiček a vyšla jsem na stupínek, abych zahájila shromáždění otázek a odpovědí.

Ani jeden týden navíc mě nemohl připravit na otázky, které jsem ten večer dostala. První byla otázka, zda souhlasím, že jistý stážista církve (jeho jméno bylo napsáno na kartičce) je nejvíc sexy muž na světě. Odpověděla jsem, že nesouhlasím. Řekla jsem dívkám, že podle mě je nejvíc sexy muž na světě můj manžel.

Další otázka se týkala oblečení: *Je povoleno oblékat se sexy? Kolik holého těla najednou můžu ukázat?*

Pohlédla jsem na přítomné dívky. Mnohé z nich na sobě měly sukně tak krátké, že jsem se obávala toho, co se stane, když se posadí. Jiné zas vystavovaly holá bříška s piercingem v pupíku visícím nad džíny nebo šortkami jakoby záměrně spuštěnými co nejvíce dolů na boky.

Na vysvětlenou jsem se zeptala: “Chcete vědět, jestli souhlasím s tím, abyste se oblékaly vyzývavě?”

Většina z nich přikývla, potěšeny, že chápu jejich otázku.

“Jistě, je to dobrý nápad. Pokud chcete přilákat sukničkáře, klidně se oblékejte jako šlapky. Je to jako chytání ryb – návnada,

~ Je to jako chytání ryb – návnada, kterou zvolíte, určí to, jakou chytíte rybu.

kterou zvolíte, určí to, jakou chytíte rybu. Takže pokud chcete ulovit chlípného chlapa, oblékejte se ve všech směrech chlípně.

Je to jako chytání ryb – návnada, kterou zvolíte, určí to, jakou chytíte rybu.

Byly trochu omráčené, takže jsem pokračovala: „Neříkám, že je špatné oblékat se atraktivně nebo podle módy, ale vyzývavé oblékání je vyhrazeno pouze pro manžele a za zavřenými dveřmi..”

Vyprávěla jsem jim, jak jsem si pouze před svým manželem v ložnici oblékla věci, které by bylo nevhodné nosit na procházku se psem nebo na druhý den ráno před mými čtyřmi syny, když jim míchám vajíčka k snídani. Často, když mi synové pomáhají skládat vyprané prádlo a ukážou tázavě na podivně tvarované, či jasně zbarvené kousky spodního prádla, vysvětlím jim, že to je prádlo „máma+táta“. Pokrčí rameny a prádlo putuje ke mně: „Tady máš, slož to ty. Já nevím, jak to patří..”

— *Jak daleko je příliš daleko?*

Další otázka, jakou dívky pokládaly, byla, na kterých tělesných partiích je povolený piercing. Odkázala jsem tedy na biblické příklady piercingu: uši a nozdry (Ez 16:12). Doporučila jsem vyvarovat se všech míst, kde není chrupavka. Docela dost otázek bylo na biblický postoj k homosexualitě. Říká se tam o tom něco? Je to špatné? Jak by mohlo být špatné, když se dva lidé mají rádi, i když jsou homosexuálové? Jako odpověď jsem jim předložila odkazy, které si mohou sami pročíst, a vysvětlila jsem jim, že správná věc (láska) ve špatném pojetí (sexuálně vyjádřená mezi lidmi stejného pohlaví) je přesto špatná. Je to špatný způsob jak vyplnit správnou potřebu, je to převrácení správného Bohem daného vyjádření sexuální lásky. Jak daleko je příliš daleko?

Pak byly další otázky, na orální sex, a některé příliš neslušné, vulgární a neuctivé, aby vůbec mohly být zmíněny. Ale potom přišla ta největší otázka. Nepochopte mě špatně. Ta otázka mi prošla rukama již několikrát předtím, ale neustále jsem ji odkládala a kartičku jsem zakládala pod všechny ostatní.

Byla to ta nejčastěji pokládaná otázka hned po té, zda je povoleno oblékat se sexy, ať už v jakékoli formě položené. Už jsem se tomu nemohla dál vyhýbat – nastala chvíle, na kterou čekaly: nejočekávanější otázka... *Jak daleko je příliš daleko?*

Když jsem sdílela odpověď, kterou mi dal Duch Svätý, šeptání a hihňání ustalo, takže byste slyšeli spadnout špendlík. Každá dívka si ten scénář představovala v hlavě. *Před mým otcem? Jak by to vypadalo? To né, před otcem takové věci neděláme!*

Je pravda, že velká většina našeho sexuálního konání by se odehrávala za zavřenými dveřmi, v potemnělých rozích, pod pokrývkou noci, v autech, nebo v drogovém či alkoholovém opojení. Pokud bychom byli více nestydatí, možná bychom se o to pokoušeli v tmavém pokoji našeho domova, zatímco rodiče spí jinde, ale nikdy ne za světla, střízlíví, a přímo před očima svého otce!

Ticho v místnosti přetrvávalo a já jsem věděla, že to byla správná odpověď na morálně špatnou otázku položenou generací zmatených a zranitelných dívek. Nejvíce znepokojivé pro mě bylo zjištění, že stojím před středoškolačkami, děvčaty z *círky*, která má dynamického, zaníceného a zapáleného pastora mládeže. Věděla jsem, že vedoucí mládeže hladovějí po tom, aby jejich mládež zachvátila svatost a Boží oheň, které by s sebou přinesly probuzení a obnovení. Věděla jsem, že tito vedoucí v osobním životě usilují o čistotu. Kde je tedy problém? Brzy mi bylo dáno porozumění.

Předala jsem své poselství a ve 21:00 jsem ukončila službu. Ti, kdo chtěli zůstat na modlitbu nebo si jen promluvit a položit další otázky, mohli zůstat a promluvit si s některým z vedoucích mládeže nebo se mnou. Byla jsem šokována, kolik děvčat tam zůstalo, v tvářích jiný výraz, odlišný od téměř otevřeného vzdoru, na který jsem narazila na začátku. To, co jsem uslyšela v dalších dvou hodinách, mi zlomilo srdce.

Mladé dívky, které se chvěly od bolesti a studu ze sexuálního zneužívání a obtěžování z rukou těch, kterým důvěřují: přátel, chlapců, strýců, bratrů, otčímů, nebo dokonce otců. Sužované mladé dívky, kterým se hlavou opakovaně honí sexuálně nabitě představy, zvrácené filmy, videoklipy, fotky nebo internetové stránky. Mladé dívky, které se cítí pošpiněny nečistými rozhovory nebo vtipy, jichž se účastnily či zaslechly. Nebo se cítí zostuzeny, když je někdo vulgárně oslovuje. Jiné zas byly zapleteny v sebeuspokojování.

Všechna tato tajemství zahalila jejich mladý život jako šedý povlak nebo přílnavý film, který nejde umýt. Táhl se za nimi jako závan kouře, aby každý poznal, že prošly nečistým ohněm.

Jsou to dcery, které nemají žádný bezpečný přístav, kde by mohly jednoduše spočinout a spát, aniž by musely bojovat s obrazy, představami, hlasy nebo stíny minulosti. Strach a stud je odloučil od pokoje. Některé byly vybaveny pravidly, ale zjistily, že je to nespolehlivá

~ *Touží po tom, aby je někdo vysvobodil.
Chtějí utéct před temnými stíny, které
je uvěznily, ale rytíři zmizeli.*

ochrana před útoky vedenými proti jejich mysli. I když tělo uniklo před fyzickým násilím, mysl velmi často ne. Touží po tom, aby je zachránil rytíř ve zlaté zbroji. Chtějí utéct z temné věže, ze stínů, které je uvěznily, ale rytíři tu nejsou. Velmi často to byli právě muži v jejich životě, kteří je zklamali, zneuctili nebo opustili, a ony zůstaly zranitelné a nedůvěřivé. Touží po tom, aby je někdo vysvobodil. Chtějí utéct před temnými stíny, které je uvěznily, ale rytíři zmizeli.

Vyslechla jsem příběhy o špatném vlivu — tak nepatrném, že byste ho považovali za neškodný: v soukromí domova nebo v přítmí kina se rodiče s dětmi dívají na filmy plné sexuální promiskuity, narážek a mnohdy s částečnou nahotou. Mladé dívky vyprávěly, jak se cítily nepohodlně před svými rodiči, když se s nimi na takové věci dívaly, obzvláště před svým otcem. Cítily stud a nervozitu, pak se podívaly na své rodiče a všimly si, že ti ani nehnuli brvou.

Po několika takových filmech nebo pořadech zahnalý nepříjemné pocity, ale už nebyly schopny vidět své rodiče ve stejném světle. Když viděly otce dívat se na poprsí jiné ženy prezentující se sexuálně vyzývavým chováním, bylo to, jako kdyby bylo odhaleno jejich vlastní panenské poprsí.

Po tomto prožitku se cítily zranitelné a zneuctěné a ani nevěděly proč.

Ale, jak se může dcera cítit v bezpečí a chráněná, když se její otec nechá bavit promiskuitou?

Pocítí jeho ochranu, nesouhlas a zklamání, když nebude přítomen, pokud to nezažila, když přítomen byl?

~ Ale jak se může dcera cítit v bezpečí a chráněná, když se její otec nechá bavit promiskuitou?

Ale jak se může dcera cítit v bezpečí a chráněná, když se její otec nechá bavit promiskuitou?

Co se děje, když už se malé děvče necítí v bezpečí?

Možná jste nikdy tento pocit neměly, ale zjistily jste, že jste se sexuálně vypnuly a uzavřely proto, jak ohavný a bezbožný vzor naše společnost prezentuje. Jako by ten zlý poskvrnil vzor zdravé touhy a lásky a proměnil ji v lacinou momentku chťiče. Proto se touha a vzbuzení vášně v jakékoli podobě stává hroživou vyhlídkou. Říkáte si, jak jste vůbec mohly vyměnit bezpečí a omezení zákona za touhu a opuštění.

A proč, proč, proč mám psát knihu o ctnostech sexuální čistoty, když se zdá, že to nikoho nezajímá a nikdo neposlouchá? A pro koho ji mám psát? Odpověď zní, že tato kniha je pro všechny dcery, které čekají. Je pro matky, aby si vzpomněly. Je pro každého, kdo upadl, aby se mohl zvednout. A je pro všechny, kteří se uchovali čistí, aby poznali a plně si uvědomili svoji odměnu a byli povzbuzeni k tomu zůstat silní.

Tato kniha je dopis od generace matek a poradců, kteří poznali lítost, pro dcery této generace, aby nemusely selhat a aby zdědily přísliby a ne bolest. Je nástrojem pro matky, které mají pocit, že nemohou svým dcerám říkat ne, když před lety samy řekly ano.

Toto není kniha příkazů a zákazů... je to kniha obnovení. Záblesk toho, jak to vidí Bůh, zjevení jeho původního záměru. Někteří možná řeknou, že je to neuskutečnitelná pohádka, ale já věřím, že to může být pravda. Pravidla nás nikdy neosvobodí a strach a ovládání nás nikdy nedovedou do bezpečí. Osvobodí nás pravda, která se tyčí výše než všechny lži, které nás nyní obklopují. Pravda je ranní úsvit tam, kde byla strašná a dlouhá temná noc plná děsivých zklamání a zoufalství.

Jednou jsem slyšela, že když chcete někomu něco sdělit, máte to říct skrze příběh. To jsem si ověřila před mnoha lety, když děti spávaly se mnou v pokoji a já jsem jim vyprávěla příběh. Byl to pošetilý, vymyšlený ucelený příběh o rodině z doby osidlování, která se přestěhovala na západ a zažívala mnoho dobrodružství.

Vyprávěla jsem ho, když jsme všichni usínali. Často mi do toho děti tu a tam skočily, když usínaly a zase se probudily. Stejně i já jsem přerušovaně usínala a zase se vracela k vyprávění a když některé z dětí zrovna zůstalo vzhůru, zastavilo mě a opravilo, pokud jsem něco vynechala nebo popletla nějaké detaily. Jsem vždy užaslá, jak si ten příběh dodneška pamatují mnohem lépe než já a do větších detailů.

Proč jsem vám to říkala? Protože věřím, že Bůh vám chce říct příběh na dobrou noc, který znovu uspí to, co bylo tak hrubě probuzeno. Který zlehka uspí vášně a vrátí je tam, kde budou čekat a dřímat. Příběh, který vrátí to, co bylo předčasně probuzeno, opět do stavu snění. Do místa, kde je utišen strach a obnovena naděje. Do přístavu, kde není hanbě vstup povolen a kde je vše čerstvé, nové a čisté jako květy po jarním dešti. Bůh vám chce vyprávět

příběh na dobrou noc, který znovu uspí to, co bylo tak hrubě probuzeno.

~ Bůh vám chce vyprávět příběh na dobrou noc, který znovu uspí to, co bylo tak hrubě probuzeno.

Než tam dojdeme, pomodleme se:

~ Drahý nebeský Otče,

Ty jsi Stvořitel nebe a země. Ty jsi také stvořitel intimity. V mém životě jsou věci, které se předčasně probudily...

Části mojí sexuality, které nezůstaly spát a snít, ale vzbudily se a rozhořely. Prosím, dotkni se jich svým uzdravujícím dotekem. Prosím tě, aby přišlo světlo tvé pravdy a rozehnilo tmu v těchto místech mého života, jak teď budu číst dál.

Věřím, že to můžeš udělat jen Ty, protože jsi všemocný a vševědoucí. Otevři oči mého srdce, abych tě poznala a chodila po tvých cestách. Ať věci, které mají spát, zase usnou. Rozptyl můj strach a přitáhni mě do bezpečí svých křídel. Otevři mé srdce a vyprávěj mi své příběhy, abych mohla poznat a pochopit Tvůj záměr.

S láskou,
Tvá dcera

2 *Kde se nacházíme?*

Vpředěšlé kapitole jsem vyprávěla o svém drsném probuzení do uvědomění, kde jako ženy a dcery Nejvyššího Boha stojíme v souvislosti se svou sexualitou. Ale jak přesně jsme se ocitly v tak zoufalém a zranitelném stavu? Byl to jeden špatný krok nebo více kroků, které nás přivedly na cestu přestoupení? Flirtovaly jsme s těmi, kdo nás okradli o naši důstojnost a pak nás nechali nahé a bezmocné? Jak to, že se z krásy naší ženské postavy a z tajemství naší sexuality stala tak laciná a běžná věc? Jak to, že jsme se tak vzdálily od naděje a zaslíbení dětských pohádek a přešly do šera a zoufalství únavných a cynických nočních můr?

~ Jak se z krásy naší ženské postavy a z tajemství naší sexuality stala tak laciná věc?

Jak se z krásy naší ženské postavy a z tajemství naší sexuality stala tak laciná věc?

Když nasloucháme šepotu a temným lžím toho zlého a zavíráme uši a srdce před hlasem Moudrosti, která na nás hlasitě volá v ulicích (Př 1:20), tehdy sny ustoupí před nočními můrami. Když se pokoušíme naplnit oprávněné potřeby špatným a nevhodným způsobem, sny se změňí v noční můry. Když nás obtěžkají těžká jha, břemena a starosti a ohnou naši páteř, sny se změňí v noční můry. Když dovolíme, aby strach zahnal naše naděje a sny na útěk a pak způsobil ochrnutí na naší cestě, sny se poddají nočním můrám. (Joz 1:9).

Nemám zájem předkládat aktuální fakta a čísla, abych přesně zjistila naši doslovnou *statistickou* pozici (např. procento rozvodovosti, svobodných matek nebo počet teenagerů, kteří provozují předmanželský sex). Tyto statistiky si můžete vyhledat samy. Nechci mluvit k vašemu intelektu ani k vašemu rozumu.

... Chci mluvit přímo k vašemu srdci. Chci přesně určit vaši *duchovní* pozici, kterou jako ženy máme. Jsem přesvědčena, že jsme nahé a uvězněné v noční můře.

~ Chci přesně určit naši duchovní pozici, kterou jako ženy máme. Jsem přesvědčena, že jsme nahé a uvězněné v noční můře.

Ženy po celém světě volají:
„Nelíbí se mi to, co vidím.

Chci zpět své šaty! Chci zpět svoji důstojnost, úctu a tajuplnost. Chci vytlačit strach. Chci být zmocněná a svobodná!“

Chci přesně určit naši duchovní pozici, kterou jako ženy máme. Jsem přesvědčena, že jsme nahé a uvězněné v noční můře.

Žijeme v noční můře, protože jako neposlušné děti jsme uvěřily lži, že když se vzepřeme, budeme svobodné. Ale nakonec, když dojde k porušení zákonů lásky, trpí nejvíce právě ženy. Není to nový boj... je stejný jako ten, který byl před dávnou dobou sveden v Edenské zahradě, když had pošeptal:

Vzepřete se Bohu a budete moudří a svobodní! Tak jsme sáhly po ovoci, pojedly z něj

~ Nakonec, když dojde k porušení zákonů lásky, trpí nejvíce právě ženy.

a zavřely oči a na malou chvíli si užily jeho omamnou chuť. Ale když jsme oči otevřely, zjistily jsme, že se stalo něco zlého. Byly jsme nahé a pokryté hanbou. Obrátily jsme se na Adama, ale on byl také nahý a vedl svůj vlastní zápas, a tak nám nepomohl. Také koneckonců cítil hanbu a bezmoc a svedl vinu na nás! Nakonec, když dojde k porušení zákonů lásky, trpí nejvíce právě ženy.

A tak muž a žena utekli a schovali se a snažili se zakrýt svoji nahotu, než do zahrady přijde Bůh. Když přišel, začalo obviňování.

Adam: “To žena, kterou jsi mi dal— to ona mi dala pojíst ovoce z toho stromu, a já jsem jedl” (Gen 3:12).

Eva: “To had mě podvedl, a já jsem jedla” (Gen 3:13).

Bůh: “A mezi tebe a ženu vložím nepřátelství... Budeš toužit po svém muži, a on ti bude vládnout” (Gen 3:15–16).

~ *Zákon vyžaduje a vládne, ale láska vede a dává.*

Všimněte si, že Adam viní ženu i Boha... “to žena, kterou jsi mi dal.” Co je to vůbec za poznámku? Kam se podělo radostné prohlášení „hle, tělo z mého těla a kost z mých kostí“ (Gen. 2:23)? To je docela velká změna názoru! Něco se tu stalo... ti dva už nebyli jedno, protože už nebyli nazí a nestydící se. Hanba už způsobila jejich nejednotnost a rozdělila je.

Zákon vyžaduje a vládne, ale láska vede a dává.

Pak byla žena dotázána a upřímně odpověděla: „Byla jsem podvedena a jedla jsem.“ V jejích slovech neslyším obviňování, ale slyším výčitky svědomí a lítost. Do určité míry už si je vědoma, oč přišla. Už bude navždy ve sporu s hadem. Bude toužit po svém muži, ale on jí bude vládnout. Tady vidíme první náznak toho, že začíná vládnout zákon (poznání dobrého a zlého) namísto lásky. Protože zákon vyžaduje a vládne, ale láska vede a dává.

Muži velmi často, stejně jako Adam, reagují na své vlastní pocity bezmocnosti tím, že přistupují k ženám jako k věci, kterou chtějí ovládat. Někdy prosazují tuto nadvládu tak, že v některých národech zavádějí zákon a v jiných jednájí bezzákonně. Hodnota žen je snížena na úroveň majetku a předmětu sexuálního podrobení, ovládnání a zneužívání.

Takže začíná zápas. V tomto boji o moc se ztratilo původní ušlechtilé poslání ženy být pomocnicí a doplněním muže. Ztratil se vzor silného a zaopatřujícího ochránce. V touze po navrácení a obnovení se zlomení a zranění Adamové a Evy obracejí k sobě zády a hledají své naplnění jinde. Středem pozornosti zlomených mužů se stala homosexualita a povstala do popředí, protože jim slibuje naplnění skrze soužití s jiným mužem. To však není možné. Pokud je něco kompletní, přináší to život; muž nemůže doplnit muže, ani žena nemůže nikdy najít své naplnění v jiné ženě.

Před velkým pádem Adam obhlédl celé stvoření v jeho nádherné dokonalosti a nenašel nikoho, kdo by ho doplnil, než pak potkal Evu. Svobodný muž Adam a jeho krásný protějšek Eva by byli společně neporazitelní, ale satan nemohl jen stát opodál a dívat se na to.

Takže převrátil čistou a dokonalou Boží pravdu tak, že zpochybnil Boží dobrotu a moudrost. Podvedl Evu a ona vzala zakázané ovoce a jedla a následně ho podala mlčícímu Adamovi po svém boku. Ten zlý a otec lži je odlákal od Boží přítomnosti a přitom je okradl o jejich postavení autority a moci.

~ *Dcery Boží, pozemští synové Adamovi vás nemohou zachránit před tímto hadem... to musí udělat nebeský princ.*

Pak k jejich újmě přidal ještě obvinění, když jim oběma řekl, že ten druhý je nepřítel. A zápas mezi rozezlenými a zraněnými muži zbavenými mužnosti a jejich rozezlenými ženami pokračuje, protože se oba vzájemně obviňují ze své bolesti a chtějí, ať to ten druhý napraví. Ale tato bolavá místa nemůže zahojit ani muž ani žena... jen Bůh nás může znovu navrátit do zahrady našich snů. Dcery Boží, pozemští synové Adamovi vás nemohou zachránit před tímto hadem... to musí udělat nebeský princ.

~ *Když jsou ženy připraveny o svou důstojnost a poníženy, jsou zostuzeni i muži...*

Předpovězená bitva mezi ženou a hadem stále zuří (Gen 3:15). Dcery Boží, pozemští synové Adamovi vás nemohou zachránit před tímto hadem... to musí udělat nebeský princ. Hadův cíl je stále stejný: obrat dcery Eviny o jejich důstojnost, sílu a čest a tím je zbavit síly. V některých kulturách toho dosáhl skrze bezzákonnost a vybízí je, aby svlékly svůj oděv a odhalily svou krásu na odiv všem. V jiných kulturách had prosazuje zákony proti ženám, ty se musí schovávat před očima druhých a zahalovat se od hlavy až k patě ponurým oděvem. V obou případech, ať už je žena zahalená nebo nahá, je pokryta hanbou a její krása je předváděna jako hříšný kořen chytice a trápení mužů.

Ale když jsou ženy připraveny o svou důstojnost a poníženy, jsou zostuzeni i muži, protože žena je slávou muže (1. Kor 11:7). Když muž svleče ženu, zneuctí sám sebe. Ztratí svou Bohem danou touhu ji chránit a s tím i svou úlohu skutečné autority. Stejně jako jsme byly my připraveny o ženský oděv síly a cti, byli i muži připraveni o svou pravou mužskou autoritu.

Když jsou ženy připraveny o svou důstojnost a poníženy, jsou zostuzeni i muži...

Když se ženskost a cudnost přestala ctít jako vznešená věc, jsou ženy pokoušeny snížit se ke svůdnosti a oblékají si oděv smyslnosti. Pokud ženy nenajdou smysl své ženské krásy, cti a důstojnosti, mohou být neuvěřitelně ohroženy sexuálním využíváním.

My jsme našim dcerám bohužel nepředvedly vzor ženy oděné čistotou, krásou a silou. Ani si nejsem jistá, jestli většina z nás ví, co to znamená. Jsou bombardovány sexuálními narážkami dříve, než jim vůbec začnou růst nadra. Dívky se pak snaží vyrovnat vzorům sexuálně žádoucích žen a to dříve, než vůbec vědí, co je to sex. Na předních stránkách časopisů je velmi málo přitažlivých a silných vzorů čistoty, pokud vůbec. U časopisů pro starší ženy to není lepší.

Chtěla bych, abyste měly odvahu vidět tuto bitvu, jaká skutečně je: Had vás obírá o vaši moc, důstojnost a oděv! Měly byste si to uvědomit

a rozzlobit se. Protože jen potom budete mít potřebnou kuráž, abyste mohly bojovat proti svému skutečnému nepříteli a dát svou plnou oddanost věrnému a pravému Králi. Pak najdete nádherný oděv, kterým zakryjete svoji nahotu. Probudíte se a uvědomíte si, že váš boj není proti mužům ani proti vašemu manželovi, ale proti nepříteli našich duší. Musíme se probudit z noční můry a přivolat zpět svůj sen. Je třeba vidět tuto bitvu, jaká skutečně je: Had vás obírá o vaši moc, důstojnost a oděv!

Promlouvám k volání, které je hluboko ve vaší duši... k tomu prázdnému, tajnému místu, které sex nemůže naplnit. Toužíte po hlubší lásce, důvěrnosti a splynutí, než vám může dát nějaký muž. Toužíte po bezpečnějším přístavu, než jaký můžete najít na zemi. Toužíte po lásce nebeského Prince. Řeknu vám tajemství, ať už mu budete věřit nebo ne. On po vás také zoufale touží. To On zasadil semínko touhy do hlubokých štěrbin vašeho srdce a jen On může vaše touhy naplnit.

~ Je třeba vidět tuto bitvu, jaká skutečně je: Had vás obírá o vaši moc, důstojnost a oděv!

Budeme-li pořád hledat na těch špatných místech, budeme v našem hledání naplnění opakovaně zklamány.

Vaším problémem nejsou muži. A nejsou ani řešením! Pozvedněme své oči vzhůru k nebi, protože naše pomoc přichází od Hospodina, Stvořitele nebe a země (Ž 121:1–2). Jenom tehdy a jenom tam najdeme zdroj pomoci a novou sílu a čest. Vaším problémem nejsou muži. A nejsou ani řešením!

~ Vaším problémem nejsou muži. A nejsou ani řešením!

Proč jsme my ženy tak zranitelné? Očividně žijeme v době, kde vládne bezzákonnost a nepravost (Mt 24:12). Když bezzákonní muži vládnou svou egoistickou vládou, umírá láska a vytrácí se

naše ochrana. Když v obyvatelích národa vládne touha po hříchu, je narušena křehká rovnováha rodiny a ženská srdce jsou rozervána na kusy. Touhy se začínají přesouvat a měnit a lži jako by se měnily na pravdu. V listu Římanům je tento současný a zrychlující se stav popsán následujícími slovy:

Proto je Bůh skrze žádosti jejich srdcí vydal do nečistoty, aby navzájem zneuctivali svá těla; vyměnili Boží pravdu za lež, kořili se a sloužili tvorstvu více než Stvořiteli, jenž je požehnaný na věky. Amen. (1:24–25)

Když měníme pravdu za lež a sloužíme svým vlastním touhám místo živému Bohu, degradujeme se a snižujeme se k sexuální nečistotě. Když je naše srdce posedlé sexuální touhou, Bůh nás nechá, ať je po našem. Stejně jako nebránil Adamovi a Evě v jejich touze, když byli v Edenské zahradě, nebrání ani nám v té naší. Chce být naší opravdovou touhou, ale když po něm netoužíme my, nechává nás, ať si žijeme po svém, i když nám to škodí.

Proto je Bůh vydal do potupných vášní. Jejich ženy vyměnily přirozený styk za nepřirozený a stejně i muži zanechali přirozeného styku s ženou a ve své touze se rozpálili jeden k druhému, muži s muži páchají hanebnost a sami na sobě dostávají zaslouženou odplatu za svoje poblouzení. (Ř 1:26–27)

Když se stane pohnutkou pouhé potěšení a ne touha dát život, nebude trvat dlouho a smilstvo a sexuální nemravnosti nebudou stačit, aby uspokojily vaše chutě. Touha vede k dalšímu ještě ostudnějšímu nebo zvrácenějšímu chtíči a stahuje nás dál do propasti.

Když jim známost Boha nebyla dost dobrá, Bůh je vydal jejich zvrácené myslí, aby dělali, co není správné. (Ř 1:28, Bible, překlad 21. století)

Když odmítneme poznání Boha, zdědíme pošetilost a zkaženost, které jsou prosté morálky či svatosti. Dobro je zde ztraceno a my klopýtáme ve tmě a míříme od špatného k horšímu. Byl to snad Bůh, kdo z nás učinil zvrácené lidi? Samozřejmě, že ne! Jeho nejvyšší touhou je, abychom byly znovu čisté, což samozřejmě znamená, že jeho nejvyšší touha je, aby naše srdce patřila Jemu. Ale když si postavíme hlavu a řekneme: „Ne! Já chci to, co chci já!“, Bůh ustoupí do pozadí a nechá nás, ať máme to, čeho se naše pošetilá umíněnost dožaduje.

~ *Bůh nikdy neměl v úmyslu nás trestat.
On vyhláší svobodu!*

Bůh nikdy neměl v úmyslu nás trestat. On vyhláší svobodu!

Když jsou muži zbaveni mužnosti, vyhledávají sexuální zážitky, aby se znovu cítili mužně. Když jsou muži poníženi, udělají cokoli, aby se opět cítili mocní. V tomto ovzduší volají po otcovských vzorech a opravdovém vedení, ale často žádné nenacházejí. Když nebudou mít žádné zbožné příklady, v zoufalství se stáhnou z vedoucí pozice a emocionálně opustí své ženy a děti a velmi často je opustí i fyzicky. Ženy toto prázdné místo vidí a snaží se pozici, kterou muž opustil, zaplnit, ale to není možné. A tak ženy a děti uvíznou v pasti. Rozezlení muži po celém světě a muži bez mužnosti týrají ženy a děti ve snaze cítit se opět zmocnění. Ale to nikdy nejde.

Neposlušnost přináší zajetí a meč. Bůh však nikdy neměl v úmyslu nás trestat. On chce vyhlásit svobodu! Poslechněte si, jak vás vybízí:

„Jen pojdte a proberme to, praví Hospodin; jsou-li vaše hříchy jako šarlat, zbělejí jako sníh, jsou-li rudé jako purpur, budou jako vlna. Podvolíte-li se a budete poslouchat, budete jíst dobré věci země.“ (Iz 1:18–19)

Vybízí nás, abychom byly rozumné, abychom se statečně a pravdivě podívaly, v jakém stavu se nacházíme, a uvědomily si, že to není pěkný pohled! Naše hříchy nejsou světle růžové... jsou křiklavě šarlatově červené a žádají být usmířeny krvavou obětí. Ale Bůh nechce naši karmínovou oběť, protože přišel Princ a zaplatil, co bylo třeba. Bůh nás touží do čista obmýt. Místo „jídla“, které nenasytí (sex bez důvěrného vztahu, manželství bez smlouvy), nabízí nám Bůh to nejlepší ze země...

když budeme ochotny a pak také poslušny. Ochotny činit pokání a uznat, že jsme sešly z cesty. Ochotny mu sloužit s radostí, protože je dobrý, věrný a pravdivý. Ochotny podřídit se v poslušnosti jeho Slovu, protože jeho Slovo je zákonem lásky, života a svobody. Ochotny vzít svůj kříž a ukryt svůj život do rukou Krista, Slova, které se stalo tělem, a následovat jeho příkladu. Slova Joéla nás dnes vyzývají::

“Nyní tedy, je výrok Hospodinův, navratte se ke mně celým srdcem, v postu, pláči a nářku. Roztrhněte svá srdce, ne oděv, navratte se k Hospodinu, svému Bohu, neboť je milostivý a plný slitování, shovívavý a nejvyšší milosrdný. Jímá ho lítost nad každým zlem. (Jóel 2:12–13, Český ekumenický překlad)

Bůh volá k této generaci: *Nyní tedy! Když vše vypadá tak beznadějně a vy se cítíte tak špinaví a bezmocní. Nyní tedy! Když všichni ostatní selhali a vše, co jste zkusili, vás zklamalo... já vás nezklamám. Nyní tedy!*

~ Bitva se vždy vedla o ženská srdce a Bůh žádá o vaše zlomená, zhmžděná a zraněná srdce.

Když to vypadá, že už je příliš pozdě... není pozdě! Navratte se ke mně celým svým srdcem.

Bitva se vždy vedla o ženská srdce a Bůh žádá o vaše zlomená, zhmžděná a zraněná srdce. Vybízí vás, abyste se odvrátily od současné noční můry a vkročily zpět do jeho snu, protože Bůh od počátku časů hledá nevěstu... právě takovou, jako jste vy.

Bůh volá k zajatým ženám celé země: *Osvobodte se z těch řetězů a buďte moje! Protože „tys mi vzala srdce, sestro moje, moje nevěsto; vzalas mi srdce jediným pohledem svých očí”* (Píseň písní 4:9).

Vzaly jste mu srdce... teď se vykraďte vy k Němu a dovolte, ať vám vezme srdce vaše. Otevřete svá srdce lásce a pravdě, které najdete na těchto stránkách, a nechte je v sobě ožít. Byly jsme políbeny tímto světem a to nám přineslo slzy... ale nyní tedy, Princ volá a dává příslib lepších věcí pro ty, kdo odpoví jeho lásce.

Ozval se můj milý, toto mi praví: „Vstávej, má lásko, pojď, ty má krásko. Vždyť skončila už zima, pominuly deště, jsou ty tam. Květinky z půdy prokvétají, přišel čas révu prořezat, hrdliččin hlas je slyšet po kraji.” (Píseň písní 2:10–12)

~ Drahý nebeský Otče,
slyším, jak mě tvůj hlas volá... “Nyní tedy!” Vezmi mi mé srdce a uveď ho do bezpečí. Odpusť mi, že jsem podlehla lžím a obrátila se k Tobě zády. Vím, že mé hříchy jsou rudé jako šarlat, a děkuji Ti za život Tvého Syna, který byl dán, abych mohla být zase bílá jako sníh. Jeho prolitou krví budu ctít jako vzácný poklad. Děkuji Ti, že mě probouzíš, abych viděla, jaký je můj skutečný stav. Unavuje mě být nahá, zostuzená a vystrašená... Chci svůj oděv zpátky! Odvracím se od vzorů smyslnosti a bezzákonosti a přijímám zpátky čest, sílu, tajemství a ušlechtilost, kterou jsi ukryl do ženské podoby. Dej, ať je pro mě tvá pravda reálnější než všechny podvody nebo svázanost v mém životě, abych mohla být naprosto svobodná a zcela Tvá.

*S láskou,
Tvá dcera*

3 *Jdi a už nehřeš*

V předchozí kapitole jsme mluvily o odvěké bitvě vedené mezi nepřítelem našich duší, Satanem, a dcerami Evinými. Od času Edenské zahrady až doteď je neměnný a vytrvalý ve svých snahách zostudit, obnažit a zneuctít ženy. Je smutné, že jeho nejkrutější útoky jsou často vedeny pod rouškou náboženství. Nikde jinde v Bibli to není evidentnější než právě na případu ženy, která byla přistižena při cizoložství. Je to tak ohromný a výstižný příklad krutosti zákona a náboženství a krásy Božího milosrdenství a lásky! Chtěla bych s vámi tuto událost navštívit a možná se na ni podívat ve zcela jiném světle.

Za ranního šera přicházíme k velkému davu lidí, kteří se shromáždili na chrámovém nádvoří, aby si poslechli mistra jménem Ježíš. Protože jsme ženy, bude moudřejší, když se tam potichu vplížíme dříve, než sluneční svítání odhalí naši přítomnost. Ježíš je úplně jiný než všichni ostatní učitelé zákona a když mluví, dokonce si sedá mezi lidi. Na rozdíl od jiných učitelů, které jsme viděly nebo slyšely, má v sobě tento muž jemnou sílu a mocnou moudrost. Když promluví, slyšíte hlas někoho dalšího, kdo není vidět... v jeho slovech slyšíte slova Boha Otce.

Přesto kamkoli jde, všude ho provází polemika. Vypráví ohromně otevřeně o Boží lásce a nemocní a sužovaní jsou uzdravováni. Náboženští vůdci ho nenávidí, ale obyčejní lidé ne... ti ho milují.

Ženy by se neměly zaplést do žádné polemiky. Varují vás, abyste zůstaly stranou, ale nejde to.

Dnes ráno vás jeho přítomnost neodolatelně přitahuje. Toužíte znovu slyšet slova, která říká... jsou to texty příjemně vtíravé melodie písně, kterou chce vaše srdce zpívat nahlas. Čekáte na něj uprostřed neobvykle tichého ale vyčkávajícího davu... Slíbil, že se dnes ráno vrátí a bude vyučovat.

A časně ráno přišel opět do chrámu a všecken lid přicházel k němu; posadil se a začal je vyučovat. (J 8:2)

Objevil se se svými učedníky při prvním záblesku svítání, když se mu za zády obloha rozjasnila ohnivými odstíny. Jeho rysy lze těžko rozeznat, úsvit má za zády a ranní světlo před sebou. Když pár lidí v davu pozdraví a obejmě je, posadí se a začíná vyučovat. Posloucháte ho a srdcem visíte na každém jeho slově. Ale na obzoru čekají potíže.

Nad hlavou Ježíšovou a hlavami učedníků je vidět, jak se blíží nějaká skupina lidí. Rozzlobené hlasy a temné postavy s sebou vlečou někoho, kdo není vidět. Když stanou na chrámovém nádvoří, poznáváte jejich roucha a dochází vám, že jsou to náboženští vůdci. Postava v jejich středu zůstává skryta, dokud nedojdou před Ježíše a dav, pak do ní strčí a ona klesá k Ježíšovým nohám. Je to rozcuchaná žena svírající kus látky nebo povlečení, kterým se snaží zakrýt své nahé tělo, ale její příkrývka nestačí. Je zřejmé, že byla kvapně odvedena od lože hanby. Říkáte si, kde je druhý viník – muž. Vůdčům se nelíbí, že je schoulená na zemi; postaví ji na nohy, aby ji všichni viděli.

Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu, přistiženou při cizoložství; postavili ji doprostřed a řekli mu: „Učiteli, tato žena byla přistižena při činu cizoložství. V Zákoně nám Mojžíš přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?“ (Jan 8:3–5)

Co řekne takové ženě Ježíš? Jaký bude její osud? Samozřejmě, že vůdcům vůbec nejde o ni. Požadují od Ježíše odpověď, protože:

Těmi slovy ho zkoušeli, aby ho mohli obžalovat. (J 8:6)

Ach, ale vy chcete jeho odpověď. Jako všechny ostatní ženy, které tam jsou dnes přítomny v davu, toužíte slyšet, co Ježíš řekne. Co řekne evidentně provinilé ženě? Jaký rozsudek dá těm, kdo si podle zákona zaslouží smrt? Tato žena je však samozřejmě jenom záminka

~ Co Ježíš řekne evidentně provinilé ženě? Jaký rozsudek dá těm, kdo si podle zákona zaslouží smrt?

na pozadí mnohem většího spiknutí. Jde o odvěký pokus podrýt Boží autoritu a skutečným jádrem věci je příležitost nacytat Ježíše. Sledujte ho.

Co Ježíš řekne evidentně provinilé ženě? Jaký rozsudek dá těm, kdo si podle zákona zaslouží smrt?

Ježíš se však sklonil dolů a psal prstem po zemi. (J 8:6)

Nejdřív Ježíš nemá v úmyslu na ženu pohlédnout ani vůdcům odpovědět. Skloní se a píše si prstem v prachu. Boží prst vrývá do prachu písmena, my však nevíme, jaká. Odmítá na ženu pohlédnout, protože ví, že ta, která je již nyní zostuzena a vyděšena, by si neuměla představit jiný pohled než pohled opovržení. Nezvedne oči a nepohlédne na ni jako všichni ostatní, kteří na ni nyní pohlížejí s odsouzením. Možná vzpomíná na to, jak se kdysi dávno v Edenské zahradě také někdo snažil zakrýt svou nahotu.

Když se ho nepřestávali ptát, vzpřímil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať na ni první hodí kámen.“ A opět se sklonil a psal po zemi. (J 8:7–8)

Obviňující hlas poznání dobrého a zlého volá a požaduje zadostiučinění, zatímco Král slávy píše prstem v prachu. Možná v jejich hlasu slyšel obviňující hadův hlas: *Možná ji zahališ, ale já jí nakonec zase její oděv seberu a zostudím to, co jsi zakryl! Nikdy se nepoučí. Musí zemřít Tvoji rukou... to je zákon!* Tentokrát na hadova obvinění neodpovídá.

To bude vyřízeno v brzké době. Nyní mluví pouze k přítomným žalobcům. Žádá, ať ten, kdo je bez hříchu, první hodí kamenem a znovu upírá zrak na písmena v prachu. Jen zadržte dech a počkejte.

Když to uslyšeli, vytráceli se jeden po druhém, zahanbeni ve (svém) svědomí, starší nejprve, až tam zůstal on sám a žena, která byla uprostřed. (J 8:9)

Jenom jeden člověk by musel zvednout první kámen a pak by se jich mohli chopit všichni ostatní. Ale nikdo z přítomných to nemohl udělat... nebo snad ano? Ano, někdo takový tu je! Ježíš je bez hříchu, ale odmítl po této ženě hodit kamenem. On je jediný spravedlivý soudce, nepřišel však odsoudit, ale zachránit ji.

~ Ježíš je bez hříchu, ale odmítl po této ženě hodit kamenem.

Ježíš je bez hříchu, ale odmítl po této ženě hodit kamenem.

Ježíš stále mlčí, dokud všichni její žalobci neodejdou. Odcházejí v tichosti a možná i v jisté hanbě, protože právě přiznali před davem lidí, že chtěli Ježíše nacytat a sami jsou hříšní.

Ježíš čeká, dokud všichni neodejdou a dokud nezmlkne každý obviňující hlas. Pak k této ženě promluví:

Ježíš se vzpřímil a řekl jí: „Ženo, kde jsou tvoji žalobci? Nikdo tě neodsoudil.“ Ona řekla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš

řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od této chvíle již nehřeš.“ (J 8:10–11)

Všimněte si, že žena tam stále stojí, dokud Ježíš nevstane a nepromluví k ní. Nestačí jí, že slyší, jak mluví o ní, chce, aby mluvil přímo k ní. Mohla by utéct, jakmile by všichni žalobci odešli, aby se skryla ve stínu. Ale ona čeká... nahá a zahanbená před jeho tváří. Omrzel ji život v šeru. Stojí tam a čeká, chce odpuštění a osvobození.

S jeho slovy teď může odejít... propuštěna ze smrti a otevřeně zproštěna viny a jakéhokoli odsouzení. Je zmocněna těmito dary, aby mohla opustit svůj život v hříchu.

Zvedá hlavu a střetne se s jeho pohledem. V jeho očích vidí

~ V jeho očích vidí odpuštění, milosrdenství a lásku, a ještě něco dalšího ... je to snad bolest?

odpuštění, milosrdenství a lásku, a ještě něco dalšího ... je to snad bolest? Možná nějaká žena z davu vstala a přinesla jí svůj vlastní oděv,

když spatřila, co se přihodilo, a přikryla její nahotu. Možná, že ta žena jsi právě ty. Je ticho, když žena kráčí tiše ulicí, po které byla před chvílí vlečena. Slunce jasně svítí, protože jí vzešel nový den, den, který pro ni má novou naději a příslib. Když odešla, Ježíš se odmlčel.

V jeho očích vidí odpuštění, milosrdenství a lásku, a ještě něco dalšího... je to snad bolest?

Ježíš k nim opět promluvil: „Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“ (J 8:12)

Není už dcerou smrti a tmy, ale dcerou života a světla. Byla to dcera izraelská, protože jinak by nespadala pod soudní pravomoc náboženských vůdců. Porušila smlouvu a upadla do hříchu. Ale tato nevěrná dcera se střetla s milosrdným Princem a už nebude stejná.

Proradný nepřítel tuto ženu dovlekl k nahotě a provinění před svatým Bohem. Nyní se tedy had vysmívá Princi do očí a ukazuje na naše provinění. Co s nimi, dcerami smilstva a cizoložství? Nemají snad s Tebou smlouvu? Proč se tak často ocitají v posteli se světem! Kolikrát jim ještě budeš odpouštět a zprošťovat je odsouzení k smrti? Je to srdcervoucí otázka na Prince s rozervaným srdcem. Pro Něj ale existuje jen jedna odpověď: *Já tě neodsuzuji. Jdi ... a už nehřeš ... a už nehřeš.* Můžeme si být jisty, že nám takto odpoví, když se podívá na náš hřích a hanbu, protože máme příslib z Židům 13:8: *Ježíš Kristus je stále stejný, včera, dnes a navěky.*

Protože máme Jeho slovo a příslib, je čas, abychom jako ženy povstaly a zahalily svoji nahotu a nahotu ostatních, abychom mohly doopravdy jít a už nehřešit. Je čas vyhlásit tento příslib a tuto moc dcerám, které jsou ještě zajaty v hanbě.

Zjevila se totiž Boží milost, která přináší záchranu všem lidem a vychovává nás, abychom se odřekli bezbožnosti a světských žádostí a rozvážně, spravedlivě a zbožně žili v tomto věku, očekávající tu blahoslavenou naději, zjevení slávy velikého Boha a našeho Zachránce Ježíše Krísta, který dal sám sebe za nás, aby nás vykoupil z veškeré nepravosti a očistil si svůj zvláštní lid, horlivý v dobrých skutcích. (Titus 2:11–14)

Je to úžasná zpráva! Hřích už nad námi nemá moc. Můžeme se od něj odvrátit a říct ne! Ježíš vylil své milosrdenství a zmocnil nás Boží milostí. Nedostaneme rozsudek, který jsme si zasloužily. Je nám odpuštěno, jsme nově narozeny a přešly jsme ze smrti do života. Milované dcery, nepřítel vašich duší nechce, abyste to věděly. Chce, abyste zůstaly v hanbě a tudíž svázány hříchem. Chce, abyste si myslely, že nemáte vládu nad hříchem, ale to prostě není pravda. Zajistě, že v naší vlastní síle se můžeme snažit a budeme selhávat, ale nyní už na naše bitvy nejsme samy. Jsme v Něm a naše zbraně jsou mocné!

~ Hřích už nad námi nemá moc.

Hřích už nad námi nemá moc.

Nyní je nám dána svoboda a nádherná naděje do budoucnosti. Nemáme důvod bát se návratu našeho Pána a Spasitele, protože nás vykoupil z hříšnosti a přijal nás za své. Předtím jsme chtěly dělat špatné věci ... teď chceme dělat dobré! Když jsme opravdově znovu narozeny, mění se naše přirozené touhy. On nám odpouští a pak mění naši přirozenost slovy *Jdi a už nehřeš*. To není podmínka pro odpuštění ... odpuštění už nám bylo nabídnuto. Je to vyslovení důvěry a víra v lepší věci. Než jsem byla znovuzrozena, smilstvo a opilství pro mě byly vzrušující věci. Bylo to něco, na co jsem se těšila, když jsem měla volno.

Byla jsem po nich dychtivá. Ale když jsem se znovuzrodila, ta hnací touha zmizela.

Ježíšova slova k provinilým ženám, jako jsem já, mohla by být parafrázována takto: „Neodsuzuji tě ... odpouštím ti a osvobozuji tě od rozsudku za hřích. Teď běž a už nehřeš. Jsi volná!“ Milost, která nám byla nabídnuta, nemohly bychom si nikdy zasloužit, nebyly bychom ani schopny žít ve zbožnosti a odmítnout hřích a světské vášně bez Boží milosti. Hřích už nemá legální právo na náš život. Protože ...

K té svobodě nás Kristus osvobodil. Stůjte tedy pevně a nenechte se opět podrobit pod jeho otroctví. (Gal 5:1)

Stůjte pevně! Stůjte pevně proti každému odsouzení, které se vás snaží odloučit zpět do života v hříchu. Stůjte proti každému stínu dřívější hanby, který zpochybňuje vaše právo říct *ne* bezbožnosti. Možná jste v minulosti měly problém s tím umět říct *ne*, kvůli vině a hanbě, ale jste osvobozeny od své *minulosti a minulost není vaše budoucnost!* Vaše budoucnost je zářivá a svobodná!

Povstaň, rozjasni se, protože přišlo tvé světlo a vzešla nad tebou Hospodinova sláva. Neboť hle, tma přikryje zemi a

hustá temnota národy, ale nad tebou zazáří Hospodin a bude nad tebou vidět jeho sláva. (Iz 60:1–2)

Je čas vystoupit ze stínů hříchu a vkročit do Jeho světla. Naši žalobci před Ním tiše odejdou, nyní tedy, Ježíš vstává a říká: „Já tě neodsuzuji. Teď běž a vyjdi z temnoty ven! Já jsem světlo, které jsi hledala, tak už nehřeš.“ Ale my se bojíme, že je to nemožné, protože kolem sebe vidíme tolik temnoty. Na to On odpovídá: „Vím, že vidíš na zemi a jejích obyvatelích temnotu, ale já jsem příkrývka ze světla.“ Ježíš obnovil příkrývku ze světla, kterou jsme ztratily v Edenské zahradě.

~ *Náboženství nemůže zakrýt vaši nahotu. Muži nemohou zakrýt vaši nahotu. To může jen On.*

Náboženství nemůže zakrýt vaši nahotu. Muži nemohou zakrýt vaši nahotu. To může jen On.

Náboženství nemůže zakrýt vaši nahotu. Muži nemohou zakrýt vaši nahotu. Jen On může vaši nahotu zakrýt tím nejlepším šatem, zářivě bílým a čistým.

Až to spatříš, rozzáříš se, tvé ustrašené srdce se radostně rozbuší (Iz 60:5, Český ekumenický překlad)

Vraťme se znovu k bezejmenné ženě, která byla přistižena při cizoložství. Nemá jméno, protože by to mohl být kdokoli, protože nikdo z nás není bez hříchu a příliš často uléháme s muži, s náboženstvím nebo se světem pro své ujištění. Ale ti všichni nás vždy zklamou. Hřích a náboženství vás nakonec podvedou. Ježíš dal této bezejmenné ženě, která byla vystavena veřejné podívané, důstojnost, moc a čest. Ježíš odhlédl od toho, co bylo zřejmé, a odmítl považovat její současný stav za trvalý. V podstatě jí řekl: „Tvoje minulost není tvoje budoucnost! Jdi a už nehřeš! Hřích byl tvoje minulost, ale zbožnost je tvoje budoucnost. Zajetí bylo

tvoje minulost, ale svoboda je tvoje budoucnost. Hanba byla tvoje minulost, ale důstojnost je tvoje budoucnost. Nahota byla tvoje minulost, ale vznešený šat je tvoje budoucnost.” Hřích a náboženství vás podvedou.

~ *Hřích a náboženství vás podvedou.*

Ježíš udělal mnohem víc, než jen, že této ženě odpustil... Propustil ji, aby

byla svobodná. Odpuštění je jen začátek naší svobody, ale bez zmocnění, bez svobody od pouta hříchu nechaly bychom se znovu polapit. Nejdřív jsme zaplaveny milosrdenstvím a pak posíleny milostí.

Hřích nad vámi nebude panovat; vždyť nejste pod Zákonem, ale pod milostí. (Ř 6:14)

Bohužel se velice dlouho nevyučovalo o milosti, která dává moc zvítězit nad hříchem. Neměly jsme dost odvahy věřit, že bychom mohly někdy naplnit Ježíšův příkaz už nehřešit. Zapomněly jsme, že v Něm a s Ním není nic nemožné, a zostudily jsme Jeho milosrdenství, protože jsme kázaly milost jako povolení hřešit a ne jako duchovní vyzbrojení k tomu, abychom hřešit nemusely.

I teď Duch živého Boha, ten, který je nazýván svatý, volá k dcerám této země:

Probud' se, probud', oděj se silou, Sijóne, oděj se svými skvostnými rouchy, Jeruzaléme, město svaté, protože již nikdy do tebe nevejde neobřezaný ani nečistý. (Iz 52:1)

Dcery, probudte se, protože času je méně, než si myslíte. Oblečte si Boží milost a radost Hospodinovu, protože je vaší silou. Na tuto sílu si oblečte naději slávy, vznešený šat. Sněte o nebi a žijte zde na zemi jako členové královské rodiny. Můžete se odvážit doufat, protože patříte do smlouvy, a ti, kteří nepatří do smlouvy, neobřezaní

a poskvrnění, už nevstoupí mezi vás! Sexuální hřích a hanba, to už nebudete vy ... vy jste svobodné! Hřích a hanba už vás nebudou znesvěcovat na tajných místech.

Otřes se z prachu, povstaň, usídli se, Jeruzaléme, rozvaž pouta na své šíji, zajatá dcero sijónská! (Iz 52:2)

Hospodin říká: “Setřes prach své minulosti. Povstaň a neměj stud a zaujmi své královské postavení autority. Zlomil jsem pouta hříchu. Tyto řetězy už tě nebudou držet. Budu tě držet já. Sundej je ze své šíje a osvobod se, moje drahá nevěsto!”

Máme jeho milost. Zmocňuje nás, abychom se osvobodily z řetězů kolem své šíje! Síla pout je zlomena. Problém byl v tom, že jsme více věřily moci pout než slovům našeho osvoboditele. Vybízím vás, abyste nehleděly na pouta, která vidíte, ale na věci neviditelné, protože i nyní Bůh vám šeptá své pozvání a příslib: *Osvobodte se z pout minulosti. Jejich sevření není větší než můj nárok na vás. Odvažte se věřit a odhodte je!*

~ *Věřily jsme více moci pout než slovům našeho osvoboditele.*

Věřily jsme více moci pout než slovům našeho osvoboditele.

Izajáš 52 je moje životní Písmo. Skoro před deseti lety jsem se třásla před tímto příslibem, spojila jsem ho s vírou a našla jsem neuvěřitelnou svobodu od strachu a o to se sdílím v jedné ze svých knih.

Nyní to předávám vám jako vzácný příslib a dar pro dcery Nejvyššího v oblasti sexuální svobody.

~ *Pravdu musíme poznat důvěrněji, než jak jsme poznaly lež.*

Pravdu musíme poznat důvěrněji, než jak jsme poznaly lež.

Je čas, abychom poznaly pravdu a dovolily, aby nás osvobodila! Musíme ji poznat důvěrněji, než jak jsme poznaly lež. Abych zlomila moc lži, chci odhalit jednu, která velmi silně dominuje v životech zlomených žen.

Tato lež už příliš dlouho drží ženy v zajetí. Proto se mladé ženy, které se jednou dopustily sexuálního prohřešku, domnívají, že už nemají právo říct ne. Když bylo dovoleno dotknout se poprsí přes halenku, bylo pak dovoleno i laskání nahého poprsí: „Neměla jsem mu dovolit už na začátku, aby se mě dotýkal, tak jak teď můžu říct ne?“ A argumentace zde samozřejmě nekončí, ale pokračuje. Je to stejná lež, která vybízí mladé dívky (často panny), aby se nechaly natlačit do věcí, kvůli kterým se později cítí zneuctěny. Vráti se domů, podívají se do zrcadla a vidí rozmazaný make-up a dojde jim, že čerstvost a krása předchozích hodin jsou pryč.

Rozplakala se některá z vás? Vzpomněly jste si, jak jste byly stejným způsobem zostuzeny a cítily jste se bezmocné? Byly jste samy a nikdo se za vás nepostavil. Nikdo nezvolal: „Dost, nech ji na pokoji!“ Nikdo vaši čest neochránil.

Zjistila jsem, že křesťanské ženy —mladé i starší—neumějí říct ne, protože mnohem hůře než ty ostatní nesou břímě viny a hanby z předchozích zkušeností. Uvěřily lži: Špatné holky nesmějí říct ne. Usuzují, že koneckonců pozbyly právo na čistotu, důstojnost a čest, takže zaslouží jen hanbu. Intimita je ztracený sen a to nejlepší, v co mohou doufat, je tápání ve tmě.

Ale to je samozřejmě lež. Pojďme za ženou přistiženou při cizoložství. Provinila se? Ano! Zasluhovala trest? Ano! Byla to dcera sijónská chycená v pasti hříchu minulosti? Ano! Ale Ježíš přišel propustit zajaté na svobodu. Věřila, že hanba je její životní úděl, dokud neuslyšela slova: „Jdi odsud a už nehřeš.“

Odchází změněna ... už nikdy nebude stejná. Vrací se cestou přes uličku hanby, obličej má uvolněný, držení těla vzpřímené. Když míjí ostatní lidi v ulici, užasle se na ni dívají. Nečekali, že ji ještě uvidí ... předpokládali, že zemřela pod hromadou kamení. To byl zákon! Stalo se ovšem něco úžasného ... milosrdenství zvítězilo nad soudem a jí bylo odpuštěno. Je svobodná a může začít nový život. Ve skutečnosti ztratila svůj život v přítomnosti Ježíše. Namísto, aby ji ukamenoval, vyndal její srdce z kamene. Není to další marný pokus o změnu. Vrátila se domů, okoupala se a oblékla. Hřích a hanba už nejsou její podíl, protože se stala trofej milosrdenství a milosti.

Vybízím vás jako dcery Nejvyššího Boha, abyste se odvrátily od lži a uchopily Jeho pravdu: Nejste odsouzeny; je vám odpuštěno. Jste svobodné a můžete opustit hřích a hanbu a jít a už nehřešit. Pomodleme se:

*~ Drahý nebeský Otče,
 moje srdce se chvěje před krásou a mocí Tvého příslibu a Tvého Slova. Věřím, že Tvé Slovo trvá navěky. Věřím, že jsi stejný včera, dnes a navěky. To znamená, že se díváš na můj hřích a hanbu a všechnu jejich ošklivost, a říkáš: „Já tě neodsuzuji!“ Vím, že si zasluhuji odsouzení, ale tys mi dal milosrdenství. Přijímám Tvé milosrdenství a odnětí mého šatu hříchu a hanby. Činím pokání z mé minulosti a oblékám si Tvoji spravedlnost a stojím opět před Tebou, nahý a beze studu. Přijímám milost Boží a říkám hlasitě „ne!“ bezbožnosti a světským touhám. Budu teď žít zdrženlivý, přímý a zbožný život. Už se nebudu bát Tvé přítomnosti nebo Tvého návratu. Ježíši, dal jsi svůj život, abys vykoupil ten můj ode vši špatnosti a abys mě očistil a já patřila Tobě. Chci žít správně, protože hřích už není mým pánem. Ty jsi můj Spasitel a Pán. Mluv k mému srdci, když si vyčleňuji čas ke čtení a studiu, tak jak to dokážeš jen Ty. Odhazuji každé pouto svázanosti a svěřuji svou budoucnost Tobě.*

*S láskou,
 Tvoje dcera*

4 *Probuzená láska*

Byl krásný a vlahý pozdní červencový večer. Vracela jsem se domů z milé večere a společenství u přítelkyně. Naši manželé byli na cestách a my jsme si užily obyčejnou, spontánní večeři i s našimi dětmi, kterých bylo dohromady šest. Děti si čtyři hodiny hrály venku, zatímco my jsme seděly pod hvězdami na terase a povídaly si, dokud ty nejmenší děti nezačaly být ospalé. Na zpáteční cestě domů byli moji čtyři synové v autě zticha. Potom jeden z nich ticho přerušil, když vytáhl z kapsy audiokazetu.

“Mami, chci si pustit tuhle písničku.”

Okamžitě se ze zadního sedadla začalo ozývat reptání a protesty.

“Tu písničku už né!”

“Už sis ji pouštěl dvacetkrát!”

“Nechci zas tu sladčáckou písničku!”

Byla jsem teď upozorněna na fakt, že alespoň nebudu muset poslouchat tvrdé beatové basy nebo hlasité ječení nějaké křesťanské rapové skupiny, které jsem poslouchala skoro celé léto. Tohle slibovalo mírnější a jemnější hudbu, kterou bych v tuto pozdní hodinu uvítala.

“Hej, kluci, uklidněte se, ještě jsem to neslyšela a teď si to chci poslechnout. Tak to pusťte,” řekla jsem.

Ještě jsem zaslechla nějaké tlumené zabručení, ale všichni byli moc unavení, takže už neměli sílu se dál hádat. Kazeta už byla uvnitř a já jsem se soustředěně zaposlouchala do horoucí, procítěné a láskyplné písně současné křesťanské skupiny.

Koutkem oka jsem zahlédla, že můj syn zná každé slovo, každý tón a proměny písně. Bylo zřejmé, že se ji naučil a když ji zpíval s tak upřímnou procítěností, zjistila jsem, že mi něco neseďí. V písni se zpívalo o nehynoucí lásce umělce a jeho slibu položit svůj život za objekt své lásky. Mladý muž celou svou duší přísahal lásku mladé dívce. Ale něco mi přesto nehrálo; už jsem dost stará na to, abych věděla, že ať už jsou tyto city a sliby jakkoli šlechetné, když se zpívají, ve skutečnosti se naplní málokdy. To všechno mi problesklo hlavou. Uvědomila jsem si, že mému synovi se tato píseň velmi líbí, takže musím volit slova moudře a opatrně.

“Skvělá písnička, že?” zazněl odzadu jeho hlas.

“Ano, je moc hezká ... ale víš, co v ní slibuje? Co tím myslíš?” pátrala jsem.

“Slibuje, že pro lásku k ní udělá cokoli. Když bude potřeba, tak pro ni i zemře,” odpověděl mi syn.

“Myslíš, že by ten slib uměl dodržet? Je to krásná píseň, ale jaké dal té dívce ve svém životě místo? Kdo diktuje, jakým směrem se vydá, ona anebo Bůh?”

Vím, že si asi říkáte to samé, co tehdy můj syn... je to jenom píseň o lásce! Je načase, aby muži složili nějakou přísahu. A já souhlasím, ale celá tato událost mě přiměla k zamyšlení. Můj syn zpívá s takovým zanícením, protože hluboko uvnitř své duše touží

někoho milovat se stejným zanícením, odevzdáním a šlechetným obětováním jako v té písni. Tato píseň v něm probudila hlubokou touhu, která tam předtím dřímala. A já jsem to věděla.

Ohlédla jsem se za uplynulým večerem. Zatímco si všechny ostatní děti hrály venku, on zůstal uvnitř a přehrával si tu píseň pořád dokola. Když na něj opakovaně volali, ať přijde za nimi, odmítl. Upoutala ho ideologie a krása lásky tak velké, že by strávil celý život jejím hledáním, a jakmile by ji našel, pak by ji chtěl celý život chránit. Uviděla jsem, že se něco probudilo... a uviděla jsem příležitost.

~ Uviděla jsem, že se něco probudilo...
a uviděla jsem příležitost.

“Jsi ve věku, kdy se v tobě začíná probouzet láska.

Máš na výběr. Uviděla jsem, že se něco probudilo... a uviděla jsem příležitost. Můžeš nechat probudit lásku romantickou a dalších pět až osm let se trápit, než najdeš dívku, kterou si vezmeš. Nebo můžeš záměrně probudit jiný druh lásky, svou vášeň pro Boha. Mezi těmito dvěma druhy lásky si musíš vybrat, protože přišel čas, aby se probudila jedna nebo druhá.“

~ Můžeš nechat probudit lásku romantickou a trápit se, nebo můžeš záměrně probudit jiný druh lásky, svou vášeň pro Boha.

Můžeš nechat probudit lásku romantickou a trápit se, nebo můžeš záměrně probudit jiný druh lásky, svou vášeň pro Boha.

Toto znal a chápal Šalamoun a předložil mladým výzvu, která obstojí navěky:

*Pamatuj na svého stvořitele ve dnech svého jinošství,
dříve nežli přijdou zlé dny a dorazí léta, o kterých řekneš:
Nemám v nich zalíbení” (Kaz 12:1)*

Tehdy večer jsem svému synovi jednodušší formou předala to, co teď předávám vám. V našem mládí se probouzí láska a směřuje naše srdce. Takhle to má být. Ale musíme se aktivně rozhodnout a ovládnout to, který druh lásky v nás povstane a začne diktovat, jaké budou naše kroky. Romantickou lásku musíme nechat spát a snít, dokud nepřijde čas jejího probuzení, aby zůstaly přirozené touhy nečinné. Ale zároveň musíme vzbudit vášnivou lásku k Bohu. Je možné milovat intenzivně v jedné oblasti a zároveň zůstat vědomě pasivní v jiné? Věřím, že ano. Lze toho dosáhnout stejným způsobem, jako když jsme přirozenou romantickou lásku probudily, ale s jiným zaměřením.

Abych vám vysvětlila, jak je to možné, vrátím se do svého mládí a použiji jako příklad svá první setkání s romantickou či mladou láskou ze základní školy.

V našem mládí se probouzí láska a směřuje naše srdce.

Byl to jednoznačně předstupeň středoškolského období, nicméně asi do páté třídy jsem neměla o kluky vůbec žádný zájem. Byly to pouze nestvůry, které sužovaly moji nejlepší kamarádku Marci a mě, když jsme si povídaly na hřišti nebo šly do školy. Často jsme se držely za ruce a svěťovaly si ta nejtajnější tajemství, když se přihnál nějaký rozdivočelý kluk a prolomil naše pouto a přitom některé z nás sebral čepici. (Obvykle mojí kamarádce, protože byla hezčí.) To samozřejmě znamenalo válku! Obvykle jsme se za nimi rozběhly a požadovaly svůj ukradený majetek zpět. Přitom jsme jim hrozily všemi možnými výhrůžkami a zasypávaly jsme je rozsáhlou zásobou působivých nadávek. Byly jsme zapřísáhlé „klukandy“ (Tomboy – dívka s vlastnostmi většinou připisovanými hochům, která se zabývá aktivitami, jež jsou chlapecké, často se obléká a česá jako chlapec. Tento výraz pochází z anglicky mluvícího světa a následně se celosvětově rozšířil. – pozn. překladatele, zdroj: Slovník

~ V našem mládí se probouzí láska a směřuje naše srdce.

cizích slov, *Wikipedie*) a odmítaly jsme snášet útrapy od nějakých otravných *kluků*! V určité chvíli to pak kluci vzdali a uvědomili si, že jsme skutečně neústupné. A tak byla čepice vrácena a my jsme pak celou cestu domů běžely a smály se a křičely s rukama vítězně zdviženýma nad hlavou. Ale po čtvrté třídě se Marci odstěhovala a já jsem na ně zůstala sama.

V páté třídě se vše začalo měnit. Začala jsem dostávat od kluků lístečky, ve kterých po mně chtěli „můj seznam“. Pokud nevíte, o co jde, tak „seznam“ znamená výčet kluků, kteří se mi líbí. A to v sestupném pořadí. Nejdřív jsem se do celého toho cirkusu s hodnotícím seznamem moc nezapojovala. Ale pak ke mně začaly přicházet informace, které ve mně vzbudily zájem. Například:

“Liso, na Stuartově seznamu jsi číslo tři, a na Rickově seznamu jsi číslo dvě.”

Vždy jsem jim odvětila: “Nechci být na tom jejich pitomém seznamu!” Ale pak jsem začala uvažovat ... pokud jsem číslo dvě nebo číslo tři, kdo je číslo jedna? Tedy, jenom proto, že je nesnáším, to přece neznamená, že nechci být na tom jejich seznamu jako první! Nejsem snad já nejlepší v běhu z celé třídy? To se určitě počítá! Já bych měla být na něčem seznamu číslo jedna... otázkou ovšem je, na čím seznamu?

Pak jsem si začala všímat, že samotný seznam má velkou moc. Děvčata, o kterých jsem si myslela, že jsou to nudné povrchní krásky, mě předcházela na seznamu různých kluků, se kterými jsem hrávala kopanou do plechovky, jen proto, že zaručila těm zlodějům čepic přední místa na seznamech svých.

Možná, že bych si měla udělat vlastní seznam, nebo bych měla vsadit všechno na jednu kartu a napsat tam jen jednoho kluka. No, jeden kluk se mi vlastně tak trochu líbil. On jediný mi přišel na mysl, když jsem musela dát odpověď na jednu otázku na „„přespávacích““

párty. Vždyť víte, šlo o otázku nejvyšší: „Vím, že se ti nikdo nelíbí, ale kdyby sis *musela* někoho vzít (kdyby na tebe třeba někdo mířil zbraní), koho by sis vzala?“

Byl chytrý, oblíbený a hezký... všem děvčatům se líbil, takže jsem ho nikdy nechtěla jmenovat, protože jsem si byla jistá, že by se mi všechna děvčata smála. (A pamatujte, že jsem byla neskrývaná klukanda). Takže jsem vždycky říkala: “Nikoho! Já se nikdy vdávat nebudu!”

Ale když jsem pak na těch párty ležela ve spacáku, měla jsem v hlavě právě jeho. A mezi námi se to měnilo. Často mě na hřišti a ve třídě škádlil. Ale když jsme vedle sebe seděli v občanské nauce, pořád si se mnou povídal. Dokonce jsme si posílali lístečky s vážnými a citlivými informacemi, jako třeba: “Jaký je tento předmět? Bezva nebo pitomý? (Zaškrtni jednu možnost.)” Po čase ke mně začaly přicházet zvěsti, že na jeho žebříčku šplhám nahoru, ale mlčela jsem.

Pak mi jednou v hodině poslal dopis D. Byl upřímně vážný a chtěl vědět, kdo je u mě první na seznamu. (Na seznamu, který ještě pořád neexistoval!) Aniž bych odpověděla, vrátila jsem lístek zpět s otázkou, kdo je první na jeho seznamu. Zmačkal moji odpověď a poslal mi nový lístek se sdělením: “Já se ptal první.” Poslala jsem ho zpět se vzdorovitou reakcí: “No a? Já se ptala druhá!” Ani za nic jsem nechtěla napsat, že je první on, abych pak zjistila, že já jsem druhá! Říkala jsem si, že když budu na prvním, tak řeknu, že on je taky první, ale když budu na druhém, pak ho můžu taky degradovat na druhé místo. Vtom moje myšlenky přerušil učitel, který vyslovil moje i jeho jméno a varoval nás, abychom si přestali posílat lístečky, nebo je vezme a nahlas je přečte před celou třídou! Oba jsme zčervenali a dlouho seděli s hlavou sklopenou.

On pak zašeptal: “Napiš to jméno na podrážku své boty, já ho napíšu na svoji, a pak si je navzájem najednou ukážeme.” “Tak jo,” souhlasila jsem, ale chtěla jsem ho oklamat. Místo jeho jména

jsem tam napsala jiné slovo. Příliš jsem se bála, že na jeho podrážce nebude moje jméno.

“Napočítám do tří a pak si je ukážeme, jo?” řekl.

Přikývla jsem, usmívajíc se, a snažila jsem se chovat chladně, ale najednou ve mně začalo to srdce desetileté holky bušit o překot.

“Jedna, dva, tři.” Zašeptal a ukázal mi podrážku své boty, abych se podívala. Byly na ní napsány iniciály *P. B.*, což byla moje přezdívka. Já jsem zvedala botu trochu pomaleji a na ní bylo napsáno tiskacími písmeny *BURN*. Není třeba říkat, že z toho nebyl nadšený, a já jsem okamžitě pozbyla jeho náklonnosti a spadla na jeho žebříčku na nejposlednější místo. Oba jsme zčervenali a on už na mě po zbytek hodiny nepromluvil a ani se na mě nepodíval. Teď, když jsem věděla, že jsem to zkazila, uvědomila jsem si, že se mi opravdu líbí! Ale on už o mě ztratil zájem. A byl tu další problém ... ve škole byl nový kluk John (ne můj manžel) a každému říkal, že jsem na jeho seznamu první. Všem děvčatům se líbil, protože byl nový, ale mně se nelíbil vůbec. Líbil se mi ten, který mi unikl.

Čím víc jsem slyšela, že se Johnovi líbím, tím víc jsem se bránila jeho pozornosti. Koneckonců, ani nebyl z mé třídy. Viděla jsem ho jen na hřišti, nebo když jsme se míjeli na školní chodbě při přechodu z třídy do třídy. Otáčela jsem hlavu na opačnou stranu a odmítala jsem všechny lístky, které se mi snažil předat. Pak to jednoho dne přehnal.

Šla jsem s několika kamarádkami domů a John a jeho kamarád Eric jeli kousek za námi na kolech a propěvovali si takovou otravnou průpovídku: “John má rád Lisu, John má rád Lisu.” Zoufale jsem se snažila si jich nevšímat, ale moje kamarádky se začaly hihňat a začaly si propěvovat s nimi. Tváře mi hořely víc a víc. Otočila jsem se, abych na hochy hodila svůj nejpodlejší a nejošklivější pohled, a výhrůžně jsem zvedla ruku jejich směrem. Když vtom ke mně

„přisvištěl“ John, vzal mi čepici a zase „odsvištěl“ pryč. Utíkala jsem za ním, co mi síly stačily, a dohonila jsem ho u stromu. Odhodil kolo a odběhl za strom, takže jeho kmen stál mezi námi, a začal mě odtamtud popichovat, mávaje na mě mojí čepicí.

“Kdo se ti líbí? Řekni, a vrátím ti čepici,” dožadoval se odpovědi.

Už jsem toho měla dost. Jak se opovažuje vzít mi čepici a něco mi nařizovat? Vzala jsem do ruky velký klacek, který mi ležel u nohy (vlastně to byl malý kmen), a výhrůžně jsem s ním mávala a křičela na Johna:

“Vrať mi tu čepici, nebo ti praštím do kola!”

Nenechal se zmást. “Jen do toho! Rozbij mi kolo. Mně je to jedno, protože ... tě miluju!”

Cože?! Řekl snad „miluju“? Teď už se všichni smáli a já jsem zuřila. Nenechám ho všechno zničit. Než jsem se nadála, přiskočila jsem ke

~ To byl konec. To pokoření už mi stačilo ... Zvedla jsem ten velký klacek a udeřila jsem ho s ním do hlavy.

stromu a stála jsem jen kousek od Johna. Požadovala jsem ještě jednou zpět svou čepici, ale namísto, aby mi ji dal, zopakoval znovu svoje vyznání lásky. To byl konec. To pokoření už mi stačilo ... Zvedla jsem ten velký klacek a udeřila jsem ho s ním do hlavy. Upustil čepici, já upustila klacek, všechny moje kamarádky lapaly po dechu a jeho kamarádi honem utíkali k němu. Aniž bych zkontrolovala, jestli je v pořádku, chňapla jsem po čepici, pevně jsem si ji nasadila na hlavu, chytla své kamarádky za ruce a vyrazila jsem rázným krokem domů.

Obličej mi celý hořel. Kamarádky nevěděly, co si myslet. Je John zamilovaný hrdina? Jsem já strašná? Byla jsem neústupná v obhajobě svého chování. Přece jsem ho varovala ... neposlušal. Možná mě

teď nechá na pokoji! Došla jsem domů, a když jsem řekla mámě, že ten otravný kluk mi sebral čepici, utíkala jsem honem do svého pokoje! Dokonce jsem si přísahala, že si nikdy nevezmu nikoho, kdo se bude jmenovat John, kvůli tomu, jak se choval. (Nikdy neříkejte nikdy!) V bezpečí svého pokoje jsem se vzpamatovala a začala jsem si dělat úkoly. Čas plynul a vtom zazvonil zvonek u dveří. Z okna svého pokoje jsem viděla na vchodové dveře, u kterých stála nějaká žena, a já jsem věděla, že je to Johnova matka.

Udělal se mi špatně od žaludku, protože někde uvnitř jsem věděla, že jsem něco provedla. Vplížila jsem se na chodbu, abych slyšela, co probíhá za dveřmi. Vyprávění znělo asi takhle: “Náš syn řekl vaší dceři, že ji má rád, a ona ho udeřila klackem do hlavy.” Skoro jsem začala křičet na protest, ale zaslechla jsem, jak moje matka říká: „Pokud vím, tak jí vzal čepici.“ Tlumený hlas řekl slova krev a stehy a moje matka se začala omlouvat. Proč to dělá? Tlumené hlasy pokračovaly a v nich jsem zaslechla ujištění, že si se mnou moje matka promluví, a pak matka mého nepřítele odešla.

Když máma zavřela dveře, odešla do obývacího pokoje, aby celou tu ošklivou událost oznámila mému otci. Pozorně jsem naslouchala, zda neuslyším, jak křičí, ale místo toho jsem uslyšela smích. Pronášeli poznámky na moje chování. Vklouzla jsem zpět do svého pokoje. Právě včas, protože teď se vydali za mnou k velké rozmluvě. Snažili se mi co nejdůkladněji vysvětlit, jak je to závažné, když někoho uhodím kmenem do hlavy, ať už ho předem varuji nebo ne. Řekli mi, že jsem ho mohla i zabít, ale já jsem mu jen rozsekla kůži a on si přišel na pár stehů. Cítila jsem se trochu hloupě, protože jsem věděla, že díky tomu bude mít zítra na hlavě obvaz, který všichni uvidí. A všichni budou vědět, že jsem praštila toho nového kluka.

“Musí tě mít opravdu rád,” prohlásila máma, když odcházela z mého pokoje a zavírala za sebou dveře.

Ale já si říkala, jestli by mě ještě vůbec mohl nebo chtěl mít rád poté, co ode mě dostal ránu do hlavy a teď má několik stehů. Možná, že si ten druhý kluk bude myslet, že ho mám ráda. Nebo se mě teď bude prostě bát! Šla jsem spát a přemýšlela jsem, co přinese zítřejší den, a cítila se trochu podivně a zmateně.

Následující ráno to ve třídě bzučelo jako v úlu. Když jsem vcházela dovnitř, učitelka na mě pohlédla tak, že mi došlo, že všechno ví.

“Je to pravda, že s praštila Johna a rozbila mu hlavu?” ptal se mě obklopující hlouček spolužáků.

“Ano,” odpověděla jsem, snažíc se vypadat nenuceně, jako bych jim chtěla říct, ať z toho nedělají takovou vědu.

Jedna povrchní kráska promluvila od své lavice: “Nechce se mi věřit, že tě má pořád na prvním místě. ”

Věděla jsem, že ona ho na prvním místě má. Tahle „blondýnečka“ do něj byla opravdu blázen. Nechtělo se mi věřit, že bych vůbec na tom seznamu byla! Páni! Máma měla pravdu ... má mě asi opravdu rád.

Toho dne jsem se rozhodla pustit do světa fámu, že uvažuji o tom, že bych ho mohla mít ráda a že si ho přidám na seznam. (Koneckonců to bylo to nejmenší, co jsem pro něj mohla udělat, když jsem mu způsobila takové zranění.) Dokonce jsem si od něj vzala psaníčko, které mi ten den podal na chodbě. Ale popravdě mě upoutala jeho vytrvalost. Ten roztomilý páťák John při mně věrně zůstal až do následujícího léta, kdy se odstěhoval. (Když odjížděl, tekly mu slzy.) Chodil k nám skoro každý večer, stávali jsme na verandě a povídali si. Věřím, že už ho nikdy nepraštím, a jak všichni víte... nakonec jsem se vdala za jednoho Johna. Vždyť jak bych mohla odolat tak tvrdošíjně, jistě lásce? Dobrá otázka. Jak můžeme odolat?

My milujeme, neboť on první miloval nás. (1.Jan 4:19)

Můžeme milovat, protože Bůh první miloval nás a díky tomu se cítíme v bezpečí. On je věrný a my všechny jsme u něj na seznamu na prvním místě. To není nějaká prchavá, platonická láska základní školy, ani středoškolská mladická zamilovanost, která se mění každé čtvrtletí nebo je ohrožena každou novou příchozí dívkou. Máme jistotu jeho lásky, protože nás miloval dříve, než jsme mu vůbec přišly do cesty. Zašel dokonce tak daleko, že to nechal zapsat do knihy, aby to všichni věděli. Není to jen tak naškrábáno na nějakém kousku papíru, který se nakonec zahodí. Prohlašuje, že jeho láska

trvá navěky, a dokládá to zaslíbením ve smlouvě. Máme jistotu jeho lásky, protože nás miloval dříve, než jsme se tu vůbec objevily.

~ Máme jistotu jeho lásky, protože nás miloval dříve, než jsme se tu vůbec objevily.

„Miloval jsem tě láskou, jež trvá navěky, vztahuji se k tobě v milosrdenství.“ (Jer 31:3, Bible 21. st., upraveno dle angl.)

Všimněte si, že Bůh používá minulý čas. Říká „miloval jsem tě“, jinak řečeno *Před dávnými časy jsem se rozhodl, že vás budu milovat, a to se nikdy nezmění. Proto jsem se k vám vztahoval a udělal jsem vše, co bylo v mé moci, abych vás přitáhl k sobě. Abych přitáhl vaši pozornost, nešetřil jsem svým milosrdenstvím, abyste věděly, že ve mně máte jistotu.*

Proto je naším prvním krokem v probuzení naší lásky k Bohu to, že si *uvědomíme a vezmeme na vědomí jeho lásku k nám.*

Musíme mít zjevení, že i když bylo naše chování nehezké a odpudivé, přiblížil se k naší rozhněvané, klackem mávající postavě a zašeptal nám do ucha “Miluji tě.” Přijímáme psaníčko, jako by bylo z jeho rukou. Čteme ho a tíha jeho pravdy naplňuje naše srdce. Hledáme své jméno na podrážce jeho boty, ale on nám zvedá bradu,

ať pohlédneme jinam: *Ne ne, moje dítě, tam ne. Tvoje jméno je napsáno na mé dlani.* A pak otevře dlaň a ukáže ránu, kterou tam nesmazatelně vyryla naše jména.

~ *Ne ne, moje dítě, tam ne. Tvoje jméno je napsáno na mé dlani.*

Nebo pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a trpělivosti, a nevíš, že Boží dobrota tě vede k pokání?
(Ř 2:4)

Jakmile staneme tváří v tvář jeho pravdě, tak překrásné a ohromné, máme další možnost volby. Jak na toto poznání zareagujeme? Přijmeme jeho objetí a obejmeme ho na oplátku? Nebo se odvrátíme od doteku toho, který není vidět, abychom se držely těch, které vidět a držet můžeme?

Namouduši přiznávám, že to není snadná volba. Ale je to volba, před kterou se musí každá z nás postavit a rozhodnout se, bez ohledu na věk nebo na vztahy. Jako křesťané a učedníci Kristovi víme, kterou cestu zvolit, ale jak po té cestě jít, není vždy zcela jasné. Protože příslib okamžitého potěšení vypadá na začátku lépe než opatrovaná naděje a prodlévající touha.

Druhý krok v probuzení naší vášně pro Boha je to, že zareagujeme na jeho nabídku a pokročíme dál, dál než je poznání jeho lásky k nám, a to tak, že o něj začneme usilovat. Obrátíme svou tvář k Němu, abychom poznaly tak, jak jsme poznány.

Ale jak zareagujeme na Toho, kterého nevidíme? On je ten zaslíbený Princ a přesto ho nelze vidět, ani se ho nelze dotknout. Je to, jako kdybychom usnuly ve sluncem zalitým horském údolí plném květin a probudily se a našly rukou psaný dopis s vyznáním o nehynoucí lásce. Dopis od Prince celého vesmíru, který napsal vlastní rukou.

Ten dopis nevyznává jen lásku, ale také nabízí manželský svazek. Třesoucíma se rukama držíme dopis a jsme radostí bez sebe. Zkoumáme královský symbol vedle jeho jména. Vyskočíme na nohy, srdce nám buší o překot ... kde je ten laskavý Princ, který mě miluje? Musím ho poznat... Musím vidět jeho obličej. Rozhlížíme se kolem, ale není nikde v dohledu.

Co byste dělaly? Myslím, že byste ho začaly hledat. Myslím, že byste se dokonce ptaly ostatních, jestli ho neznají a neví, kudy chodí.

Miláčka svého jsem hledala celou noc na loži. Hledala jsem, a nenašla. Musím vstát a město obejít, po ulicích a po náměstích svého hledat miláčka. Hledala jsem, a nenašla. (Pp 3:1–2)

Najednou bychom přestaly upírat zrak jen na svůj malý sobecký svět a rozhlédly bychom se zčerstva kolem sebe. Zahleděly bychom se do každého východu nebo západu slunce, abychom ho alespoň letmo spatřily. Zahlédly bychom jeho dobrotu a jeho dobrota by se stala naší. Zíraly bychom v úžasu na hvězdy na nebi, které se radují nad Jeho majestátem. A část jejich třeptu by pro změnu zase padala na nás.

Zažívaly bychom nový údiv nad nádherou stvoření, které se tyčí všude kolem nás. Protože nyní už nejsme jen tvorové pobývající na tváři země. Když si uvědomíme, že nás miluje, vše se najednou mění. Najednou je to osobní, protože jsme Jeho a On je náš. Z každého dne se stává dar, každá květina je osobní zásilkou. Každou dobrou věc přijímáme, jako by byla z Jeho ruky. To všechno uchopíme a strážíme ve svém srdci a necháváme se obejmout nádherou plnou lásky.

Jeho věčnou moc a božství, ačkoli jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa jasně vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže jsou bez výmluvy. (Ř 1:20)

Nyní reagujeme jinak na své okolí, protože v té viditelné kráse kolem nás vidíme Jeho neviditelné vlastnosti či podstatu. V každém detailu, velkém či malém, pozorujeme jeho charakter. Protože jsme milováni, vyhlížíme ho. Je to podobné jako u mě a mého pošetilého nápadníka z páté třídy... namísto, abych se na chodbě obracela na opačnou stranu, vyhlížela jsem ho. Nedočkávkou jsem četla každé psaníčko, které mi poslal, a všechna jsem ukládala doma do tajného šuplíku. Později, když jsem měla soukromí, jsem si je znovu četla a k tomu jsem si pouštěla písničky o lásce. Po škole jsem obvykle zpomalila a vlekla jsem se za svými kamarádkami, aby mě mohl dohonit a doprovodit mě domů. Hledala jsem příležitosti, kdy s ním strávit čas, a stejně tak bychom měly hledat příležitost, kdy strávit čas s naším Princem.

Hudba se stává přístavem pro rozkvétající lásku. Mezi láskou a hudbou je krásná a božská spojitost. Rozvíjejí se a odkrývají se navzájem. Hudba má moc nás přenést. Láska se vznáší na křídlech hudby a probouzí v našich srdcích píseň. Slova ukrytá v hudbě se mohou dotknout různých míst v našem srdci, kterých nedokáže dosáhnout nic jiného.

~ Mezi láskou a hudbou je krásná a božská spojitost. Rozvíjejí se a otevírají se navzájem.

Každá z nás ví, jaké to je nechat se strhnout velkou radostí nebo se nechat deprimovat smutkem díky moci písní. Mezi láskou a hudbou je krásná a božská spojitost. Rozvíjejí se a otevírají se navzájem.

Hudba je nezbytným klíčem k probuzení naší lásky k Bohu, protože hudba má moc nás přenést z naší současné reality až do přítomnosti Boží. Vynáší napovrch naše nejupřímnější a nejhlubší emoce a přenáší nás do dimenze, kde jsme blíže Božímu srdci. Vliv, který na nás hudba má, se stupňuje, když začínáme dospívat. Může za nás mluvit, když je těžké vyjádřit se pomocí slov a když nás naše

pocity zdolávají. David jako mladík využil moci hudby, aby ho přiblížila k Bohu a aby se zbavil samoty, když hlídal ovce. Když pobýval v pustině a zpíval, pociťoval u sebe Boží přítomnost. Když se stal později králem, popisoval vztah mezi hudbou a Bohem takto:

Ty jsi svatý, trůníš na chvalách Izraele.. (Ž 22:4)

Naše chvály vyvyšují postavení, moc a autoritu Boha v našich životech. Znovu stojí za povšimnutí, že většina z nás je mnohem citlivější na účinky hudby v době adolescence. Jsme k ní téměř neodolatelně přitahováni právě v době, kdy se začíná probouzet láska.

Naše chvály vyvyšují postavení, moc a autoritu Boha v našich životech.

Přichází v době, kdy jsme citově nejzranitelnější, neboť hudba má moc nám poskytnout útěchu nebo nás roznítit.

~ *Naše chvály vyvyšují postavení, moc a autoritu Boha v našich životech.*

Víte, že v hudbě je pomazání? Proto si musíte vybírat moudře. Co mám na mysli, když říkám pomazání?

Ve Starém zákoně bylo pomazání nejčastěji provázeno vylitím oleje na krále, kněze nebo proroka. Bylo to hmatatelné zpodobnění Božího Ducha. V Novém zákoně představovalo pomazání přebývání a zmocnění Ducha svatého, které má zjevit Krista. Takže zbožná, pomazaná hudba je zmocněna Duchem Svatým, aby nás přitáhla do Jeho přítomnosti. Zažila jsem v uctívání chvíle, kdy jsem byla zcela zabrána do Jeho přítomnosti. I když jsem ho neviděla svými očima, bylo to, jako kdyby obklopil celou moji bytost. V této přítomnosti se cítím naprosto v bezpečí a milována. Čas přestává ubíhat a já spatřuji záblesk nebe. Z těchto setkání vždy odcházím s větší láskou a hlubší touhou po Bohu. Duchem vdechnutá, život dávající hudba má moc uzdravit, inspirovat a utiřit naši duši. Když pak tu píseň slyším

znovu, ať už je to za pár let nebo za pár dní, vzpomínka na to setkání přenáší minulost do přítomnosti.

Proto má hudba moc stavět vzpomínky. Když jsme s Johnem byli novomanželé, unesl mne na ostrov Sv. Martina. Tam jsme odpočívali a trávili spolu čas u dlouhých večerů a na terasách zaplavených svitem měsíce. V hotelové restauraci hráli pořád dokola jednu instrumentální píseň a i teď po osmnácti letech se nechávám znovu přenést na ono místo a do oné doby, kdykoli slyším její první tóny. V jednom okamžiku se nacházím v restauraci Waves, sedíc ve světle svíček, dívám se na třpytivý oceán pod hvězdným nebem a tiše si povídám se svým mužem.

Hudba má moc vás citově přenést na různá místa. Proto je důležité volit ta místa moudře. Existuje hudba, při které pláčeme s patriotskou hrdostí. Každý z nás to jednou nebo vícekrát zažil při zpěvu státní hymny; a její účinek pocítujeme mnohem více, když náš národ zažívá těžkosti nebo vítězství. Existuje hudba, která přináší tíhu a zoufalství, podporuje beznaděj, smrt nebo dokonce sebevraždu. Jiné písně zase podněcují k hněvu, nenávisti a vzpouře. Nevěřím, že by se někdo chtěl přít o tom, jakou moc a vliv hudba v těchto oblastech má.

Hudba má také moc podnítit a probudit romantické pocity. Má schopnost stimulovat nevědomé sexuální reakce v lidském těle. Různé rytmy přivádějí fyzické tělo do vyššího stavu vzrušení a když jsou doprovázeny texty se sexuální tematikou, vliv této kombinace je nesporný.

Uctívání vždy přináší uctívající osobě větší zjevení o objektu její touhy.

Pokud toužíte žít v čistotě, musíte se chránit před vlivem tohoto typu hudby. Obejde vaši první obrannou linii a usídli se ve vaší hlavě ... i když to nechcete. Možná jste osobně nikdy slova písně nezpívaly, ale přesto vám zní pořád dokola v hlavě. Všichni jsme zažili, jak si občas někdo postěžoval:

“Ta pitomá písnička mi pořád zní v hlavě!”

Nejlepší způsob, jak se zbavit písni, které v sobě nesou sdělení, jež nechcete poslouchat, je nahradit je jinými.

Uctívání vždy přináší uctívající osobě větší zjevení o objektu její touhy. Jsou písňe pozemské a jsou písňe nebeské. Ne všechny pozemské písňe jsou špatné, ale většina z nich vás nepřitáhne k Bohu, zatímco nebeské písňe ano. Když takové písňe zpíváme, vyznáváme svou lásku a touhu po Bohu. Je to druh uctívání a uctívání vždy přináší uctívající osobě větší zjevení o objektu jeho touhy. Nikdy v historii nebyly takové možnosti získat Duchem vdechnutou mocnou hudbu jako teď. Použijte ji k tomu, abyste se mohly těšit z Boží přítomnosti.... nemůže jinak, než že vás přitáhne blíže k Němu, protože hudba tu byla vždy proto, aby přitahovala milence k sobě.

Souhrnně vzato, jeden způsob jak probudit, posílit a živit vaši lásku k Bohu je použit stejný přístup, jako když chcete probudit romantickou lásku. Vytvořte skrze píseň atmosféru.

K Bohu se přiblížíte tak, že budete poslouchat a zpívat písňe o lásce k němu a o Něm. Pavel popisuje naplnění Duchem Svatým takto:

A neopíjejte se vínem, v němž je prostopášnost, ale naplňujte se Duchem, mluvíce k sobě v chvalozpěvech, v oslavných zpěvech a v duchovních písňích, svým srdcem zpívající Pánu a velebíte ho (Ef 5:18–19)

V tomto verši nacházíme napomenutí, abychom se naplňovali Duchem. Když nahlas zpíváme a vytváříme melodii ve svých srdcích, tak se naplňujeme, ale tento verš nám ukazuje také další klíč ... naši komunikaci s lidmi o Bohu. Nemluví se zde o nějakém sterilním svědectví, protože z toho se velice často mohou stát skutky. Ne,

toto je rozhovor zrozený z lásky, slova, která tryskají z přetékajícího srdce. Pamatujte si, že je vzrušující být milována, a o krásu této lásky se budete chtít podělit s druhými.

Když někoho milujete, nacvičujete si jeho přívlastky pro druhé. Chlubíte se tím, že s tou osobou máte něco společného. Když přátelé sdílejí společnou lásku k nějaké věci, pak sdílejí i společnou vášeň. Tato společná vášeň by se dala přirovnat ke kruhu přátel stojících u táborového ohně, jak se hřejí u jeho plamenů a užívají si jeho krásy, zatímco světlo ohně rozhání tmu a zahání divou zvěř mimo dosah. Máte pouto, díky kterému se navzájem budujete a povzbuzujete v pravdě. Jiný způsob jak více probudit a posílit svou lásku k Bohu je obklopit se přáteli, kteří o něm mluví dobře.

Budte si jisté, že pokud se rozhodnete probudit vášeň pro Boha namísto vášně pro osoby opačného pohlaví, budete si muset moudře vybírat své přátele. Pokud budete v tomto období svého života usilovat o běžnou, pozemskou lásku, můžete si dovolit být mnohem lehkovážnější.

Pokud se rozhodnete probudit vášeň pro Boha, budete si muset moudře vybírat své přátele.

Ale pokud se rozhodnete jít za svým snem o Princí, budete se muset obklopit dalšími ženami, které čekají na to samé. Vím, že se to snadno říká, ale těžko koná. Ale takových žen je spousta.

~ Pokud se rozhodnete probudit vášeň pro Boha, budete si muset moudře vybírat své přátele.

Praví přátelé Krista budou pravými přáteli vůči vám. Budou mluvit správně, protože žijí správně.

Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji. (J 15:14)

Ježíš to tady říká jasně. Přátelé Ježíše dodržují Jeho přikázání a povzbuzují ostatní, aby činili totéž. Opravdoví přátelé vás vždy pozvednou výš a budou pro vás výzvou, abyste žili tak, jak se to líbí Pánu. Když vaši přátelé následují Ježíše, jdete všichni stejným směrem a sdílíte společnou cestovní mapu. Tento princip platí, ať jste mladé nebo zralé ... opravdoví přátelé vás budou vybízet k dobrým skutkům. Opravdoví přátelé vás vždy pozvednou výš a budou pro vás výzvou, abyste žili tak, jak se to líbí Pánu.

Jako se železo ostří železem, tak člověk ostří tvář svého bližního. (Př 27:17)

Je zásadní obklopit se těmi, kteří jsou jedno v duchu a záměru. To neznamena, že se vždy na všem shodnete, ale protože všichni máte společenství s Duchem, měli byste být stále otevření se učit a navzájem se ochraňovat.

Víc než cokoli jiného střež své srdce, protože z něj vycházejí prameny života. (Př 4:23, důraz doplněn)

~ *Opravdoví přátelé vás vždy pozvednou výš a budou pro vás výzvou, abyste žili tak, jak se to líbí Pánu.*

Naše srdce by mělo být nejvyšší prioritou. Kdyby do vašeho pokoje přišel zloděj a ukradl vám vše, co má nějakou materiální hodnotu,

neměl by vlastně nic, protože se nemohl dotknout vašeho srdce. Jediný způsob, jak lze ukrást srdce, je tehdy, když je k něčemu přilepeno. Pak by mohla být vaše ztráta skutečně velká. Proto nám Bůh říká, že Ho máme milovat celým svým srdcem. Protože v Něm jsou naše srdce v bezpečí. Další důvod, proč máme střežit své srdce, je proto, že z něj vyvěrá pramen života. Jiný překlad Bible to formuluje takto:

Především střež to, kam jsou nakloněny tvé city. Protože to ovlivní vše ostatní v tvém životě. (Př 4:23 překlad z angl. jaz.)

Další charakteristikou srdce je naše „náklonnost“. *Pozice vaší náklonnosti bude pohánět směr vašich rozhodnutí.* To, k čemu jsou nakloněny vaše city, nakonec ovlivní každou oblast vašeho života. V této kapitole mluvíme o probuzení naší vášně a lásky k Bohu a to obnáší, že své srdce upneme k Němu.

~ *Pozice vaší náklonnosti bude pohánět směr vašich rozhodnutí.*

Znovu vyvstává otázka, jak upnout své srdce k Bohu, kterého nevidíme?

Pokud se chcete něco naučit, poradíte se s někým, kdo už se to naučil a dělá to dobře. Král David uměl běžet za Bohem a udržel si vašeň pro Něj. Tlačil se k Bohu jako žádný člověk před ním. S touto výpravou začal v mládí a běžel za Bohem, i když byl starý. David nikdy nepochyboval o Boží lásce a věrnosti a žil svůj život v neustálém rozhovoru s Bohem a v díkůvzdání.

Chraň mě, Bože, neboť v tobě hledám útočiště. Řekni Hospodinu: Pane, ty jsi mé dobro, mimo tebe žádné nemám. ... Stále si stavím Hospodina před sebe. Když je mi po pravici, nepadnu. Proto se mé srdce raduje a má sláva jásá. I mé tělo bude přebývat v bezpečí (Ž 16:1–2, 8–9)

Co David dělá? Staví si Hospodina před sebe. Jak to dělá? Slovy svých úst vynáší na povrch to, co vyznává jeho srdce. Své neviditelné srdce upevníte svými slovy, protože naše srdce jsou vždy odhalena skrze naše slova. A srdce je také naopak našimi slovy proměněno. Nejen, že nám David řekl, co dělá, dal nám také slova, která použil, abychom je mohly vyznávat. V tomto žalmu David ukazuje mocné pravdy, které bychom si měly vzít za své:

1. Ani král nemůže sám sebe chránit... ať je vaším útočištěm Bůh.

2. Nazvěte ho svým, svým Pánem ... ať je to pro vás osobní.

3. Řekněte Mu, že po ničem netoužíte víc nežli po NĚm.
4. Stavte si ho stále před sebe.
5. Dejte Mu důležitost a ctěte Ho svým životem.
6. Následujte Ho ve všem, co děláte.
7. Obstojíte, protože řídí On.
8. Protože už nejste ve vedení, relaxujte a radujte se.
9. Spočítejte v NĚm.

Když promlouváte vyznání o lásce k Bohu a o smlouvě s Ním, posiluje se vaše pouto. On už vám zcela oddán je, vy však můžete své oddání Jemu prohloubit.

~ Když promlouváte vyznání o lásce k Bohu a o smlouvě s Ním, posiluje se vaše pouto

Stejně jako přišlo do našich životů spasení, tak pokračujeme v našem láskyplném vztahu s Bohem i nadále.

*Vyznás-li svými ústy Pána Ježíše a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš zachráněn. Srdcem se věří k spravedlnosti a ústy se vyznává k záchraně, neboť Písmo praví: ‚Každý, kdo v něho věří, nebude zahanben.‘
(Ř 10:9–11)*

Do každého vztahu v životě vstupujeme a rozvíjíme ho skrze slova a odpovídající činy. Jsou to třeba slova, která prohlašují odevzdanost, např. sliby, přísahy a závazky. Nebo mohou být méně formální, ale přesto mocná slova, která si říkáme v rodině a mezi přáteli. Slova nám zjevují naše sny a obavy a přitahují nás do bezpečného a milujícího prostředí. Slova mohou přinést uzdravení a očištění na skrytá místa v našich životech, a stejně tak jistě mohou naše nitro zranit a ušpinit.

Chcete-li ve svém srdci chránit vašeň pro Boha a jeho přítomnost, vybírejte svá slova stejně, jako vybírate své přátele ... moudře. Vězte, že jich bude málo, ale budou vzácná.

Tohle pro vás možná nebude zjevením, ale většina z nás je od přírody sobecká. To znamená, že naše lidství neumí správně milovat. Bůh od nás žádá celou naši nedokonalou lásku a na oplátku nám dává jeho lásku, která je dokonalá. Dokonce nás sám zmocňuje k tomu, abychom ho milovali. Slibuje, že *do našich srdcí vylije svou lásku skrze Ducha Svatého, kterého nám dal* (Ř 5:5). Musíme Ho jen požádat.

~ Drahý nebeský Otče,

něco se ve mně rozněcuje. Volám, ať se ve mně probudí láska k Tobě v reakci na lásku Tvoji. Byla jsem nevěrná, ale Tys byl vždycky věrný. Chci Tě znát. Dej se mi poznat. Tlačím se a modlím se slovy Davida, protože mé srdce běží za Tebou. Chraň mě, ó Bože, protože jen Ty jsi mé útočiště. Ty jsi můj Pán a nic dobrého kromě Tebe nemám. Schovávám své srdce do Tvé tajné pokladnice. Vždy si Tě stavím před sebe. Nepohnu se, protože mi stojíš po pravici. Věřím tomu a mé srdce se raduje. Budu nahlas zpívat a chválit Tě svým srdcem a svou duší. Ulehnu a spočinu v bezpečí od všeho zlého, protože jsi můj úkryt a pod Tvými křídly se schovám

*S láskou,
Tvoje dcera*

5 Šípková Ruženka

Sen je přání, které se tvoří ve tvém srdci, když tvrdě spí.

— z pohádky O Popelce

S vými rty zpíváme a vyprávíme příběhy a vyzrazujeme tak touhy ukryté v našich srdcích. Možná vás název této kapitoly překvapil, ale neměl by, protože právě Bůh přišel s touto představou jako první. Koneckonců, On je jediný Král vesmíru a Jeho Syn, Ježíš, je jediný korunní Princ a nejvyšší vysvoboditel všech zakletých princezen. Toto je jeden z mnoha Jeho příběhů o lásce a dobré příběhy o lásce mají zahrady a zámky, trny a ovoce, brány a věže, lesy a pole, dobro a zlo, úchvatné prince a spící princezny.

~ *On je jediný Král vesmíru a Jeho Syn, Ježíš, je jediný korunní Princ a nejvyšší vysvoboditel všech zakletých princezen.*

Tento příběh ve své nejjednodušší podobě vypravuje o údělu zakleté princezny, která čeká na probuzení. Pokud se se

mnou ponoříte hlouběji do této pohádky, zjistíte, že má úžasnou hloubku a rozsah emocí, včetně nejčernějších obav a nejhroznějších snů. Tato dávná pohádka promlouvá k mužům i ženám, neboť je jako letný pohled, zvednutá opona naší malé pozemské perspektivy a nahlédnutí do tajemství a nádhery nejpevnějších nebeských příslibů. Jednoduchými slovy, která jsou pochopitelná i pro děti, vystihuje nejhlubší a nejvroucnější touhu každé ženy... probudit se z chvilkové noční mýry a být navěky přenesena do svého snu.

Jednoduchými slovy, která jsou pochopitelná i pro děti, vystihuje nejhlubší a nejrůznější touhu každé ženy... probudit se z chvilkové noční můry a být navěky přenesena do svého snu.

~ Jednoduchými slovy, která jsou pochopitelná i pro děti, vystihuje nejhlubší a nejrůznější touhu každé ženy... probudit se z chvilkové noční můry a být navěky přenesena do svého snu.

Tato naděje rozněcuje srdce mladých dívek i zralých žen. Představte si, jaké by to bylo být vysvobozena láskou, která je větší a silnější než všechny vaše řetězy, láskou, která je schopna řídit směr všech vašich hlubokých emočních příkopů, které obklopují váš život. Je to láska, která má dostatek odvahy, aby mohla čelit jakémukoli drakovi ohrožujícímu vaše srdce. Toto vysvobození obnáší útěk z temné věže, kterou jsme si samy postavily. Protože jsme až příliš často strůjkyněmi své vlastní zhouby. Toto vysvobození rozboří dělicí zdi, které jsme si postavily, abychom ostatní zahnalý mimo dosah. S úžasem zjišťujeme, že zatímco jsme čekaly v tajemné dřímotě, milující a nevýslovně šlechetný princ se probíjel každou bariérou a hořel touhou probudit nás polibkem. Buďte ke mně prosím shovívavé, když teď popustím uzdu své fantazii, a hledejte se mnou našeho Prince v následujícím příběhu.

I když existuje mnoho verzí této pohádky, většina začíná královskou oslavou narození jediné dlouho očekávané dcery krále a královny. Ve svém nadšení a spěchu královští rodiče nechtěně urazili zlou vílu tím, že ji nepozvali. I když byla víla opovržena, přesto se slavnosti zúčastnila, a zatímco ostatní hosté přinášeli dary, které měly dítě požehnat, ona pronesla kletbu. Účinek kletby nebyl okamžitý.. vyčkával, číhal ve stínu nadcházejících dnů, zaslíbujíc polapit královskou dceru ve chvíli, kdy se z dívky promění v ženu. Podle této kletby se měla na své patnácté narozeniny píchnout do prstu o vřeteno a zemřít.

~ Prodlévající kletby jsou nejnebezpečnější, protože jak plyne čas, přestanou být takovou hrozbou jako na počátku.

Jiná víla, která se slavnosti zúčastnila, zakročila a změnila kletbu ze smrti na dlouhý spánek. Král a královna byli vyděšeni a okamžitě učinili opatření a

vydali zákony, které měly jejich dceru ochránit. Dali spálit každé vřetenem a kolovrátek v království a zakázali, aby se vyráběly nové.

Ale prodlévající kletby jsou nejnebezpečnější, protože jak plyne čas, přestanou být takovou hrozbou jako na počátku. V pohádce uplynulo patnáct let a král a královna si byli jisti, že už byla všechna vřetenem dávno zničena a že je jejich dcera v bezpečí.

Zajímalo by mě, co by se stalo, kdyby si král s královnou spíše udělali čas na to, aby svou dceru naučili, jak s vřetenem bezpečně zacházet, místo toho, aby všechna kvapně zničili a vydali zákony proti jejich používání. Koneckonců, na kolovrátku není nic špatného... je to dobrá věc. Co kdyby byla jejich dcera šikovná a zručná v předení? Nikdy by nebyl důvod strachovat se, že vřetenem ve spěchu špatně uchopí a píchne se, protože s ním neumí zacházet.

Co tedy? Samozřejmě, že by bylo všechno úplně jinak. A to, co bylo zakázáno, by přišlo o svou přitažlivost a úklad. Oni to však neudělali, protože jako většina rodičů měli strach... a strach není nikdy dobrý a moudrý rádce. Když naše rozhodnutí ovládá strach, tak vždycky zacházíme do krajnosti, namísto abychom jednali s moudrostí a s mírou. Velice často i dnes jednáme stejně. Ale vraťme se k našemu vyprávění.

Princezna rostla do krásy, byla chytrá a půvabná a její rodiče si byli jisti, že za jejich nepřítomnosti bude stejně poslušná jako za jejich přítomnosti. Díky této klamné jistotě přestali být ostražití a už se tolik nestarali o to, zda se v odlehlých částech zámku nacházejí nějaká vřetenem. V den patnáctých narozenin své dcery přijali od sousedního krále pozvání na návštěvu. Když se s dcerou loučili, uložili jí, aby byla poslušná a nechodila nikam mimo zámek, slibující jí svůj brzký návrat.

Ale princezna nikdy takovou svobodu nepoznala, takže se nemohla dočkat, až prozkoumá zámek a vypátrá právě tu věž, kterou její rodiče opomenuli zabezpečit. Když jejich kočár zmizel z dohledu, srdce jí poskočilo nadšením. Dnešek bude dobrodružství, protože přijde na to, co se skrývá za dveřmi každé tajné komnaty! Samozřejmě netrvalo dlouho a otevřela dveře, za kterými našla stařenu, která předla na kolovrátku nit. Princeznu to zaujalo... takový nástroj ještě nikdy neviděla. Dívala se, jak se kolovrátek točí a točí a jak se načechraná vlna ztenčuje a mění se v utáženou silnou nit. Bylo to naprosto neodolatelné a stařena pokynula princezně, aby přišla blíž.

Princezna udělala krok dopředu a vztáhla ruku. Stařena souhlasně přikývla a zašeptala: „Jen se ho dotkni... vezmi vřeteno do ruky.“ Princezna ho uchopila a píchla se do prstu. Začala z něj téct krev. Odtáhla ruku zpět, ale už bylo pozdě, pocítila divnou slabost. Stařena se usmála a pokynula jí, aby si lehla na lůžko, které bylo připraveno v koutě. Byl ponurý a tmavý, ale princezna byla příliš unavená, než aby namítala. Klesla na lůžko, jen aby nespadla na prkennou podlahu. Spánek ji přepadl jako náhlá vlna a zdolal ji. Zpovzdálí slyšela zlomyslný smích opovržené stařeny. Její rodný zámek obklopila tma a začal rychle obrůstat trnitým šípkovým keřem, až zcela zmizel před zraky všech v okolí.

Uplynulo mnoho a mnoho let a příběh o spící princezně se začal vyprávět na dvoře nejhezčího, nejstatečnějšího a nejvznešenějšího prince v okolí. O jejím zakletí už se vyprávělo tak dlouho, že ani vypravěči, kteří si příběh předávali, už si nebyli jisti, zda je to pravda anebo pohádka. Ale princ věděl, co dělat. Byl natolik pohnut jejím údělem, že okamžitě zanechal radostí dvora a začal se připravovat k odjezdu. Chystal se jet princeznu vysvobodit. Druhý den ráno vyrazil na cestu. Bylo to naléhavé... bylo načase, aby se princezna probudila.

Jeho cesta ho vedla daleko od rodné země, až po mnoha dnech dojel k temnému okraji vzdáleného království spící princezny. Nikdo ho však nevítal. Nakonec mu jedna stará žena pověděla příběh, který slyšela jako dítě od své matky, pověst o osamocené princezně ztracené hluboko v temném lese, na opačném konci rozlehlé, suché

pustiny, která obklopuje jejich město. Poděkoval jí a vydal se sám tuto prastarou pustinu překonat.

Byla to dlouhá, těžká cesta a zásoby mu nestačily. Znovu a znovu byl v pokušení nechat se odradit zlým nepřítelem, který mu nejdřív nabídl jídlo a potom i trůn svého temného království, pokud princ svou cestu vzdá. Ale on odhodlaně pokračoval dál. Nic by nemohlo změnit jeho touhu sdílet nádherné království svého otce s touto uvězněnou princeznou.

Došel k lesu, kde objevil hustou spleť houští a kořenů. Po mnoha dnech si prosekal cestu trnitou hrází a stoupal směrem k zámku. Réva z oceli se pnula po hradbách a obtočila se kolem věží, až zcela proměnila jejich vzhled, takže už nebyly okrasou zámku, ale živou obludností. Jenom jedna osamocená věž zůstala mimo dosah trnů. Princ věděl, že v této věži na něj čeká princezna.

Naslouchal zlověstnému tichu, které se vznášelo nad trnitou stavbou. Jako by se mu to obydlí vysmívalo: "Jdi pryč! Nikdy k ní nedojdeš... patří mně!" Ale princ si představoval, že slyší jiný hlas. Byl to její šepot, který ho slabounce volal na pomoc. Princ byl její poslední nadějí. S novou silou pozvedl svůj mocný meč a začal si prosekávat cestu trnitým křovím směrem ke vchodu do věže. S každým úderem byl blíže okamžiku, kdy bude princeznu moci probudit a ona bude jeho. Dalším úderem otevřel dveře.

Vzduch uvnitř byl nehybný a zvětralý a prosycený prachem. Princ se rozběhl po točitém schodišti vedoucím do její komnaty, prošel dveřmi, otevřel okno a jediným pohybem rozptýlil tmou. Zlatavé světlo se rozlilo po její spící siluetě. Zatímco spala, nestárla a nezašpinila se; spánek jí byl ku prospěchu a díky tomuto odpočinku byla ještě krásnější.

Princ kráčel blíž, ještě zadýchaný od namáhavého výstupu. Ale když se zastavil a na chvíli pohleděl na spící princeznu, její krása mu brala dech. Princ byl tak pohnut, až zaplakal. Hnán touhou, která se během cesty ještě prohlubovala, princeznu něžně obejmul. Jeho

teplé rty na okamžik spočinuly na jejich rtech bez života, pak se napřímil a čekal.

Princezně se zachvěla těžká víčka a pomalu otevřela oči. Spatřila svého prince a líbezně se na něj usmála. Natáhla ruku k jeho tváři mokré od slz. Když se prsty dotkla jeho slz, začala také plakat. Byla tu tvář v tvář princí, o kterém celou dobu snila. Princí, kterého nikdy neviděla, ale vždy jej znala. Konečně, je to On! Už se od sebe neodloučí. Uchvátila jeho srdce jediným pohledem. Uchopil její ruku, která mu spočívala na tváři, a vroucně ji políbil.

Pak ji vzal jedním pohybem do náruče a odnášel ji z ponurého temného vězení do oslnivého slunečního světla, kde na ně čekal jeho bílý kůň. Zlá kletba a chátrající zámek už jsou za nimi. Vše, co bylo dříve, už není; minulost je jenom stín, který prchá před září jeho lásky.

Našel ji... kost z jeho kostí, tělo z jeho těla. Zbožňoval ji a ona ho milovala láskou, o které se jí pouze snilo.

Nikdy už nebude sama, protože už nejsou dva, ale jeden.

Chvátali zpět do princova království, kde byla nevěsta představena jeho Otcí a celému domu.

Jejich svazku bylo požehnáno a svatební komnata byla připravena. Tam jejich těla tančila podle písni, kterou zpívaly jejich duše. Nyní byli úplní a konec znáte...

~ Vše špatné bylo dáno do pořádku. Panna byla vysvobozena z temné noční můry a bezpečně přivedena do království snů a světla

žili spolu šťastně až do smrti (navěky – dosl. překlad z angl.). Vše špatné bylo dáno do pořádku. Panna byla vysvobozena z temné noční můry a bezpečně přivedena do království snů a světla. Ti dva našli jeden druhého.

“Šťastně až navěky” znamená od nynějška nadále, nyní a navěky, nekonečně, protože ani závoj smrti nedokáže tuto lásku rozdělit.

Protože On je Pánem života a tanec pokračuje dál v jiném čase a na jiném místě... tam, kde čas nemá konce a kde je radost nevyjádřitelná a krásná, která se nedá popsat slovy.

Je to také váš sen, vaše touha, váš příběh? Věřím, že ano, protože Ježíš je váš Princ a vy v hloubi své duše toužíte po Jeho lásce. Je to příběh, který je nadčasový a nádherný. Byl vetkán do jádra bytosti každé ženě. Je to tak silné a neodolatelné kouzlo, které způsobuje, že ta nevěsta v každé z nás volá jednohlasně s Duchem svatým: „*Přijď, Pane Ježíši. Vyber si mě a já poběžím.*“

~ *Protože On je Pánem života a tanec pokračuje dál v jiném čase a na jiném místě*

Některé z vás možná vznesou pochyby: „*Jak by to mohl být můj příběh, můj sen a můj princ? Nevyrostla jsem na zámku. Často jsem se píchla*

do prstu a stáhla se bolestí a nikdo mě z mé noční můry nevyvobodil“
Důvod, proč pochybujete o pravdě, je ten, že trávíte moc času ve stínu beznaděje; vyrostly jste a zapomněly jste na své sny z dětství. Je čas probudit se, když slyšíte Jeho volání, a začít znovu snít. Mohu to říct, protože vím, že Ježíš je tam a čeká, až se otočíte Jeho směrem. Ještě není konec a my máme jeho záruku a jistý slib, že přijde den, kdy se každá z nás sejde s naším věrným a milujícím Princem.

Proto ho také Bůh povýšil nade vše a dal mu jméno, které je nad každé jméno, aby se ve jménu Ježíše sklonilo každé koleno; ti, kdo jsou na nebi i na zemi i pod zemí, a k slávě Boha Otce aby každý jazyk vyznal, že Ježíš Kristus je Pán. (Fp 2:9–11)

On je jediný úžasný, věrný a pravý princ, který opustil své nebeské království, aby našel svou zakletou nevěstu. On je náš milý, který od věků volá: *Pojď se mnou, má lásco!* Zlomil pouta hříchu a sejmul ze své milé spánek smrti a vybízí ji k tanci a radosti a k tomu, aby se připravila na Jeho návrat.

Jediná otázka, která zůstává, je, jak odpovíme. Vztáhneme ruku k Němu a opětuje jeho objetí? Nebo

~ Je čas probudit se, když slyšíte Jeho volání, a začít znovu snít

se otočíme zády k tomu, co vše musel podstoupit, aby nás získal, a vklouzneme svou nevírou zpět do zakletého spánku?

Až přijde den Jeho návratu, jak nás nalezne? Budeme před ním klečet v uctívání a radovat se v úžasu nad naplněním Jeho zaslíbení? Nebo budeme mezi těmi, kteří se před ním krčí ve strachu? Věřím, že se probouzíte a otvíráte pravdě a vaše tvář se pozvedne v úžasu. Věřím, že tuto knihu držíte v rukou právě proto, že vaše srdce touží po svém Princí.

V Bibli najdeme ještě jednu Šípkovou Růženku. Tou je oblast našeho života, která má zůstat spát a vyčkávat ve stavu snění, než přijde čas, aby se probudila. A tou oblastí je naše sexuální vášeň. Ta má zatím spát a její touha má pomalu růst, než nastane ten správný okamžik. O tom, kdy čas jejího probuzení nastane, samy nerozhodujeme. Lidem na načasování nezáleží, ale Bohu ano. Jsme napomínány, abychom neprobouzely lásku, dokud sama nebude chtít (Pp 2:7). Proto by se dala naše sexualita nebo sexuální odezva přirovnat k *Šípkové Růžence*. Tato princezna samozřejmě nespí pod zlou kletbou, ale sní a čeká na svůj okamžik. Pokud Bohu můžeme důvěřovat, že nás probudí ze svázanosti, tak mu jistě můžeme důvěřovat, že nás probudí do radosti. Abychom tomu porozuměly více, podívejme se na moudrost, kterou nám dává Píseň písní.

Zapřísahám vás, dcery Jeruzaléma, při plachých gazelách a laních, ať nebudíte, neprobouzíte lásku, dokud nebude chtít. (Pp 2:7)

Jsou to tak vroucí a poetická slova, že si skoro mohu celou situaci představit. V dálce u pomalu tekoucího potůčku se na osluněných stránkách vzdálených úpatí hor ladně pase stádo gazel. Pod příkrovem

houpajících se větví se jemnou travou pomalu pohybují plaché laně. Občas zvednou půvabnou šíji a zkoumavě sledují ty, kdo pozorují jejich klid. Svými velkýma zářivýma očima pohlédnou až do hloubi vaší duše a pak zase skloní hlavy, aby dál spásaly čerstvou travu.

Ale co mají společného půvabně skákající gazely a nevinné laně s velkýma očima s tím, jak se probouzí láska? A protože je tato výstraha dána dcerám jeruzalémským, jsme do toho vůbec zahrnuty i my? Právě jsme probraly, jaká je to krása a naděje být jednoho dne probuzeny Princem, a teď dostáváme výstrahu, abychom neprobouzely přirozenou lásku samy, ale abychom čekaly. Jsme k tomu v Písni písní napomínány ne jednou, ne dvakrát, ale třikrát. V překladu New Living Translation zní výstraha jako naléhavá žádost o slib:

Slibte mi, jeruzalémské ženy, při plachých gazelách a laních, že neprobudíte lásku, dokud nepřijde ten pravý čas. (Pp 3:5 z angl. j.)

Načasování, kdy má být láska probuzena, je zde upřesněno takto: „Neprobudíte lásku, dokud nepřijde ten pravý čas.“ V tomto varování je více energie než v ostatních. Můžete si téměř přestavit, jak stádo gazel pohotově a s lehkostí skáče po polích a kopcích a jak vám rychle mizí z dohledu. Laně už v tomto verši nejsou tak pokojné; jsou neklidné a ostražitě jako divoké laně, které se prodírají lesním podrostem. Zvedají hlavy, paroží vztyčené do pozoru, zatímco se za šhubavého pohybu uší snaží zachytit i ten nejnepatrnější zvuk; i při pouhém zapraskání větévky okamžitě vystřelí a jsou pryč. Nevím proč, ale z tohoto verše mám dojem, že naše čtyřnohé přítelkyně utíkají před něčím, ne za něčím. Třetí varování se nachází v 8. kapitole:

Zapřísahám vás, dcery Jeruzaléma, nač budit, nač probouzet lásku, dokud nebude chtít. (Pp 8:4)

Znovu si všimněte, že jsou to dcery nebo ženy, které jsou varovány, ať neprobouzejí lásku ze spánku. Není na nás, abychom ji probudily, ale na našem Princi. Věřím, že když lásku probudíme dříve, než nastal její čas, její krása potrvá jen na okamžik, jako laň v poli, teď tu je a vzápětí nám mizí z dohledu. Máme-li obdržet příslib sexuálního naplnění a nezaplašit ho, je k tomu třeba trpělivost.

Pokládejte za velikou radost, moji bratři, když upadnete do rozličných pokušení. Víte, že zkoušení vaší víry působí vytrvalost. A vytrvalost ať má dokonalý výsledek, abyste byli dokonalí a úplní a aby vám v ničem nic nescházelo.
(Jk 1:2–4)

Bůh chce, aby to pro nás bylo dokonalé. Chce, aby bylo dokonalé i načasování. Chce, abychom byly připraveny a dokonale ukotveny ve smlouvě, až se naše láska probudí. Chce, abychom si svobodně užívaly v zahradě blaženosti, kde není žádná vina ani hanba. Období očekávání způsobuje v každém milujícím větší touhu a čím větší je touha, tím větší bude vášeň a tím vyšší bude naplnění. Nejvzácnější věci v životě často přicházejí za cenu čekání. Ale nakonec to stojí za to, protože naplněná touha je stromem života (Př 13:12). Boží zaslíbení s sebou vždy přinese život.

Abychom to lépe pochopily, podívejme se na to, jak se probudila láska mezi mužem a ženou poprvé.

Musíme se znovu vrátit do

Edenské zahrady, kde uvidíme Adama, který mezi zvířaty zoufale hledá svůj protějšek. Ale svou spřízněnou duši samozřejmě nenajde mezi zvěří ani nikde v krásné Zahradě. Po bezvýsledném hledání byl Adam vyčerpán a osamocen. Bůh jej vybudil k odpočinku.

~ *Období očekávání způsobuje v každém milujícím větší touhu a čím větší je touha, tím větší bude vášeň a tím vyšší bude naplnění.*

Píše se zde, že Bůh Adama uvedl do hlubokého spánku a zatímco Adam spal, stvořil Bůh Evu.

Adam měl sen a jeho snu byl vdechnut život. Předtím neznal lásku, ale věděl, že ji pozná, až ji uvidí. Bůh Adama utěšoval: *Odpočiň si, protože i když budeš zoufale hledat, nikdy nenajdeš to, co hledáš. Spi, sni, odpočívej a důvěřuj mi a já stvořím to, po čem hluboce toužíš, stvořím ji z tvého boku.*

Adam ulehl a snil o tom, co bude, co musí být, v co pouze doufal, protože láska nejdříve začíná snem. Aby mohly sny přejít z noční mlhy na denní světlo, musíme je nejdřív odevzdat Bohu. Naše sny se uskuteční, když je položíme na Jeho oltář. Naplnění naší nejhlubší touhy často předchází smrt a zklamání.

Adam ulehl a s ním i jeho hledání. Adam věřil, že když položí svůj život, probudí se a jeho sen se objeví před ním. Přestože je láska pořád naší touhou a naším snem, musí spát, než ji Princ lásky probudí. Proč by nám odpíral to nejvyšší naplnění snů, které do nás vložil?

*Dal jsi mu touhu jeho srdce, prosbě jeho rtů jsi neodepřel.
(Ž 21:3)*

Je čas spát a odložit vášeň a sexualitu a nechat si zdát sen, který má pro vás v této oblasti Bůh. Bůh je věrný a naplní svůj příslib a žádá pouze to, abychom důvěřovali Jeho lásce a Jeho snu, který pro nás má. Musíme se probudit z beznadějného utiskujícího spánku a spočinout v Jeho zaslíbeních. Máme Jeho slib, že vše drží pevně ve svých rukou.

„Vždyť já znám úmysly, které s vámi zamýšlím, je Hospodinův výrok. Úmysly o pokoji a ne o zlu, abych vám dal budoucnost a naději.“ (Jer 29:11)

On je naše záruka, protože nemůže lhát. Obrátme se teď k Němu v modlitbě s těmito prosbami:

~ Drahý nebeský Otče,

Děkuji Ti za to, že s poslal svého Syna, aby zlomil každé pouto a vystoupal do každé věže, abych se mohla probudit z noční můry a přenést se do snu, který je od Tebe. Probouzím se do spravedlnosti a přijímám světlo pravdy. Nechám vašeň spát, dokud ji sám neprobudíš. Vypínám všechny budíky, které mě měly probudit moc brzy, a svoji duši zklidňuji Tvými přísliby. Věřím, že Tvé plány mi nemají ublížit, ale že mi chceš dát naději a budoucnost. Věřím, že mě znáš lépe, než se znám sama, a tak pokládám každý nenaplněný sen na Tvůj oltář. Dávám Ti každou svou obavu a zklamání. Spočinu a budu snít v bezpečí Tvé náruče.

S láskou,
Tvá dcera

6 *Pravá Popelka*

Jak si princ vybírá svou nevěstu? Jako při soutěžích krásy? Shromáždí se vybrané dcery země. Dokonalé krásou i postavou, talentované a nadané, bohaté a vzdělané, mladé a silné. Když před Něj předstoupí, jenom září, až se tají dech. Každá z nich je přesvědčivá ve své obhajobě, proč by se měla stát jeho ženou. Princ pozorně poslouchá a souhlasí, že jsou opravdu půvabné. Tyto ženy jsou šlechtického rodu, elita... jsou to ženy, které obdivujeme a chceme se jim podobat. Jsou to prominentní ženy světa. Přesto, ačkoli oděny ve vši své kráse, zřejmě nejsou hodny Jeho majestátu. Ani jedna.

Nicméně, princ slíbil, že si jednu vybere jako svou nevěstu. Když se představila poslední, volá princ další, ale žádná už nepřichází. Princ vstává z křesla a rozděljuje moře krásných dcer, aby se podíval na ostatní dcery, které zůstaly v povzdálí, na ty, které se neodvážily před Něj předstoupit. Něžně a laskavě si prodírá cestu množstvím znetvořených, dysfunkčních, mentálně postižených a ošklivých žen a tlačí se dál až do tmavého kouta, kde nachází právě tu, kterou hledal. Není na ní nic krásného... je ošklivá, pokroucená a na pokraji smrti. Není urozená, počatá v hříchu a zcela zavržená i svou vlastní rodinou. Nyní se tyčí nad její schoulenou postavou a prohlašuje ji za svou nevěstu!

Náš Princ nehledá urozené dcery tohoto světa... takový On není. Hledá ty, které jsou ostatními přehlíženy. Pátrá po nich, protože se

často schovávají na žalostných místech a v zuboženém stavu. Najít zavržené, spoutané a opuštěné je jeho posláním, protože vroucně miluje ty, kdo se nacházejí v beznadějně a strašlivě situaci.

Hynoucí vyhledám a zapuzenou přivedu zpět, polámanou obváži a nemocnou posilním. Tučnou a silnou vyhladím; budu je pást spravedlivě. (Ez 34:16)

Další Písmo říká:

Neboť Syn člověka přišel vyhledat a zachránit, co je ztraceno. (Lk 19:10)

Vydejme se při jeho pátrání za Ním. Toto je okno do života zcela odlišné dcery, než je kdokoli, koho znáte. Její narození nebylo plánováno ani vítáno s nadšením. Nenarodila se do světla a tepla domova, ale přišla na svět spěšně a byla ukryta ve studené a šeré tmě. Co bude s těmito dcerami? S těmi, ve které nikdo nedoufal, nikdo se za ně nemodlil, byly počaty v okamžiku nejisté vášně, nebo hůř, v násilí, byly formovány v lůně zakázaných vztahů nebo vztahů za peníze. Co s nimi bude?

Maličké, které se narodily v skrytu a pak byly odloženy. Opuštěny, aniž by kdy poznaly péči a teplo matčina něžného prsu nebo obrys otcovy tváře. Dcery, jejichž otcové nikdy nepřemýšleli dvakrát nad jejich osudem, a jejichž matky jim nikdy nezpívaly, nikdy jim neutřely slzy, ani je něžně nepohladily. Místo toho byly ponechány nahé a obklopené zimou, ve které mohly zemřít... aniž by se někdo ohlédl zpět nebo si to rozmyslel.

~ Odvrací Bůh hlavu od potomků narozených z hříchu a vydává je hanbě?

Podívejme se na jedno takové... novorozené děvče. Vidíte ji?

Je odložena na poli podél prašné cesty. Ponechána smrti, pokud se nad ní někdo neslituje.

Kdo však pečuje o ty, kteří jsou po narození zavrženi? Odvrací Bůh hlavu od potomků narozených z hříchu a vydává je hanbě?

A ohledně tvého narození: V den, kdy ses narodila, nebyla přerážnuta tvá pupeční šňůra a nebylas obmyta vodou k očištění, vůbec jsi nebyla potřena solí a vůbec jsi nebyla obvinuta plenkami. Žádné oko se nad tebou neslitovalo, aby pro tebe udělali jednu z těchto věcí ze soucitu nad tebou, ale bylas pohozena na povrchu pole v hnusu nad tvou bytostí v den, kdy ses narodila. (Ez 16:4–5)

Tato scéna je odpudivá a srdcervoucí – novorozená holčička zmítající se ve spleti pupeční šňůry. To, co jí dříve zajišťovalo život, ji teď svírá jako obtočený had. Na horkém slunci pupeční šňůra tuhne a s každým pohybem se kolem ní obtáčí víc a víc. Novorozeně je pokryto poporodními zbytky a stopami tekutiny z bývalého příbytku. Hlavičku má pomazanou krví své matky a její vlastní krev odchází z odstříhnuté pupeční šňůry. Smísila se s prachem země a proměnila se v rezavé bláto.

Pohledme teď někam jinam... v tomto příběhu je ještě jedna postava. Po poli kráčí princ. Možná tráví čas rozjímáním, než začne nový den. Sledujme tohoto šlechtice a pohledme skrze jeho oči ve chvíli, kdy narazí na tuto opuštěnou dceru – nebo ji snad dokonce hledá? Slyší tlumený pláč a zvuky jejího zmítání šustící ve zlatých stéblech obilí. Zastavuje se a rozhlíží se po poli. Opět ten zvuk... je to snad nařikání zraněného zvířete? Ne, je to úpění slabého novorozeněte. Ale nevidí žádné dělníky. V dohledu není žádná matka. Zaposlouchá se znovu; támhle to je. Slunce stoupá vzhůru k rannímu nebi a nařikání se vytrácí. Princ se otočí a opatrně prochází obilím. Stébla ševlí za jeho chůze a tak je těžké rozeznat, odkud zvuky přicházejí. Pak ji spatří.

Procházel jsem nad tebou, viděl jsem tě, jak se zmítáš ve vlastní krvi, a řekl jsem ti, když jsi ležela ve své krvi: Zůstaň naživu. (Ez 16:6)

Leží tam zesláblá v kaluži krve a lidské špíny, kope a mává kolem sebe. Je to tak beznadějný a bezmocný výjev.

~ Vídí, že má na čele něco napsáno. Je to prohlášení smrti.

Princ odvrací oči a pomyslí si, zda již není pro tuto maličkou příliš pozdě. Je si skoro jist, že je to dcera místní prostitutky, která žije v nočních stínech. Ví, že to není dcera dělníků, kteří pracují na jeho poli... ti by nikdy dítě takto neodložili. Zastavuje se... je lepší, aby se v skrytu narodila a zemřela? Znovu pohlédne na špinavé bojující novorozeně.

Vídí, že má na čele něco napsáno. Je to prohlášení smrti, slovo její matky na rozloučenou: "Umři!"

Sklání se k ní a její oči se snaží na něj zaměřit; hluboko uvnitř se v něm něco pohnulo. Vzal ji do náruče a přikázal: „Žij!“ Vytáhl ji ze špíny a přikázal: „Žij!“ Toto zvolání povstalo z hloubi jeho nitra a jediným slovem tento Král skrze moc života zvrátil rozsudek smrti. Dítě se při tom zvuku zachvělo a vztáhlo ruku k Jeho tváři. Ve stínu Prince našla důvod žít.

Rukama od krve dítěti rychle odmotává pupeční šňůru a zastavuje krvácení. Pak jediným pohybem svléká svůj královský plášť a dítě do něj zavínuje. Ve stínu Prince našla svůj důvod žít. Kvapně se vrací do zámku, kde ji svěříje do péče chůvy, která pečovala o Něj. Když se ho zeptali, kdo je to dítě a jak dlouho tam bude, bez váhání odpověděl: „Ta maličká je moje... je jedno, čím byla.“

~ Ve stínu Prince našla svůj důvod žít

Připravili se o právo na její život a nechali ji, aby beze jména umřela. Já jsem její život vykoupil. Jsem její patron a obhájce.“ Okoupali ji a namazali solí, dokud nesmyli všechnu špínu jejího hanebného narození. Služebnice Princova domu ji kojily a pečovaly o ni a když ji kojit přestali a ona zesílila, Princ ji svěřil rodině správce polí a zahrad. Tam vyrůstala a nakonec běhala a hrála si v polích a netušila, že na

jejich půdě byla prolita její krev. Ví pouze to, že ji Princ našel a osvojil si ji. Princ je častým hostem a vždy je nablízku, hlídá ji a stará se o vše, co potřebuje.

Dal jsem ti vzrůst jako stéblu na poli, rostla jsi, vzmáhala ses a předstoupila jsi v nádherné ozdobě. Prsy se zpevnily, vlasy ti bohatě narostly a ty jsi byla obnažená a nahá. (Ez 16:7)

Protože žila v nádherném a pečujícím prostředí, vzkvétala jako květina na královské louce, protože se Princ postaral, aby rozkvetla. Nic jí nechybí a má radostné dětství. Když se na ni podíváte, nespatříte jedinou stopu po hanbě.

Má urozené vzezření jako někdo, kdo se narodil v královské rodině. Je jako omračující zářivý klenot, odrážející a vyzařující světlo lásky, kterou byla tak stědře obdarována. Její ňadra se zpevnila; vlasy narostly a jsou jako závoj jejího rozkvétajícího ženství. Stále se v ní skrývá dítě a čas na lásku ještě nepřišel, ale už brzy přijde. Čas plyne.

Procházel jsem nad tebou, viděl jsem tě a hle, byl tvůj čas, čas něžnosti. Rozprostřel jsem nad tebou cíp svého pláště a přikryl jsem tvou nahotu. Přísahal jsem ti a vešel jsem s tebou ve smlouvu, je výrok Panovníka Hospodina, a stala ses mou. (Ez 16:8)

Princ opět přichází. Když jej dívka běží přivítat, princ vidí, že nastal čas. Už není dítě. Je zcela proměněná... je z ní žena. Její ňadra jsou plná, boky zaoblené, nohy štíhlé a dlouhé. Už je dost zralá, aby mohla darovat lásku ženy a přijmout lásku muže. Přesto není zajištěna. Je připravena na novou smlouvu.

Princ ji znovu zahaluje svým pláštěm, dává jí ruku kolem ramen a bere ji na procházku. Slibuje jí svůj život, ne jen jako patron, ale také jako manžel. Odmítl princezny královského původu a chce navěky

chovat v srdci opuštěnou dceru, kterou našel v poli. Ví, že ho milovala jako bratra, jako spasitele, jako zaopatřovatele. Nyní od ní žádá lásku nevěsty.

Dívka nemůže uvěřit, že se naplňuje její nejhlubší přání. Princ jí nabízí svou lásku. Ona souhlasí celým svým srdcem. Opouští domek a odchází na zámek, kde podstoupí očišťovací a zkrášlovací procedury. Služebné se starají o vše, co potřebuje, aby se připravila na setkání s Princem.

~ Odmítl princezny královského původu a chce navěky chovat v srdci tuto opuštěnou dceru.

Umyl jsem tě vodou, opláchl jsem z tebe tvou krev a pomazal jsem tě olejem. (Ez 16:9)

Její zkrášlení začíná rituálním omytím menstruační krve, posvěcením její sexuality, oddělením jejího pramene pro Pána života. Čerstvě umytou pokožku potírají vonnými oleji, které ji hydratují a parfémují a změkčují každé suché a podrážděné místo.

Je jako vinný měch, který se připravuje na nové víno.

Teď už spí a zdá se jí sen o její budoucnosti s Princem. Je to jediný muž, který ji vždy hluboce miloval. Jediný, který s ní vždy mluvil něžně. Vše, co zná, je jeho láska, zaopatření a dobrota. Odpočívá a naplňuje ji hřejivý pocit.

Přichází chvíle na výběr šatů. Většina nevěst si vybírá šaty sama, ale její šaty osobně vybere a zaplatí sám Princ.

Oblékl jsem ti pestře utkané šaty, obul jsem ti tachaší opánky, ovinul jsem tě jemným plátnem a zakryl jsem tě hedvábím. (Ez 16:10)

Na šatech se nešetřilo. Jsou překrásné, jako květiny v Princově zahradě. Je ovinuta do jemného lnu; přes něj jsou převlečeny šaty takové krásy, že září jasněji než oděv Princův. Nikdy nepoznala nic tak překrásného. Rukou přejíždí po každém modelu jednotlivých šatů a téměř nechápe, že jsou všechny její. Každý kousek je prohlášením Jeho lásky a jejího královského postavení. S

~ Princ jí říká, jak je naprosto rozkošná.

radostí Princi předvádí každý kousek u společných večeří. Září štěstím. Ale je toho víc:

Ozdobil jsem tě ozdobami, na tvé ruce jsem dal náramky a na tvé hrdlo náhrdelník. Dal jsem ti kroužek na nos, náušnice do uší a krásný věnec na hlavu. (Ez 16:11–12)

Každý den přináší nové překvapení. Na štíhlé paže a zápěstí jí navléká náramky. Na královské hrdlo připíná překrásný náhrdelník. Na nos kroužek a do uší náušnice. Nakonec jí pokládá na hlavu skvostnou korunu. Princ jí říká, jak je naprosto rozkošná. Nikdo by nikdy neuhodl, jaký je její původ. Je zářícím odrazem Jeho laskavé péče a vroucí lásky.

Zdobila ses zlatem a stříbrem, tvým oděvem bylo jemné plátno, hedvábí a pestře utkané šaty. (Ez 16:13)

Je ozdobena zlatem slunečního světla a stříbrem měsíčního svitu. Třpytí se a tančí na její kůži. Na lněné spodničky má oblečeny šaty z nejjemnějšího hedvábí a pestrých tkanin. Každé jsou jedinečně vyrobeny jen pro ni. Tak to Princ nařídil. Její kráse se nikdo nevyrovná.

Jedla jsi jemnou mouku, med a olej, stala ses převelice krásnou a uchvátila jsi královskou autoritu. (E. 16:13)

Dává jí k jídlu nejjemnější pečivo, nejsladší med a nejlepší olej. Plnými doušky užívá jeho dobroty a její krása ji pozvedá. Je stanoven den svatební oslavy; jsou seznámeni hosté, protože nastal čas, aby s nimi oslavili jejich lásku. Všichni si šuškájí a vyptávají se, odkud Princova

nevěsta pochází. Co je zač, jak vypadá? Mnozí pochybují, jestli se Princ rozhodl moudře – proč si nevybral nevěstu z královské krve? Proč table? Pak ji uviděli a pochopili to.

Je dokonalým odrazem Jeho lásky. Sedí po Jeho pravici a Jeho korouhev má nad

~ *To, že vás Princ miluje, nelze utajit.*

hlavou. Když vstala od slavnostní večeře, vzal ji Princ do náruče a odnesl do své královské komnaty. Tam se stala Jeho princeznou. Jejich láska je překrásná, něžná a vroucí. Princ ji teď miluje v- skrytu, ale brzy to budou vědět všichni, protože to, že ji miluje, nelze utajit. To, že vás Princ miluje, nelze utajit.

Tvé jméno proniklo mezi národy pro tvou krásu, protože byla dokonalá díky mé důstojnosti, kterou jsem na tebe vložil, je výrok Panovníka Hospodina. (Ez 16:14)

Touhou každé ženy je... být dokonalá a být dokonale milována. To nebylo něco, čeho by kdy mohla dosáhnout sama. Ano, byla krásná, ale Princ umocnil její krásu tím, že dodal něco, co může dát jen On... *nádheru*. Nádhera je jakoby z jiného světa; je to záblesk nebe tady na zemi. Slovo nádhera zahrnuje velkolepost převyšující lidské chápání. Její jas a vznešenost vám bere dech.

~ *Ovo je puno dublja priča o Pepeljugi.*

Je to stejná krása, kterou byla oděná Eva v zahradě Božího stvoření? Zůstala snad nahá a s pocitem hanby právě proto, že z ní zmizela záře a jas? Možná ano.

Toto je příběh o Popelce, který má mnohem hlubší rozsah. Toto je příběh o Popelce, který má mnohem hlubší rozsah. Nejsou v něm mrtví rodiče, jen ti, kteří se nechtěli starat; není v něm zlá macecha, která dceru od popela jenom snáší, neboť naše Popelka neležela u teplého krbu. Není v něm víla kmotřička, která by ji obdařila krásou, aby se líbila Princovi. Byla nalezena beze jména a v bezmocném stavu, a byla milována dříve, než k tomu byl důvod. Není v něm limitující

půlnoc, ale nekonečná smlouva. A místo skleněného střevíčku je tu nevýslovná nádhera... šaty ze světla, aby nikdo nepochyboval o tom, komu Popelka patří.

Ačkoli většina z nás nebyla po narození zanechána na poli na pospas, do jisté míry se každá s tímto snem ztotožňujeme. Jsem si tím jistá, protože Bůh vložil do srdce každé ženy svůj sen. Tento příběh je víc než záchrana opuštěné, odmítnuté dcery. Je to víc než prorocký obraz Izraele a církve. Právě teď mluví k nám a přikazuje, abychom žily pro Prince a nezemřely ve svých hříších. On před nás pokládá život a smrt, požehnání a prokletí a křičí: “Vyber si život!” Když jsme dostaly nabídku tak vlídné lásky, jak bychom mohly pochybovat? Tato opuštěná dcera určitě chápe hloubku Jeho milosrdenství a milosti. Určitě bude žít se svým královským Princem šťastně až do smrti. Ale konec tohoto příběhu nemám ráda. Protože je mnohem smutnější než její narození.

Spoléhala jsi však na svou krásu a smilnila jsi proti svému jménu, vylévala jsi své smilnění na každého kolemjdoucího, jen ať je to jeho. (Ez 16:15)

Stalo se něco strašného! Byla tak bezmezně milována a něžně opečovávána, jak se mohla odvrátit od tak velké, šlechetné a čisté lásky?

Proč začala spoléhat na krásu, kterou získala díky Němu, když mohla spoléhat jen na Něj? Proč použila čest a slávu, aby mohla přitahovat muže, a snížila se z princezny na prostitutku? Proč plýtvat přízni na ty, kteří jí nic nedali, na ty, kteří jen prošli kolem, když umírala, ošklivá a nahá?

~ Toto je příběh o Popelce, který má mnohem hlubší rozsah.

Budeme-li upřímné a prohledáme své srdce, prozkoumáme své činy, tak většina z nás zjistí, že jsme našemu Princovi nevěrné. Možná

nespoléháme na svou krásu nebo slávu, ale pomalu se odvracíme od své první a věrné lásky a hledáme ujistění u tohoto „nevěřícího“ světa.

Náš Princ je vždy ochoten očistit a zkrášlit odmítnuté a opuštěné ženy. Zachránil každou z nás z hříchu a zvrátil náš rozsudek smrti. Zpřetrhal naše spojení s minulostí a milosrdně srovnal naše záležitosti... promiskuitu, potraty, malou sebedůvěru, krvácení. Dovolíme, aby nám Jeho láska stačila? Nebo budeme své naplnění hledat jinde? Dovolíme, aby nás jeho požehnání od něj odvedlo? Abychom odvrátily hlavu i srdce od toho, který nás posvětil a oblékl nás svou nevýslovnou nádherou? Jak opětuje jeho dobrotu a milosrdenství? Odložíme oděv odmítnutí a dáme přednost duchu přijetí? Nebo budeme hledat své naplnění v četných sexuálních prožitcích, které nás ujistí o naší přitažlivosti?

Náš Princ je vždy ochoten očistit a zkrášlit odmítnuté a opuštěné ženy.

~ *Náš Princ je vždy ochoten očistit a zkrášlit odmítnuté a opuštěné ženy.*

Kolik paží nás musí obejmout, abychom si konečně řekly: „To už stačí... jsem v pořádku.“ ? Pokud budeme spoléhat na svou krásu, budeme neustále potřebovat, aby nás někdo ujišťoval o naší hodnotě i o tom, jak jsme žádoucí. Naše sebevědomí bude ohrožováno jinými ženami kolem nás.

Podívejte se znovu na to, jak byla tato odložená dcera zaopatřena. Bohatě, velkolepě a nadmíru štědře. Považovaly bychom ji za blázna, že odhodila tak obrovskou lásku, a usoudily bychom, že jí není hodna... ale než na to dojde, vezměme si nejdřív z jejího příběhu ponaučení.

Toto je příběh o vykoupení a v něm není nikdo shledán hodným. Princ touží najít nevěstu, kterou by zahrnul láskou a dary. Nevěstu, která bude vděčná za Jeho dobrotu a opětuje ji vroucí láskou.

Nevěstu, která spatří jeho zářící obličej a už nebude toužit po nikom jiném.

Je to příběh o nás. Už od chvíle, kdy jsme přišly na svět, jsme byly bez naděje a na cestě ke smrti. Ale Princ uslyšel váš pláč na poli plném bolesti, utrpení a hříchu. Viděl vás, když jste byly bezmocné a bez naděje, ve špíně odmítnutí a krvi hříchu. Byl pohnut soucitem a zvrátil prokletí smrti, pak vás očistil od hříchu a špíny minulosti. Zaopatřil nás a něžně o nás pečoval a my jsme rozkvétaly v Jeho lásce. Ale někdy se zdá být tak vzdálený, jako když čekáme, až se splní sen.

Právě tehdy přichází pokušení obrátit se k někomu jinému. Chtěly jsme raději občasný dotek, nežli čekat. Svlékly jsme šaty plné krásy a oblékly jsme šaty křiklavé, které měly posbírat laciné cetky v podobě milostných pletek. A zapomněly jsme na slíbené překrásné šperky. Podvodnost nynějšího bohatství a chtíč po jiných věcech velice často zastíní Princova zaslíbení. A tak se některé z nás svlékly před muži, se kterými jsme nebyly v manželském svazku, doufajíce, že nás jejich těla uspokojí. Ti ale pouze svýma rukama zašpinili místa, která Princ tak pečlivě očistil.

Já však věřím, že se to může spravit. Držíte v ruce tuto knihu, protože je ve vašem srdci napsáno jeho jméno.

~ Drahý nebeský Otče,

jsem uchváčena krásou Tvého milosrdenství a hloubkou Tvé lásky. Vyhledal jsi mě, když jsem umírala ve svém hříchu, a přivedl jsi mě do svého domu. Zakryl jsi moji nahotu oděvem a očistil jsi můj život od krve a hříchu. Děkuji Ti za Tvé odpuštění, milosrdenství a laskavou péči. Odpusť mi, že jsem použila krásu, kterou jsi mi dal Ty, abych hledala své ujištění u mužů na zemi, i když už mám smlouvu, která je plná nevýslovné nádhery. Zříkám se všech milenců a chci jít jenom za Těbou. Děkuji Ti za to, že mě miluješ v mé slabosti a nejen v mé kráse. Jsem Popelka, kterou jsi vytáhl z popela. Upínám k Tobě své srdce, protože Ty jsi můj pravý Princ.

S láskou,
Tvoje dcera

7 *Co dělat, když se probudí sexuální láska*

Mluvily jsme o tom, jak je důležité nechat romantické a sexuální hlasy spát a zůstat ve stavu snění, dokud je neprobudí Princ svým polibkem. Ale co když už je probudil někdo jiný a ony dychtí vyrazit ven? Co když sexuální touha odmítá jít znovu spát bez boje? Pokud je to váš případ, pak víte, jak je těžké ji znovu uložit ke spánku, když už se probudila, obzvláště pokud se probudila náhle, násilně nebo předčasně. Způsobila obrovský příval adrenalinu, ať už v nahromaděném nadšení nebo zděšení.

~ Naše touhy se nikdy nemají probudit a pak být zanedbávány.

K tomu ještě přidejte to, jak je těžké znovu usnout, když všude, kam se podíváte, číhají lákadla a zvoní budíky,

které volají, ať zůstanete vzhůru, jinak o něco přijdete! Abyste mohly znovu blaženě usnout, musíte být obklopeny atmosférou, která má v sobě nějaký tlumič, jenž zajistí klid a ticho. S probuzenou touhou je třeba zacházet opatrně a znovu zajistit prostředí pro klidný spánek, protože když už se jednou touhou nebo úzkostí probudily, je těžké je utišit. A má to své opodstatnění: Naše touhy se totiž nikdy nemají probudit a pak být zanedbávány. To platí o každé lidské chuti.

Vzpomínám si, když byli moji synové ještě kojenci; prvních šest měsíců jsem je výhradně kojila a pak jsem do jejich stravy začala přidávat i další jídlo... a když ho poprvé ochutnali, vše se

změnilo. Když byli jen kojeni a byli jsme v nějaké restauraci, seděli mi spokojeně na klíně a nikdy nevěnovali příliš velkou pozornost talířům s jídlem na stolech kolem nás.

Jen se ve šťastné nevědomosti usmívali na číšníky a další zákazníky restaurace. Vnímali odlišné a lahodné vůně, ale nejevili o ně zájem, protože neměli tušení, o co přicházejí. Dokud samozřejmě jídlo neochutnali. To pak bylo něco úplně jiného!

Vůně jídla je rozdivočila. Když se jim probudila chuť, už se jen pasivně neusmívali na kolemjdoucí (ledaže to byl úplatek). Jejich cílem bylo získat jídlo! Když jsem si je během jídla posadila na klín, sahalo mi po lžici nebo po vidličce, bez ohledu na to, co na nich bylo, nebo tahali za obrus ve snaze přisunout si jídlo k mému klínu, aby na něj dosáhli. Vyvýšená židlička s popruhy je sice izolovala, ale nezabránila jim v jejich poslání - dostat jídlo na talíř. Soustředili se na jeden cíl. Okusili a zjistili, že jídlo chutná dobře. Rozvinuli si chuť na jídlo a nebyli spokojení, dokud ho nedostali!

Proto jsem byla vždy opatrná, abych jim nedala ochutnat něco, co ještě nemohli fyzicky snést. A když pak byli na nějaké jídlo připraveni, hodlala jsem jim ho dávat pravidelně. Nemělo to co dělat s přitažlivostí jídla... Jsem si jistá, že ve věku méně než šest měsíců by jim jídlo chutnalo, ale jejich citlivý zažívací systém by ještě nebyl dostatečně vyvinutý, aby to zvládl. Jídlo je samozřejmě dobré i nezbytné pro naši výživu, růst a vývoj, ale pokud ho začneme jíst příliš brzy, může to vést k alergiím a potravinové nesnášenlivosti. Pokud dáme jídlu v našem životě špatné místo, chuť a touha po něm nás může ovládat a vést k různým poruchám, i když samo o sobě je dobré a chutné. Můžeme si vypěstovat nezdravou chuť na určité potraviny, které sice uspokojí naše chuťové buňky, ale postrádají jakoukoli nutriční hodnotu.

Budeme-li podléhat těmto chutím, nakonec to povede k poruchám. Porucha znamená špatné užívání. *Jídlo* není špatné samo

o sobě, ale špatné je, když ho *jíme nesprávně*. Když něco, co je dobré, používáme nesprávně, ublíží nám to a získá moc v našich životech.

~ *Když něco, co je dobré, používáme nesprávně, ublíží nám to.*

V takovém případě už nám nejsou naše touhy nebo chutě ku prospěchu, ale stávají se pánem, který žádá uspokojení. Naše sexuální touha se od touhy po jídle nijak neliší... také nějaký čas spí, dokud není probuzena vnějšími vlivy.

Právě tak jako nemůžeme žít bez jídla, tak se nemůžeme rozmnožovat a dát nový život bez sexuálního spojení. Proto je v obou případech touha důležitá a nezbytná k podpoře života. Ale

~ *Naše sexuální touha se od touhy po jídle nijak neliší... také nějaký čas spí, dokud není probuzena vnějšími vlivy.*

stejně jako nás může pohánět touha po jídle, tak nás může pohánět i naše probuzená sexuální touha, pokud ji nebudeme ovládat a usměrňovat. V této kapitole se zaměříme na duchovní i praktické rady, jak čelit rozbouřeným sexuálními chutím.

Použijme jídlo opět jako přirovnání, abychom mohly přejít od věcí každodenních k těm citlivějším. Začneme s rozvíjením chuti nebo ostřením chuti na určité potraviny. Dám za příklad sebe. Zajímalo by mě, jestli by mě někdy honily chutě na dobrou tmavou čokoládu, kdybych ji nikdy v životě neochutnala. A co třeba káva? Kdybych si jednou ráno v zoufalé snaze zůstat vzhůru nepřimíchala do Javy (hovorový výraz pro kávu, pozn. překl.) navršenou lžici kávové zmrzliny Breyer's a neposypala ji skořicí, pila bych dnes po dvanácti letech mocha latte?

Samozřejmě, že ne! A ani bych nevěděla, o co přicházím. Nevypěstovala bych si na takovou dobrotu chuť. Dokud jsem znala kávu jen jako hustou, černou, hořkou tekutinu, nechtěla jsem ji.

Dokud byla čokoláda pouze bílá nebo mléčná, nebylo pro mě těžké jí odolat.

V podstatě není třeba bojovat! Nebráním se občasnému nutkání dát si čokoládu nebo rannímu rituálu s ochucenou kávou... Vychutnávám si je! Nejsou mými pány, ale jistým uklidňujícím rituálem. Bez hořké čokolády vydržím týden i déle a nikdo nepřijde k úrazu. Nejsm mrzutá. Ale když si ji dám, vychutnávám si ji. A pokud se chci někdy rychle probudit a nevstávat pomalu jako mátoha, dám si kávu.

Možná ode mě není fér, že používám tyto příklady. Jsou to pochoutky, ale nejsou to nezbytně nutriční svačinky. Ale buďte ke mně prosím shovívavé. Co kdybych dovolila, aby moje chuť na ně zastínila chuť na ostatní a zdravé jídlo?

Co kdybych se rozhodla, že smyslový požitek (který mi dává hořká čokoláda) a zvýšený stav bdění (který mi dává káva) jsou v mém životě důležitější než všechny ostatní pocity? Možná bych už pak neměla chuť na zeleninový salát, protože by mi nepřinášel takové pocity jako čokoláda. Salát přece křupe a je studený, zatímco hořká čokoláda je sametově jemná a teplá. Ani voda by mě zřejmě neuspokojila, protože by mě tak nenakopla jako káva a nepřinesla by mi ten hřejivý pocit a dobití, které očekávám od kávy.

Pomalou a jistě by mi všechno ostatní jídlo začalo připadat nudné a obyčejné,

~ Můžeme si vypěstovat vlastní chuť a touhy.

protože by nemělo stejnou chuť a vzhled a nevyvolávalo by stejné pocity. Co kdybych vyklouzla z reality a po dobu dvou týdnů bych žila jen z čokolády a kávy? Byla bych šťastná, štíhlá a bdělá... alespoň na chvíli. Pak by se všechno vychýlilo z rovnováhy a já bych musela své chutě opět zarazit.

Jde o to, abychom si vypěstovaly vlastní chutě a touhy. Můžeme si vypěstovat vlastní chutě a touhy. Můžeme posílit nebo snížit jejich vliv tím, jakou jim přidělíme důležitost. Můžeme jejich vliv ovládat tím, že omezíme jejich příjem. Zde je typický příklad. Když jsem psala svou první knihu *Nemám to pod kontrolou a přesto se mi to líbí*, právě se mi narodil čtvrtý syn Arden a dopřávala jsem si až příliš mnoho kávy. Měla jsem doma dvě děti předškolního věku, nejlepší čas na psaní knihy byl tedy mezi desátou a druhou hodinou v noci. Vstávala jsem s velkým hrnkem a půl kávy, a když na mě odpoledne přišla únava, dala jsem si další várku (moje verze anglického čaje). To mi zajistilo dostatek energie, abych vydržela do dvou a někdy do tří do rána. Svalila jsem se do postele, pak jsem vstala o půl sedmé ráno a celé kolečko začalo znovu. Vzpomínám si, že nejhorší to bylo, než jsem kávu uvařila. Ale po pár doušcích už bylo všechno snadnější. Takhle to pokračovalo několik týdnů, a pak se z toho stalo několik měsíců. Ani můj obličej mi nepřipadal stejný, když mi v žilách neproudil šálek Javy.

Jednou večer se vše změnilo. Držela jsem se svého pravidelného programu a právě bylo deset večer, když jsem nakrmila Ardena a úspěšně ho uložila ke spánku.

(Na rozdíl od jiných dní, kdy jsem ho nechala přiloženého a psala jsem.) Zívla jsem a s modlitbou usedla ke psaní. Slova přicházela rychle a zběsile a pak kolem 2.00 hod. jsem si najednou uvědomila, že se silně nakláním na jednu stranu. Narovнала jsem se a začala jsem opět psát, ale opět jsem cítila, že padám na stranu. Pomyslela jsem si: „*Co se to děje?*“ Vstala jsem, abych se protáhla, a zjistila jsem, že se se mnou točí celá místnost, ačkoli mysl byla pořád bdělá a jasná. Usoudila jsem, že jsem možná unavenější, než se zdá, a tak jsem se sebrala a zamířila dolů do ložnice. Dělal mi potíže udržet se na schodech a potom jsem narazila přímo do dvevní obložky, ačkoli jsem chtěla vejít rovně do dveří. Svalila jsem se do postele a měla jsem pocit, že se se mnou točí celý svět, a mysl mi uháněla všemi možnými směry. Pomyslela jsem si: „*Něco není v pořádku.*“ Mé tělo

bylo zjevně vyčerpané, ale mysl pořád fungovala. Ležela jsem tam několik hodin a nebyla jsem schopna spát ani uklidnit mysl. Byla jsem unavená, ale jakmile jsem začala usínat, moje mysl se rozběhla a zase mě probírala. Když pak oknem vstoupilo do pokoje ranní světlo, byla jsem si jistá, že to měla na svědomí káva.

Nikdy se o mě nedalo říct, že bych byla rozvázná, s pitím kávy jsem přestala ze dne na den. Celý den jsem měla v hlavě zamlženo a byla jsem velmi podrážděná. Děti mě přemlouvaly, abych si dala hrnek kávy, ale odmítala jsem. Někdy k večeru se pak dostavily takové bolesti hlavy, jaké jsem si ani neuměla představit. Bolest hlavy mě hned tak z míry nevyvede a dříve jsem si tajně myslela, že je to prostředek hypochondrů, jak přitáhnout pozornost. Ale teď se sama přehrabuji ve skříňkách v zoufalé snaze najít lék od bolesti, který jsem pořídila na horší časy. Pomohl od té urputné bolesti pouze trochu. Rozhodla jsem se, že už takové abstinenční příznaky nechci nikdy zažít, takže jsem se tři roky kávě vyhýbala. Jednoho studeného rána v Coloradu jsem pak opět usrkávala kávu z hrnku a byla jsem schopna ji znovu zařadit do svého života, aniž by se stala každodenní náhradou spánku.

Teď zajdu až do krajnosti a pro ilustraci spojím dohromady pojmy sex, káva a čokoláda. Stejně jako káva, i sex nám přináší pocit, že jsme plní pulsujícího života a aktivní. Vlastně to umí lépe než cokoli jiného v našem životě. A je lahodný jako čokoláda.

Sex přináší opojení, kterého nelze dosáhnout žádným jiným způsobem. Je to souběh mnoha vzrušujících pocitů najednou a v těle se zběsile vyplavují endorfiny. Je to záplava vzrušujících pocitů a zároveň letmý náznak nebe.

~ Když se touha probudí ve špatný čas, stane se z ní chtíč a chtíč nebude chtít spát.

Proto je těžké se bez něj obejít, jakmile jednou vyzkoušíme, jak chutná jeho pohár.

Ve světle toho všeho je pochopitelné, že budeme chtít v počátku svou touhu uspokojit, než ji uložit ke spánku. Obzvláště, když nám přináší tolik potěšení a když cítíme, jak v nás proudí život, jak jsme žádané a momentálně naplněné. Ale musíme zvážit i jiný aspekt: Když není správný čas na lásku, je sexuální touha vždy špatná, bez ohledu na to, jak příjemné jsou pocity. Když se probudí ve špatný čas, stává se touha chtíčem a chtíč nebude chtít spát a bude zahalen hanbou.

Láska musí spát, aby se mohla později probudit, ne jako chtíč, ale opravdovější a krásnější. Dodatečný spánek umožňuje, aby se probudila ve správnou hodinu, odpočnutá a schopná lepšího potěšení a vášně. Pak nebudeme zklamané, opuštěné a mučené. Musíme umrtvit chtíč a na jeho místě vzkřísit lásku beze stopy viny nebo hanby, která by jí ubrala na kráse. Jak to udělat?

Je to podobné, jako když musíte znovu uspat neklidné nebo vystrašené dítě. Když jsou moje děti vyděšené, zraněné, nemocné nebo rozjívené, přitisknu je k sobě, abych je uklidnila. Houpu je v náručí nebo si k nim lehnu do postele, anebo když je hodně pozdě, tak je dám spát do své. Ať udělám cokoli, chci, aby věděly, že jsem nablízku. Jakmile se uvelebí v mém náručí, poslouchám, co je trápí. Povídají mi, jak se poranily nebo čeho se v noci bojí a já je hladím po vlasech nebo sleduji jejich rysy. Až se jim uleví od toho, co je tíží, nebo až usoudím, že už nemá smysl to dál probírat, začnu na ně mluvit šeptem, abych je zklidnila.

Šeptajícím hlasem je ujišťuji o své a Boží lásce a připomínám jim, jak je Bůh věrně chrání. Pak jim vyprávím o velké moci a vykresluji obrazy, které jsou krásnější než děsivé stíny lži a strachu.

Zpívám jim ukolébavky, dokud podle jejich oddechování neusoudím, že už tvrdě spí.

Když trpíme, když padáme, když jsme vyděšené, Bůh nás chce k sobě přitisknout, ne nás odehnat. Tato mateřská péče o děti je odrazem Božího srdce. Je to malý obrázek Jeho touhy utěšit nás v bouřích a zahnat náš strach. Když trpíme, když padáme, když jsme vyděšené, Bůh nás chce k sobě přitisknout, ne nás odehnat. Vybízí nás, abychom jako děti přiběhly do Jeho náruče, kde je láska a bezpečí. Ukazuje nám krásné obrazy, které nás opět uklidní a uspí.

~ *Když trpíme, když padáme, když jsme vyděšené, Bůh nás chce k sobě přitisknout, ne nás odehnat.*

Líbí se mi obrázek Otce, který něžně houpe svou dceru v náručí, aby ji uspal a ona mohla nabrat sílu a uzdravit se. Vím, že se možná bojíte, že když touhu uložíte ke spánku, už se znovu neprobudí nebo nenaplní. Přicházejí neodbytné otázky: Když tuhle oblast svého života pustím, uvidím ji ještě? Skutečně Bůh tyto touhy v mém životě naplní? Když se teď Bohu podřídím, bude věrný a splní slib, že mi dá naději a budoucnost?

Věřím celým srdcem, že váš nebeský Otec pro vás chce skrze svého Ducha a skrze tuto knihu učinit následující:

- přitáhnout vás k sobě
- umýt z vás každou stopu viny a hanby
- zahnat váš strach skrze světlo pravdy
- dát vám naději a budoucnost
- houpat vás v náručí, dokud se neutiší zlá bouře
- uložit vás znovu ke spánku
- obnovit sen vašeho srdce

Jednou, když jsem mluvila na toto téma, přišla za mnou pro modlitbu mladá dívka. Vyznala, že zhřešila v oblasti čistoty, aby si

získala náklonnost a pozornost chlapců, a nevěděla, jak to napravit a vrátit se ke svému snu.

Objala jsem ji a modlila se s ní a během modlitby jsem uslyšela, jak Bůh šeptá svůj příslib. Přislíbil jí, že když se k Němu bude přibližovat písněmi v uctívání a chvále, On nad ní bude zpívat ukolébavku, která uspí to, co v ní bylo probuzeno. Přislíbil jí, že když se k Němu bude přibližovat písněmi v uctívání a chvále, On nad ní bude zpívat ukolébavku, která uspí to, co v ní bylo probuzeno.

~ Přislíbil jí, že když se k Němu bude přibližovat písněmi v uctívání a chvále, On nad ní bude zpívat ukolébavku, která uspí to, co v ní bylo probuzeno.

Láska v Jeho hlase mě ohromila. V Jeho slovech nebyla žádná hanba ani odsouzení, jenom slib odehnat strach, vinu a hanbu

skrze píseň. Zaslíbil jí, že když se k Němu přiblíží, On se přiblíží k ní a ukryje ji bezpečně ve stínu svých křídel. Toto Písmo nám ukazuje krásný obrázek o Jeho láskyplném srdci:

Hospodin, tvůj Bůh, je ve tvém středu, hrdina, který zachraňuje. Rozjásá se nad tebou radostně, obnoví tě svou láskou, zaplesá nad tebou s výskáním. (Sof 3:17)

Je to úžasný obrázek. Není odtažitý a nepřístupný, ale rychle nám přijde na pomoc a s velkou mocí nás zachrání. Neodmítá nás a neodsuzuje nás, když voláme ve strachu a bezmocnosti. Těší ho, když může utiřit své děti, stejně jako matka ráda utěšuje zase své. Ale matčina útěcha má svá omezení...

Moje schopnost zmůže jen něco, ale ta Jeho je bezmezná, jako Jeho láska. Její hloubka nás uklidňuje a potom nám Bůh zpívá. Je to podmanivý obraz, který zve každou z nás, abychom se přiblížily k Němu a nechaly Ho utiřit bouře, které my utiřit nedokážeme. Na tomto místě můžeme odpočívat a brzy zjistíme, že zpíváme s Ním.

Tak ti budu dobrořečit po celý svůj život, ve tvém jménu budu pozvedat dlaně. Má duše se sytí tukem, tučnou stravou. A mé rty? Radostným křikem tě chválí má ústa. Když si tě připomínám na svém loži. O tobě rozjímám za nočních hlídek, jak jsi mi býval ku pomoci. Budu jásat ve stínu tvých křídel; má duše přilnula k tobě. Podpírá mě tvá pravice. (Ž 63:4–8)

Nikdy nemohu dostatečně zdůraznit, jak je důležité, abychom Ho chválili. V hudbě je úžasná moc a nikdy dříve nebylo na výběr z takového množství mocných chval a uctívání jako teď. Jak už jsme si řekly předtím, hudba je jazykem srdce, proto má moc obejít naši hlavu. Když Ho chválíme, čerpáme z Jeho věrnosti. On nám připravuje stůl s nejbohatším výběrem drahého jídla, abychom se posilnily. Když si Jej budeme na lůžku připomínat, On s námi zůstane za nočních hlídek.

Když uspávám jedno ze svých dětí, často se opakovaně budí, aby se ujistilo, že jsem tady. Musím přiznat, že počkám, až tvrdě usne, a pak se z jeho patrové postele vyplížím do své. Ale Bůh ne; On zůstane. Když zpíváme, schovává nás pod svá křídla. Když Ho chválíme, naše duše se přitiskne k Němu a pak nás Jeho pravice podpírá. Radost Hospodinova je naší silou a Jeho síla je něco, co budete potřebovat, když budete bojovat s chutěmi.

Jako Ester se musíme na čas postit a vzdát se našich tužeb a připravit mu hostinu pro radost. Předkládáme mu prostřený stůl, který představuje naši vůli, a svoje potěšení a touhy vyměňujeme za ty Jeho. Naše chvála a uctívání je hostina na Jeho počest a On nám strojí stůl proti našim nepřítelům. Jako Ester volám, aby byly dcery této generace ušetřeny zkázy od nepřítele jejich duše, který je chce prodat na smrt. Můžete to udělat stejně. Je čas, abychom jako ženy položily své životy a zachránily tak životy mnoha dcer, i když je neznáme.

~ Existuje pouze jeden zaručený způsob jak odbourat touhy nebo chutě... musíte je nechat vyhladovět.

Existuje pouze jeden zaručený způsob jak odbourat touhy nebo chutě... musíte je nechat vyhladovět.

Musíte je zničit a vysílit tím, že jim zastavíte přísun potravy. Jak říká úsloví - *armáda pochoduje díky svému žaludku*.

Takže musíte nepřátelský tábor odříznout od přísunu jídla. Budete se jim muset postavit a ukázat, kdo je tady pán.

V Žalmu 35:13 král David zpívá o tom, jak se pokořil v pústu. Když naše tělo a duše vyvádí, musíme je srazit o stupínek níž a připomenout jim, že tady vládne Bůh. Je to pouze tělo a my se nenecháme ovládat jeho chutěmi.

Kdykoli jsem potřebovala nějaký velký průlom, obzvláště když jsem bojovala proti tělu, vždy jsem sáhla po pústu. Vlastně si ani nedokážu představit, že bych mohla vést duchovní boj bez určité míry pústu, protože půst je velmi mocná a účinná zbraň. Postil se dokonce i Ježíš, Boží Syn. Většina křesťanů si dnes bohužel osvojila spíše diety než půst. Doufají, že změní svůj zevnějšek, přestože jsou vnitřně svázáni, ale to sem teď nepatří. Teď se chci podělit o pravdy, které mají moc vás osvobodit:

Toto je půst, který si přeji: Rozvázat pouta ničemnosti, uvolnit řemeny jha a propustit utlačované na svobodu, zpřetrhat každé jho. (Iz 58:6)

Boží půst vykoná následující: rozváže pouta bezpráví, uvolní řemeny jha, osvobodí utlačované a zpřetrhá *každé* jho—nejen to lehké, ale každé. Žádné jho nevydrží před mocí pústu. Je sexuální hřích jho? Rozhodně! Jho určuje směr a omezuje pohyb a počínání toho, kdo ho nese. Jho uvěžňuje a nutí vás jít tam, kam nechcete. Jho nás svou tíhou vyčerpává. Ale když si oblékneme oděv chvály

místo ducha, který obtěžkává, pocítíme úlevu, neboť Bůh nám dává svou sílu, abychom se mohli postavit a vymanit se z pout!

Určitě si vzpomenete na můj příklad s kávou. Tehdy jsem to řešila radikálně a přestala jsem pít kávu ze dne na den. Pokud se oddáváte sexuálnímu chutím, tak bych vám doporučila, abyste je také drasticky a okamžitě zarazily.

Polož si nůž na hrdlo, jestliže máš velkou chuť! Nedychti po jeho lahůdkách, je to podvodný pokrm. (Př 23:2)

Zní to jako vážná věc. Zde jsou další Písma:

Utíkejte před smilstvem! Každé prohřešení, kterého by se člověk dopustil, se netýká těla. Kdo však smilní, hřeší proti vlastnímu tělu. (1 Kor 6:18 ?)

Utíkej před mladickými žádostmi, usiluj o spravedlnost, víru, lásku, pokoj s těmi, kdo vzývají Pána z čistého srdce. (2 Tim 2:22)

Slovo *utíkej* je silné a naléhavé. Poprvé je použito, když andělé sdělili Lotovi, aby odešel z města (Gen 19:17). Znamená to zděšeně před něčím utéct. Na tomto varování není nic ležérního. Pokud máte utéct, musíte rychle!

Určitě byste ale neměly skončit jako Lot. Utekl z hříšného města, na které dopadl Boží soud, a skončil v jeskyni, kde se opil a ležel se svými dcerami. Když utíkáte, nesmíte se ohlížet zpět. Běžte do Božího přístřeší, ne do přístřeší opilství nebo jiné formy poddanství. Když utíkáte, zahodte zátěž!

Proto i my, majíce kolem sebe tak veliký oblak svědků, odložme veškerou zátěž a hřích snadno nás ovíjející a s vytrvalostí běžme závod, který je před námi, (Žd 12:1)

Půst je v našem životě základ ke snižování zátěže. Je třeba vzít svému tělu a duši věci, které nás drží zkrátka a poutají nás k této zemi. Když se postíme, tíha se zmenšuje a duch dostává svobodu! Půst je základní příklad a vyjádření poddanosti Bohu, a když se poddáváme Bohu, už neutíkáme ve zděšení; běžíme se záměrem a utíká nepřítel!

Poddejte se tedy Bohu. Postavte se proti Dáblu, a uteče od vás. Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám. Očistěte ruce, hříšníci, a očistěte srdce, lidé dvoji mysli. (Jk 4:7)

~ V tuto chvíli budete pečovat o Krále, ne o své tělo.

Když se pokoříme a skryjeme se ve stínu Jeho křídel, nepřítel nás bude hledat a uvidí pouze Jeho, protože my budeme skryti. V úkrytu Jeho křídel není nedostatek autority nebo moci. Když přestaneme živit ostatní oblasti svého života, začneme více hladovět a žíznit po Něm. On změní naši chuť a dát nám jíst ze své dobroty a lásky, což je pro nás mnohem lepší než pozemské radosti (dokonce lepší než káva a čokoláda!).

Zde jsou mé rady k půstu. Za prvé, pamatujte si, že to neodpíráte sobě, ale svému tělu. Pamatujte, že váš duch je ochoten... ale tělo se bude cítit nepříjemně. Duchovně je to tedy čas na oslavu, hodování a radost! Pamatujte, že když se postila Ester, připravila králi štědrou hostinu. V tuto chvíli budete pečovat o Krále, ne o své tělo.

Když ctíte Krále, poctí svou přítomností On vás. Považujte to za výsadu, ne za trest.

Za další, chápejte to jako otázku života a smrti, protože je to tak. Usmrcujete svázanost.

Jestliže žijete podle těla, je vám souzeno zemřít; jestliže však Duchem usmrcujete činy těla, budete žít. (Ř 8:13)

Když už má něco zemřít, ať je to hříšná podstata a přestupky těla. A stejně jako Ester to berte vážně. Pokud je to jen trochu možné, začněte třídenním půstem v jídle. I když chodíte do práce, můžete začít ve čtvrtek večer a skončit v neděli večer. Doporučila bych třídenní půst o vodě nebo šťávě. Příslušné příručky na toto téma lze najít v každém obchodě se zdravou výživou. *Záměrem této knihy není poskytnout lékařské poradenství ani nahradit lékařské poradenství či léčbu vašeho osobního lékaře. Pokud máte nějaké obavy, doporučuji, abyste půst konzultovaly se svým lékařem nebo jiným kvalifikovaným lékařským odborníkem. Pokud je vám méně než osmnáct let, nepodstupujte půst, dokud si o něm nejdříve nepromluvíte se svými rodiči.* Osobně během půstu piji šťávy bez obsahu kyselin a filtrovanou vodu.

Nemá smysl odpírat si jídlo, pokud se nebudete těšit v Bohu. Předem si sesbírejte všechny potřebné informace, abyste pak byly během půstu v klidu. Vypněte telefon, televizi a odložte časopisy. Pouštějte si pouze chvály a uctívání. Neposlouchejte světské písňe o lásce a buďte jen samy s Ním v důvěrném vztahu.

~ Nemá smysl odpírat si jídlo, pokud se nebudete těšit v Bohu.

Je to čas odpočinku, takže se nevěnujte jiným věcem. Odpočívejte, spěte a přibližujte se k Němu. Čtěte Slovo, včetně knihy Ester a přísliby o půstu nebo jiné knihy, které vás oslovují.

Během půstu nedochází jen k hladovění těla, ale také posilujete ducha. Zapisujte si, za co chcete modlit, a během půstu tyto žádosti předložte Bohu. Vylévejte své srdce před Hospodínem. Sdělte mu každou obavu a přání, buďte k Němu upřímné a otevřené. Zapisujte si, co Vám ukáže v Písmu a v modlitbě.

Přistupte k němu odvážně. Jako Ester si oblékněte svůj královský šat (spravedlnost v Kristu) a vejděte do vnitřního nádvoří paláce před královým sálem (Est 5:1). Vězte, že bude vaší přítomností potěšen a

vztáhne k vám své královské žezlo. Když se zeptá, oč žádáte, sdělte mu, že ho zvete k hostině chval a uctívání, a když spolu povečeříte, přednese mu své žádosti.

Projděte svůj dům a zbavte se všeho, co není čisté a nelíbí se Bohu. Duch Svátý vám ukáže, co to je, buďte tedy citlivé a poslušné Jeho vedení. Možná to budou nevhodné filmy, knihy, dopisy, hudba nebo fotky bývalých chlapců. Podezřelé je všechno, co vybízí k nečistotě. Když přinesete svou sexualitu jako vonnou oběť před Hospodina, zeptejte se, jestli máte přinést i další věci, a pak mu je dejte také. Věnujte celý čas tomu, že Mu budete z celého srdce vyjadřovat lásku, a On vám dá živou vodu a pokrm, který jste si ani neuměly představit.

Vydáváte se na velké dobrodružství a já se chci za vás modlit.

~ Drahý nebeský Otče,

moje sestra přichází k Tobě a já se k ní připojuji z celého srdce v modlitbě. Přitáhni ji k sobě, očisti každou stopu viny a hanby, zbav ji obav a zažeh je na útěk světlem své pravdy. Dej jí znovu naději a budoucnost. Drž ji pevně ve svém náručí a kolébej ji, dokud se neutiší každá bouře. Dej jí odpočínutí a obnov v ní svůj sen pro její život. Ukryj ji ve stínu svých křídel a vlož jí do srdce píseň. Zpívej nad ní a utiš ji svou láskou. Vyměň šaty hanby za krásné a zářivé šaty své spravedlnosti. Vysad' pro ni zahradu potěšení. Ať je to pro ni začátek výjimečných a důvěrných chvil s Tebou. Když bude odpočívát v Tobě, veď její bitvy. Milujeme Tě, Otče, a děkujeme Ti, že 's nás osvobodil! Uvolni každé jho a každé pouto. Pozvedni nás, abychom byly zářivými majáky pro tuto generaci.

S láskou,
Tvoje dcera

Chcete-li, přidejte si k této modlitbě svá slova, ale vězte, že tuto modlitbu už jsem se za vás pomodlila... naše srdce už se spojila v této písni.

8

Cti svého otce

Nedávno mi volala jedna zoufalá matka. Její dcera přiznala, že se sexuálně zapletla s nějakým nebezpečným mladým mužem. Její matka byla vyděšená a chtěla svou dceru za každou cenu chránit. V minulosti ji nevědomě vystavili újmě. Přišla o panenství. A teď se to stalo znovu. Žena doufala, že se s nimi sejdu a budu se za její dceru modlit, aby nedošlo k další tragédii.

Byla jsem však trochu na pochybách. Už dávno jsem se naučila, že když někdo ví, co je dobré a co špatné, a přesto se rozhodne pro to špatné, můžete s ním mluvit a modlit se, jak chcete, ale nic se nestane, pokud nedojde ke změně v srdci.

~ *Když lidé vědí, co je dobré a co špatné, a přesto se rozhodnou pro to špatné... nic se nezmění, dokud nedojde ke změně v srdci.*

Takže jsem se vyptávala dál. “Ten muž není křesťan a vaše dcera věděla, že je špatné se s ním zaplést. Musí se mu vyhýbat. To jste jí určitě řekla. Proč by se mělo něco změnit, když si promluví se mnou? Pokud o to setkání opravdu stojí, přijdu, ale pokud ne, bude to jen ztráta času.”

Žena vypadala zoufale a zlomeně. Ujistila mě, že její dcera to myslí upřímně, a vysvětlila mi, že se dokonce omluvila ve škole v naději, že se se mnou sejde. Souhlasila jsem, že se o něco později sejdem.

Kmitala jsem, abych do svého nacpaného programu vměstnala setkání, které jsem neplánovala. Osprchovala jsem se a co nejrychleji jsem vyrazila ze dveří. Po cestě na schůzku jsem prosila Boha o moudrost, vedení a pomazání. Matka a dcera na mě čekaly v restauraci. Posadila jsem se a dcera mi vyprávěla, jak se s tímto chlapcem před dvěma týdny setkala na „benzínce“ a věděla hned od začátku, že s ním bude potíže. Slyšela, jak jí nějaký hlas říká *Vyhybej se mu*, ale ona to neudělala. Už se mu podařilo ji svést a získat přístup na její bankovní účet. Vyhodili ho ze školy a dokonce i jeho otec ji varoval, ať se mu vyhybá. Ale ona neposlouchala. Chtěla ho napravit a nějak mu pomoci. Teď má strach, že se možná zapletl do něčeho protizákonného a ji by s tím mohli spojovat. Byla ve velkém tlaku, a tak vše řekla své matce. Bála se, že před ním neuteče, protože jí stále volal na mobil.

Zastavila jsem ji: “Víš, vypadá to, že tento hoch by mohl být skvělý pasák. Víš, že většina prostitutek se snaží své pasáky zachraňovat a pomáhat jim? Je ti sedmnáct a jemu je dvacet a něco. Bez urážky, on ale nechce, abys mu pomáhala tak, jak chceš ty. Musíš nejdřív dovolit Bohu, aby tě uzdravil, a musíš zjistit, proč máš tak špatný vkus na muže.”

Matka a dcera přikývly na souhlas, a tak jsem pokračovala.

“Musíš zrušit účet. Změň si telefonní číslo a řekni mu, že už se s ním nebudeš scházet.”

Děvče zapochybovalo: “Já nevím... když jsem s ním, těžko se říká ne.”

“Už se s ním nesejdeš. Před smilstvem musíš utéct. Pokud to nezvládneš po telefonu, popros otce, ať to udělá za tebe. Jsem si jistá, že to pro něj nebude nic těžkého říct tomu mladíkovi, že už se s tebou nemůže scházet. Možná by ho přitom mohl přivítat se zbraní v ruce, když se ukáže ve dveřích. Ať tě tvůj otec ochrání. Od toho jsou tátové.”

Matka a dcera si vyměnily pohledy a v tu chvíli mi došlo, že otec o tom neměl ani tušení.

“Váš muž to ještě neví?” zeptala jsem se ženy.

Vysvětlila mi, že se to sama teprve dozvěděla, a ačkoli o tom prvním mladíkovi její muž věděl, o tomto zatím neví nic.

Věděly, že se mu tento mladík od začátku nelíbil, a byl by zklamán a zdrcen, kdyby se to dozvěděl.

Požádala jsem dceru, aby mi slíbila tři věci. Za prvé, musí říct svému otci celou ošklivou pravdu, za další, musí ho požádat, aby se zachoval jako její ochránce, a dále, musí si koupit jednu knihu a Bibli a každý den je číst, a Bůh ji tím provede. Dala jsem jí uvolněný drahokam. Řekla jsem jí, že pokud se z toho poučí, tato ošklivá a děsivá těžká chvíle v jejím životě se může proměnit v drahokam. Pak jsme šly k mému autu a modlily se.

Nepocítila jsem však žádnou úlevu. Bylo to, jako bych měla kouzelným proutkem zlomit něco, čeho se sama chtěla držet, ale bála se, že se jí to jednoho dne vymkne z rukou. Cítila jsem rozčarování, ačkoli mi slíbila, že udělá vše, o čem jsme mluvily.

Už se mi neozvaly. Ale dalšího týdne šly za mou kamarádkou. Vypadalo to, že matka je opět zoufalá; dcera šla s tím mladíkem v sobotu opět ven a vůbec nepřišla domů.

Jste stejně zmatené jako já? Já mám jenom syny. Kdyby za mnou kluci přišli a vyprávěli stejnou věc o nějaké dívce, myslíte, že bych je s ní pustila v sobotu ven? Věřím, že dokud s vámi bydlí pod jednou střechou, jste povinni je chránit, obzvláště pokud jsou nezletilí. Nejsem si jistá, jak to bylo s touto dívkou.

~ Rodiče, chráňte své děti. Ženy, vraťte svou moc a žijte ve zbožnosti.

Nevím, jestli se vyplížila z domu bez vědomí svých rodičů, nebo jestli to ve skutečnosti nikdy jejímu otci nesdělily. Nebo jestli tam hrál roli pocit viny a oni se cítili bezmocní, protože ji zklamali už v minulosti, a tak ji nemohli ochránit v budoucnosti.

Rodiče, chraňte své děti. Ženy, vraťte svou moc a žijte ve zbožnosti.

Ale není pozdě. Musíme zakřičet. Rodiče, chraňte své děti. Ženy, vraťte svou moc a žijte ve zbožnosti. Začíná to tak, že uplatníme Boží moudrost a radu. Musíme se pokořit a uznat, že Jeho cesty jsou skutečně vyšší než ty naše.

~ Generace otců by měla být zdrvena a pobouřena nad obchodem se ženami, zneužíváním a znásilňováním jejich dcer.

Naše myšlenky a naše moudrost jsou nakonec ve srovnání s Jeho radou pouhá poštilost.

Generace otců by měla být zdrvena a pobouřena nad obchodem se ženami, zneužíváním a znásilňováním jejich dcer. Musí činit pokání z toho, že byli slabí, a pak povstat, chránit je a přinést uzdravení na místa, která nechali zranitelná. Ženy by měly být muži svého života chráněny a ne znásilňovány. Otcové by měli chránit počestnost svých dcer. Dívky, které mají zdravý, plnohodnotný vztah se svými otci, jsou méně náchylné nechat se zneužívat muži. Protože doma poznaly, jaký je zdravý vzor mužské role, poznají nezdravý vztah, když ho uvidí. U dívek, se kterými se jednalo jako s královskými dcerami, je méně pravděpodobné, že dovolí, aby se k nim někdo choval hůř. Otcové, kteří chválí a povzbuzují své dcery, chrání je před tím, aby to hledaly u jiných mužů. U otců, kteří si pamatují, jací byli oni nebo jejich přátelé, je méně pravděpodobné, že dovolí, aby se jejich dcery ocitly v situacích, kde mohou být ohroženy. Otcové, kteří otevřeně vychovávají a učí své dcery ve věcech vztahů mužů a žen, je vyzbrojují schopností správně se rozhodnout ve chvílích pokušení. Naopak, dívky zlých otců, kteří s nimi zřejmě nikdy nejsou spokojeni, budou hledat mužské ocenění někde jinde.

Vzpomínám si, jak se všechno změnilo, když jsem odešla na vysokou školu. Jezdila jsem ze svého vzdáleného domova ve středozápadní ledové Indianě do slunečné Arizony. Byla jsem nadšená, že se naprosto osvobodím od rodičovské kontroly a očekávání vrstevníků. Mohla jsem za sebou nechat svou neohrabanost a začít znovu. Prošla jsem vybíráním dívčího spolku a než začal první semestr, k jednomu dívčímu spolku jsem se i připojila. Tím jsem automaticky získala skupinu přátel pro začátek školního roku. Těšila jsem se z velké přízně chlapců a to byl velký opak toho, jak tomu bylo na střední škole, kde jsem byla prakticky opomíjena. Když jsem vešla do třídy nebo šla po školním dvoře, flirtovali se mnou, pískali na mě a ptali se po mně. Ze vši té pozornosti se mi točila hlava, protože poslední čtyři roky jsem znala jen nadávky a posměšky.

Předstírala jsem, že to snáším dobře, ale uvnitř jsem se třásla a byla nesmělá. Začala jsem hledat sílu v upoutávání mužské pozornosti, i když mě to do určité míry děsilo. Bála jsem se, že když dojdou moc blízko, tak zjistí, že jsem vlastně nula, která předstírá, že je super. S většinou kluků, se kterými jsem chodila, jsem si proto jen pohrávala. Když mě začali mít moc rádi, vykašlala jsem se na ně. Chlubila jsem se, že můžu střídat muže jako svoje spodní prádlo... jeden na každý den. Za jeden semestr jsem vystřídala 45 kluků! To jen dokazuje, jak jsem se děsila důvěrnosti.

Ale ke konci roku jsem potkala sobě rovného. Bylo mi osmnáct a jemu bylo dvacet sedm. Byl vysoký, krásný a životem protřelý, a později jsem zjistila, že je sexuální dravec. Stopoval prvňáčky a zaměřil se na mě. Nebyl to ani student školy, jen kluk, který chodil do nočních podniků v areálu školy, sledoval a vyčkával. Nějak asi vytušil, že jsem zranitelná. Pravdu o něm jsem bohužel zjistila až příliš pozdě. Některé sestry z dívčího spolku mě před ním varovaly, když si všimly, že se o mě zajímá. Ale já jsem neposlouchala, protože mi lichotilo, že jsem padla do oka někomu tak dokonalému a světáckému. Cestoval po Evropě a byl to skvělý atlet. Kamkoli přišel,

ženy se za ním otáčely. Párkrát mě pozval na rande, ale odmítla jsem ho, a tak byl ještě vytrvalejší. Z bezpečné vzdálenosti jsem si užívala jeho pozornost. Jednou večer jsem zavolala své matce a vyprávěla jsem jí o svém nadšení z toho, že jsem upoutala pozornost někoho, kdo mě tolik převyšuje. Byl přece chytřejší, starší a přitažlivější, než jsem si o sobě myslela já. Svěřila jsem se jí, že mě pozval na rande, ale nejsem si jistá, jestli mám jít. Nějak jsem čekala, že mi řekne ne. Nikdy jsem ji nežádala o svolení chodit s žádným z kluků, se kterými jsem chodila předtím. Na chvíli zaváhala a pak mě ujistila, že věří, že se o sebe umím postarat.

~ Kdybych byla odvážná a zeptala se svého otce, vím, že by odpověděl ne.

Vzpomínám si, že mě její odpověď překvapila. Zavěsila jsem a pomyslela jsem si, že pokud máma říká, že je to v pohodě... pak je to v pohodě. Přijala jsem jeho další pozvání a nekonečně jsem toho litovala. Kdybych byla odvážná a zeptala se svého otce, vím, že by odpověděl ne. Nikdy by to neschválil, protože by okamžitě věděl, že je něco v nepořádku. Kdybych byla moudrá a poslechla to, co by býval řekl můj otec, ušetřila bych si trápení. Ale nebylo to tak.

Tento muž mě příštích několik měsíců systematicky sváděl a krátce po svých devatenáctých narozeninách jsem přišla o panenství. Chtěla jsem strávit léto v Arizoně, ale nakonec jsem utekla domů k rodičům, abych se vymanila z jeho sevření. Neřekla jsem jim, co se stalo. Můj otec mi ho neschvaloval; když zjistil, že chodím s někým, kdo je o devět let starší než já, vybuchnul, ale už bylo pozdě. V té době už bylo jeho sevření příliš silné. Děkuji Bohu, že jsem měla kam utéct, protože mnoho dívek v mé situaci často neví, že se někam utéct dá.

V té době jsem ještě nebyla křesťanka a můj otec také ne, ale nějak věděl, že tento vztah může být nebezpečný. Věřím, že otcové mají danou schopnost jednat jako ochránci a strážci počestnosti svých dcer, a to i v případech, že nejsou věřící.

Ale co když se nacházíte v těžké situaci? Váš otec není ochránce. Možná nemáte otce, nebo je to násilník. Možná vás sám sexuálně zneužíval a je to ta poslední osoba, u které byste se cítili v bezpečí. Pokud je tomu tak, pak je čas požádat o pomoc někoho ve vyšším postavení. Pokud nemáte zdravý otcovský vzor v přirozené oblasti, máte ještě nebeského Otce.

Váš nebeský Otec by nikdy nechtěl, aby se vám stalo něco zlého. Chtěl by, abyste byly chráněny a opečovávány. To znamená, že si v jakékoli situaci můžete položit otázku: *Jaké zacházení by pro mě chtěl můj nebeský Otec? Dovolil by, aby se to stalo, kdyby to věděl?* Buďte si jisty, že by nechtěl, aby se s vámi zacházelo jako s prostitutkami.

~ *Váš nebeský Otec by nikdy nechtěl, aby se vám stalo něco zlého. Chtěl by, abyste byly chráněny a opečovávány.*

Potom si buďte stejně jisty, že bude s vámi, aby vás podpíral, když se proti něčemu postavíte. Ať vás ani

nenapadne, že by odvětil toto: “Řekla sis o to, protože jsi tam šla”... Nic takového by nikdy neřekl! Řekl by: “Uteč, jdi domů, do bezpečí!”

Pokud máte vztah s někým, kdo vás ovládá, a nejste schopny se mu postavit tváří v tvář, pak se s ním nescházejte osobně. Když jsem byla na vysoké škole v prvním ročníku, vážně jsem se zapletla ještě s jiným starším klukem. Byl na postgraduálním studiu a úplně si mě omotal kolem prstu. Byl to velmi nezdravý vztah, ale já jsem si myslela, že je to nějaká trofej. Moji rodiče byli velmi znepokojeni, ale já jsem byla v Arizoně a oni byli až v Indianě. Protože se jim nelíbil, snažila jsem se ještě neoblomněji, aby to fungovalo.

Moje matka se začala upřímně modlit, aby se mi otevřely oči a abych z toho vztahu nějak utekla. Po několika týdnech jejích upřímných modliteb a proseb se něco začalo měnit. Namísto abychom se rozešli, dali jsme si v jeho chlapeckém studentském klubu špendlíkový partnerský slib. Ale když jsem předávala svou svíčku, pomyslela jsem si *Něco není v pořádku.*

Za pár dní jsme se spolu zúčastnili formálního tance a já jsem nebyla schopná se bavit. Kam jsme se otočili, tam nám lidé blahopřáli k našemu závazku a já jsem se stěží mohla usmát. Pamatuji si, že jsem hodně pila, ale přesto jsem se nemohla opít. Ale mému chlapci nedělalo potíže se omámit, což obvykle nedělal. Vždy se velmi ovládal a nechtěl riskovat, že bude vyvádět, když se opije. (Samozřejmě, když jsem se opila já, to mu nevadilo!) Tehdy k němu přišla robustní dívka, aby mu blahopřála polibkem, a zcela ho porazila na zem. On tam ležel na zádech na podlaze, na něm ležela žena, která byla větší než on, a já jsem zažila okamžik prozření!

~ On tam ležel na zádech na podlaze, na něm ležela žena, která byla větší než on, a já jsem zažila okamžik prozření!

Pomyslela jsem si: „*Co tady dělám s tou nulou!*“

Sledovala jsem je dál, jak kloužou po podlaze a snaží se vstát, a říkala si: „*Co jsem na něm kdy viděla?*“

Chtěla jsem okamžitě odejít. Chtěla jsem od něj být co nejdál. Všichni na našem večírku o šesti lidech byli bohužel opilí kromě mě, takže jsem musela všechny zavézt domů. Když jsme přijeli k jeho domovu, podívala jsem se na něj a řekla jsem: “Vystup!”

Byl šokovaný a zamumlal: “Nejdeš dovnitř a nepřespíš u mě?”

Odmítla jsem s naprostou jistotou a rychle jsem odjela.

Během půlhodiny bušil na dveře ubytovny našeho dívčího spolku a žadonil, že mě chce vidět. Protože byl velmi šarmantní, přemluvil sestru ze spolku, aby pro mě šla nahoru a přiměla mě, abychom si promluvili. Říkal jí, jak moc mě miluje a že nechce, abych udělala ukvapené rozhodnutí, kterého bych později litovala. Přišla a snažila se mě přesvědčit, abych šla dolů, ale já jsem neměla zájem a řekla jsem jí, ať ho pošle domů. Jiná sestra, která byla na chodbě a celé to slyšela, za mnou potom přišla.

Říkala mi: „Liso, ten kluk je břídil. Od chvíle, co jsi s ním začala chodit, jsi nevypadala šťastná... dej mu kopačky!”

Podívala jsem se na ni a byla jsem v šoku, že vidí moje myšlenky.

Souhlasila jsem s ní. „Víš, nebyla jsem šťastná! Co mě to napadlo? Vrátím mu partnerský špendlík! Půjdeš se mnou?”

Objala mě a souhlasila.

Čekaly jsme, až jsme si byly jisty, že odešel, a šly jsme k němu. Zabalila jsem jeho špendlík do kousku papíru, kde bylo napsáno “Je konec”, a vhodila jsem ho do schránky. Pak jsme se vrátily do naší ubytovny.

Když jsem se druhého dne ráno probudila, byl ze mě jiný člověk... cítila jsem se volná! Nejdřív jsem se tomu divila, ale pak jsem si vzpomněla, co jsem předchozí noc udělala. Ničeho jsem nelitovala. Utíkala jsem, abych našla svou věrnou kamarádku, a objala jsem ji: „Jsem volná!”

Šla jsem dolů na snídani skotačivým krokem. Když jsem jedla, volali mě k telefonu. Věděla jsem, že je to on, tak jsem řekla: „Ať nechá vzkaz.“ Každou minutu jsem se cítila silnější. Dala jsem si sprchu a připravovala se na rozhovor, který mi měl získat pozici poradce pro příští volbu dívčího spolku.

Okamžitě jsem ji dostala. Když jsem se pak vrátila na ubytovnu, jiná sestra mě zastavila.

“Viděla jsem ho v knihovně, Liso. Je moc smutný... poprosil mě, ať ti dám tento dopis.”

V tom dopise mi napsal, že ví, že to, co jsem udělala, jsem nemyslela vážně, a co se jeho týče, tak se nechce rozejít. Chtěl mi

později zavolat a domluvit se. Ale já jsem s ním v žádném případě nechtěla sama nikam jít. Obvykle uměl všechno tak otočit, až jsem byla tak popletená, že jsem se nechala přemluvit ke všemu. Tohle bylo poprvé za devět měsíců, kdy jsem byla schopná myslet zase sama za sebe a nebyla jsem ochotná se toho vzdát. Když zavolal, nešla jsem k telefonu.

Pak mě začal ve škole pronásledovat. Žadonil, křičel, vyhrožoval a pak se omlouval a zase žadonil. Já jsem šla po chodníku a odmítala jsem mu odpovídat. Byla jsem ve třídě a on čekal, dokud neskončila hodina, a pak se celé obtěžování opakovalo pořád dokola. Ale ve třídě byl skvělý a inteligentní a také velký hráč fotbalu. Ten to celé sledoval a nakonec se rozhodl, že už toho má dost. Po zbytek roku mě doprovázel ze třídy do třídy. Můj bývalý kluk se na něj jen jednou podíval a došlo mu, že sám je velký jen asi jako fotbalistovy nohy. Nechal mě na pokoji a pak jsem odjela domů na prázdniny a byla jsem mimo jeho dosah.

Násilničtí a despotičtí muži budou respektovat pouze někoho nebo něco, co je větší než oni sami. A věřte mi, jako všichni násilníci, jsou zbabělí. Násilnickým zbabělcům nedlužíte žádné vysvětlení. Pokud se rozhodnete, že je konec... pak je konec.

Když jsem v létě odjela domů, moje matka mi vyprávěla, jak se za mě modlila, abych byla volná.

~ Násilnickým zbabělcům nedlužíte žádné vysvětlení. Pokud se rozhodnete, že je konec... pak je konec.

O dva měsíce později jsem byla spasena a poznala jsem Johna, ale velmi jsem se bála vrátit se do školy, protože můj bodyguard promoval a šel si hledat práci. Kdo mě teď bude chránit? Byla to moje nejvroucnější modlitba. Jak jsem se obávala, hned první týden ve škole jsem na svého bývalého kluka narazila.

Už jsem ale nebyla pod jeho vlivem. Řekla jsem mu, že v létě jsem se stala křesťankou. Vypadal vylekaně a řekl mi, že měl sen,

který se naplnil. Dokonce mě požádal, jestli s ním nechci založit biblickou skupinku. Poděkovala jsem a nabídku jsem odmítla.

Řekla jsem mu, že pro nás bude nejlepší, když se budeme jeden druhému úplně vyhýbat. Nesouhlasil se mnou, ale trvalo to jen pár týdnů a pak toho nechal. Bůh se stal mým bodyguardem a dokonce dal tomu klukovi sen. Víím, že byl určitě od Boha, protože než jsem byla spasená, byla jsem od křesťana na míle daleko!

Váš nebeský Otec za vás chce v těchto bitvách také bojovat. On vás přikryje a ochrání od zlého... dovolte mu to.

~ Drahý nebeský Otče,

děkuji Ti, že jsi skutečně mým Otcem a že jsi mým nejvyšším ochráncem a strážcem mé počestnosti. Věřím, že máš vždy na mysli to, co je pro mě nejlepší. Věřím, že nikdy v žádné situaci nejsem sama. Andělé mě chrání a Tvé Slovo mě střeží. Jsi Otec, za kterým můžu běžet s nejhlubším a nejtemnějším tajemstvím a strachem, protože mě zkoumáš a znáš mě. Dovol mi poznat Tě jako Krále, který mě střeží a chrání. Budu čerpat Tvoje rady a ne své vlastní. Schovej mě v úkrytu svých křídel.

S láskou,
Tvoje dcera

9 Živá oběť

Vzpomínám si, jak mě zasáhlo prvotní zjevení o tom, že moje sexualita je oblast, která Bohu není lhostejná. Předtím jsem tuto oblast svého života z nějakého důvodu zaškatulkovala jako špatnou oblast pro špatná děvčata. Několik let svého života jsem byla opravdu dobré „špatné děvče“. A tak jsem usoudila, že moje sexualita je něco, co mám nechat za sebou, protože to byla část mého života předtím, než jsem se stala křesťankou. Nechtěla už jsem se o tom nikdy bavit a pokud možno jsem to chtěla ignorovat a nemluvit o tom s nikým... natož s Bohem! Usuzovala jsem, že dobré křesťanky

přece nedělají nic vášnivého. Neuvědomovala jsem si nebezpečí a nevědomost svého úsudku. Oblasti, se kterými se otevřeně neutkáte,

~ Oblasti, se kterými se otevřeně neutkáte, nikdy nezůstanou zticha.

nikdy nezůstanou zticha.

Je třeba je přinést ke kříži a vyrovnat se s nimi. Když jsem si tehdy představila „křesťanskou dívku“, v myslí mi probleskly obrazy svatých hledících k nebi, se svatozáří nad hlavou. Moc jsem chtěla být jiná jako svět, ale stále jsem zápasila s myšlenkami, které byly velmi pozemské. Šla jsem školním areálem, kde nebylo neobvyklé potkat ty, se kterými jsem hřešila v různé míře, v různých situacích a různými způsoby. Byli samozřejmě přesvědčeni, že naše minulá střetnutí byla nejen v pohodě, ale také hodna zopakování. Jako by

mě pouhá jejich přítomnost popichovala: Ahoj, pamatuješ na mě? Slyšel jsem, že jsi teď křesťanka... Ale já tě znám líp! Já vím, co jsi *skutečně* zač. Mě neoklameš. Přestaň předstírat a vzchop se! Měl jsem tě radši, jaká jsi byla. Teď už s tebou není žádná zábava.

To byl samozřejmě jen můj chvilkový pocit, ale měla jsem dobrý důvod domnívat se, že jsou moje představy správné. První týden ve škole v jedné hodině, kde byla přítomna stovka studentů, se předseda studentské rady postavil v první řadě, kde seděl, a než vešel profesor do třídy, zavolal na mě: „Hej, Liso! Je to pravda? Ty skáčeš pro Ježíše? To ti tolerovat nebudeme! Uneseme tě z ubytovny a donutíme tě k sexu, drogám a alkoholu!“

Všechny oči ve třídě buď zíraly na mě, nebo se právě rozhlížely, kde jsem. Někteří se dokonce smáli a přikyvovali, protože věděli, co jsem byla zač. Zčervenala jsem a tváře mi hořely. Zoufale jsem se snažila zastavit vnitřní třes, který se teď zmocňoval mého těla. Ale v srdci mi zněla Ježíšova slova:

“Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, se i já přiznám před svým Otcem, který je v nebesích.” (Mt 10:32–33)

Vstala jsem ze své anonymní židle uprostřed terasovité posluchárny, aby mě mohli vidět všichni, které to zajímalo. Předsedovi studentské rady jsem se podívala přímo do očí a odpověděla jsem:

“To je pravda.” A na důkaz toho jsem poskočila!

Předseda se začal smát a s ním i většina třídy. Pak jsem se posadila. Dorazil profesor a můj soud skončil. Po zbytek hodiny jsem jen zírala před sebe a přála jsem si utéct pryč. Věděla jsem, že riskuji, ale také jsem věděla, že to je pro mě jediné bezpečné místo.

Protože všechno vyšlo najevo, uvědomila jsem si, že mě budou sledovat. Když jsem přecházela ze třídy do třídy, pociťovala jsem „sledování“ opravdu intenzivně. Předtím byla škola přístavištěm plným přátel, zábavy a kluků, se kterými jsem chodila. Teď to byl tavicí kotlík podrobného zkoumání a bývalé hanby. Než jsem se vrátila do školy, byla jsem spasená pouhé dva týdny a namouduši jsem nevěděla, jak se chovat.

Kromě toho jsem byla také v rozpacích z toho, jakého přijetí se mi dostalo od ostatních křesťanek v ubytovně dívčího spolku. Měla jsem pocit, že mým směrem neustále vysílají vzkazy ve smyslu: *Uklidni se, přestaň tolik mluvit o Ježíši a buď „normální“ křesťanka, protože se z tebe všichni cítí nesví.* Ty, od kterých jsem čekala povzbuzení v následování Boha, mi říkaly, abych mlčela, a neposkytly mi žádnou podporu. A ty, které nebyly věřící, mě samozřejmě vybízely, ať dělám kompromisy.

Snažila jsem se trochu své křesťanství zklidnit. Koušek po kousku jsem dělala kompromisy ve víře, ale pokaždé jsem měla

~ Začala jsem si říkat, že pro mladé lidi je asi kompromis jedinou alternativou.

pocit, jako bych umírala. Začala jsem si říkat, že pro mladé lidi je asi kompromis jedinou alternativou. Většina

křesťanů, které jsem poznala, poslouchala stejnou hudbu jako dříve já a chodili na stejné večírky jako dříve já. Já jsem naopak ve svém zápalu vyhodila většinu písní z doby „před Kristem“, protože jsem si byla vědoma toho, co ve mně jejich texty vyvolávají. Zkusila jsem jít na pár večírků, aby všichni věděli, že křesťané nejsou nudní, ale cítila jsem se nesvá, protože jsem tam chodila střízlivá. Bez vlivu alkoholu mi večírky připadaly velmi hloupé. Takhle hra už mě přestala bavit.

Začala jsem tedy hledat křesťanské přátele i jinde a zapojila jsem se do organizace Campus Crusade. Skrze tuto organizaci jsem se seznámila se sestrou z dívčího spolku, která byla před pár lety královnou srazu absolventů, a ta mě vzala pod křídla. Chodily jsme

spolu na oběd a studovaly Bibli. Většinu času jsme trávily tím, že mě učila svědčit. Modlily jsme se spolu a pak chodily za jednotlivci nebo za různými skupinami ve škole. Bylo to skvělé učednické období.

Vzpomínám si však, jak jsme jednou zamířily k dívce, která si na slunci četla knihu. Stalo se něco zvláštního. Když jsme k ní přišly, všimly jsme si, že si čte Bibli, a usoudily jsme, že je zřejmě také křesťanka. Přesto jsme se u ní zastavily a chvíli si povídaly. Když jsme byly na odchodu, každé z nás dala nějaký verš z Písma. Můj byl:

„Vstávej, má lásko, pojd', ty má krásko. Vždyť skončila už zima, pomínuly deště, jsou ty tam.“ (Pp 2:10–11)

Vzpomínám si, jak jsme odcházely a já jsem jí neohrabaně poděkovala. Srdce ve mně hořelo: Co to znamená? Byla jsem rozhodnuta, že víkend strávím o samotě čtením Bible a zjistím to. Nedělní ráno bylo teplé a slunečné a na studentku vysoké školy jsem se probudila neobvykle brzy. Seběhla jsem do kuchyně, kde byly k snídani připraveny kulaté housky. V neděli jsme si kromě snídaně jídlo obstarávaly samy. Vzala jsem si jednu housku a už jsem si chtěla kousnout, když jsem uslyšela šeptání Ducha svatého: „*Počkej.*“ Otočila jsem se, abych se podívala, jestli do kuchyně někdo nevešel... ale byla jsem tam sama. Zabalila jsem tedy housku do ubrousku v domnění, že si ji mám schovat na později, kdy budu mít asi větší hlad, a odnášela jsem ji do svého pokoje.

Když jsem však stoupala po schodech, cítila jsem, jak ke mně Duch Svatý mluví dál. Mám si schovat housku, jít do obchodu a koupit si hroznový džus. Bůh se mnou chce sdílet Večeři Páně! S každým krokem rostlo moje nadšení. Význam verše z Písma mi začal dávat smysl. Volal mě a zval mě, abych s Ním byla o samotě. Vzala jsem Bibli a notýsek, housku a trochu peněz, a dala jsem je do batohu. Běžela jsem do obchodu a koupila džus, a pak jsem se vytratila na své oblíbené odlehlé místo v areálu školy. Byla to lavička

pod větvemi starých stromů, na kterou nebylo skoro vidět. Vybalila jsem všechny součásti svého nebeského pikniku a otevřela jsem Bibli. Byla jsem vychována v církvi, kde se Večeře Páně podávala každý týden, ale co jsem se stala křesťankou, jsem se jí ještě neúčastnila. Ani jsem si nebyla jistá, jestli si ji teď vůbec mohu vzít, když ji nepodává církev. Začala jsem tedy listovat v Bibli, abych si o tom něco našla.

„Vzdal díky, rozlomil jej a řekl: ‚Vezměte, jezte. Toto je mé tělo, které se za vás láme. Toto číňte na mou památku.‘ Stejně vzal po večeři i kalich a řekl: ‚Tento kalich je nová smlouva v mé krvi; toto číňte, kdykoliv byste pili, na mou památku.‘ (1 K 11:24–25)

Poprvé jsem si uvědomila význam Ježíšových slov a zaplavil mě posvátný úžas. Toto pozvání procestovalo věky a On teď mluví přímo ke mně a říká mi: *Toto je mé tělo, vezmi a jez, je pro tebe.*

~ Večeře Páně už není prázdný rituál, ale důvěrné obecenství se vzkříšeným Pánem a Vykupitelem mé duše.

Večeře Páně už není prázdný rituál, ale důvěrné obecenství se vzkříšeným Pánem a Vykupitelem mé duše. Osobně mě pozval k účasti na oběti svého těla

zlomeného na kříži, a to v lámání chleba na připomenutí jeho smlouvy. Ochotně se obětoval, abych mohla žít. To nebylo nic jednoduchého! Také mi podal pohár vína nové smlouvy koupené Jeho krví. Předě mnou leží chléb a hroznový džus jako symboly dávné noci na vzdáleném místě a stolu, ke kterému teď přistupuji ve víře. Trásla jsem se pod tíhou toho, co to znamená, a četla jsem dál.

Kdo by tedy jedl ten chléb nebo pil kalich Páně nehodně, bude vinen proti tělu a krvi Páně. Ať člověk zkoumá sám sebe, a takto ať z toho chleba jí a z toho kalicha pije. Neboť kdo jí a pije nehodně, jí a pije sobě odsouzení, neboť nerozsuzuje tělo Páně. (1 K 11:27–29)

Když jsem si vzpomněla, kolikrát jsem to tak dělala, přivedlo mě to k slzám. Jen jsem následovala pokyny, ale nikdy jsem opravdu nerozpoznávala Pánovo tělo, ani nezkoumala své srdce. On za mě položil svůj život, a já jsem se nikdy ani nezastavila, abych se nad sebou upřímně zamyslela. Během Večeře Páně v církvi jsem pokukovala po všech ostatních a zkoumala, kdo tam je a kdo tam není, ale nikdy jsem nepohlédla do svého srdce. Dokonce si vzpomínám, jak jsem se rozhlížela po okolních sochách, jestli nekrvácejí, a celou dobu jsem znevažovala Jeho prolitou krev.

*Kdybychom rozsuzovali sami sebe, nebyli bychom souzeni.
(1 K 11:31)*

Zavřela jsem oči a modlila se, aby Bůh osvětlil oči mého srdce a otevřel každou oblast mého života. Pak jsem poprosila Ducha Svátého, aby začal se svou prohlídkou, aby bylo Slovo Boží soudcem mého jednání a mých pohnutek. Možná jsem tam byla několik hodin, možná to bylo několik minut. Ale právě tehdy došlo na otázku čistoty. Předkládala jsem v modlitbě různé věci, vyznávala své hříchy a pocítila jsem ve svém srdci očistění a úlevu. Ježíš mě žádal, abych mu dala celý svůj život, a to znamenalo dát mu i své tělo.

Ježíš mě žádal, abych mu dala celý svůj život, a to znamenalo dát mu i své tělo.

Vybízím vás tedy, bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste vydali svá těla v oběť živou, svatou a příjemnou Bohu; to je vaše rozumná služba Bohu. (Ř 12:1)

Skrze Boží milosrdenství jsme vybízeny k čistotě. Nejsme vybízeny skrze strach, ale skrze světlo milosrdenství, které nám již bylo ukázáno. Naléhavá výzva přichází pouze tehdy, když je k tomu vážný důvod. Chtěla jsem význam tohoto verše opravdu pochopit, tak jsem se do něj více zahloubala a hodně jsem o něm přemýšlela. Mám své tělo vydávat Bohu jako živou oběť. Protože jsem křesťanka, můj život už nepatří mně, protože za mě bylo zapláceno.

Tento verš také obsahuje slib, že Bůh tuto oběť přijme jako svatou a příjemnou, nehledě na to, jak jsme poznamenány hříchem nebo pošpiněny světem. Tohle pro mě bylo velké zjevení. Nikdy jsem si nemyslela, že mé fyzické tělo by mohlo být prostředkem uctívání svatého Boha a že by mohlo být svaté a příjemné Bohu.

Chtěla jsem se před svým fyzickým já ukrýt a utéct před jeho nástrahami a otroctvím a Bůh mi říká, jak to uskutečnit. Když mu budu vydávat své tělo a přijdu ke kříži jako živá oběť, On mou oběť přijme díky svému Synu jako spravedlivou.

Uvědomila jsem si, že čistota není jen přikázání, které bylo dáno za každou cenu a na které se pak zapomene jako na nespílitelné, když se z adolescenta stane dospělý člověk.

Jde spíše o duchovní uctívání. Čistota je důležitá součást sebezapírání, toho, když každý den vydávám svůj život Jeho vedení a když беру svůj kříž. Toužila jsem být kostí z Jeho kostí a tělem z Jeho těla, aby se v mém životě stalo Jeho Slovo tělem.

Biblický výkladový slovník Matthew Henry's popisuje Římanům 12, verš o tom, že máme vydávat svá těla jako živou oběť, jako praktickou definici zbožnosti: Naše osoba a skutky nabízené Bohu skrze Krista, našeho kněze, jsou jako oběti uznání k poctě Boha.¹ Oběť je přenesena do Boží přítomnosti skrze naši vůli. S vírou je to stejné, jako když jsme přijaly spasení. Opětovat Jeho milosrdenství znamená, že svým životem budeme ctít milosrdného Boha. Tím dáme ostatním najevo, že nepatříme sami sobě, ale někdo nás zakoupil. Výkladový slovník pokračuje: Bůh chce vaše tělo; ne vaši zvěř.²

Líbí se mi toto pokárání: *Bůh chce vaše tělo; ne vaši zvěř.* Nechce mrtvé a zkrvavené zvířecí zdechliny. Chce srdce bijící láskou a díkůvzdáním a těla posvěcená k Jeho záměru a radosti. David to dobře věděl, a i když před Boha přinášel zvířecí oběti, vždy si byl vědom toho, co Bůh doopravdy chce.

Neměl bys zalíbení v oběti, i kdybych ji předložil; po zápalné oběti netoužíš. Oběť Bohu je zkroušený duch. Bože, ty nepohrdneš zkroušeným a pokořeným srdcem. (Ž 51:18–19)

Bůh vždy toužil po těch, kdo vidí až za oponu náboženství a skutky těla, po těch, kdo budou přicházet ve

~ Bůh vždy toužil po těch, kdo vidí až za oponu náboženství a skutky těla.

víře a uctívat Ho v Duchu a v pravdě. Touží po těch, kdo chtějí víc než být dobří; touží po těch, kteří chtějí být Jeho. Někdo se možná bude přít, že nemusíme nic víc dělat.

Ježíš byl konečná oběť, takže je to hotovo. Ale my nemluvíme o přinášení oběti za hřích. Žádná naše oběť by nemohla zaplatit za přestoupení vedená proti nám. Ježíš je Beránek, zabitý za naše hříchy, ale je také naším Veleknězem a příkladem ve všech věcech. Podívejme se spolu na tento příklad:

Jestliže jsme s Kristem zemřeli, věříme, že spolu s ním budeme také žít. A víme, že Kristus, když byl vzkříšen z mrtvých, už neumírá; smrt nad ním už nepanuje. Neboť smrti, kterou zemřel, zemřel hříchu jednou provždy; a život, který žije, žije Bohu. (Ř 6:8–10)

Když se s Ním ztotožníme v Jeho smrti, můžeme na základě Jeho vzkříšení žít. Ježíš zlomil moc hříchu a smrti. A život, který teď žije, žije Bohu, a ne sám sobě. Pokud někdo může říct, že dokončil závod a doběhl do cíle, pak je to Ježíš. Ale neříká: Bezva! Jsem rád, že už je konec. Teď už si můžu žít, jak chci, protože je to hotovo. Jeho život je skryt v Bohu, a náš život má být zase skryt v tom Jeho.

Tak i vy se považujte za mrtvé hříchu, ale za živé Bohu v Kristu Ježíši, našem Pánu. Ať tedy hřích nevládne ve vašem smrtelném těle, tak abyste poslouchali jeho žádosti;

ani hříchu nepropůjčujte své údy za nástroje nepravosti, ale vydejte sami sebe Bohu jako ti, kteří byli mrtví, a ožili, a své údy vydejte Bohu za nástroje spravedlnosti. Hřích nad vámi nebude panovat; vždyť nejste pod Zákonem, ale pod milostí. (Ř 6:11–14)

Fráze „Tak i vy“ znamená... prostě *stejně i vy*. Nemusíme prolít krev, protože ji prolil On. Ale naše těla se mají stát živou obětí. Máme žít, jako žil On, mrtví hříchu, ale živí Bohu! Hřích už nemá v našich tělech panovat. Už neposloucháme své tělo, ale Boha. Poslušnost je zde důležitý pojem. Pavel nás napomíná, že nemáme propůjčovat svá těla hříchu jako nástroj nepravosti, ale Bohu jako nástroj spravedlnosti.

Všimněte si, že koho posloucháme, tomu přinášíme oběti, a koho posloucháme, ten se stává naším pánem. Koho posloucháme, tomu přinášíme oběti, a koho posloucháme, ten se stává naším pánem. Poslušnost je oběť přinášená spravedlnosti a neposlušnost je oběť přinášená nepravosti.

~ Koho posloucháme, tomu přinášíme oběti, a koho posloucháme, ten se stává naším pánem.

Pavel končí prohlášením: Hřích už nebude vaším pánem. Naše oběti a uctívání už nenáleží hříchu, protože jsme unikly zákonu a jsme pod milostí.

Vzpomeňte si, že v Římanům 12 jsme vybízeny skrze Boží milosrdenství, abychom přinášely svá těla jako živou oběť. Milosrdenství nás staví pod milost, ne pod zákon, a naší odpovědí na Jeho vzácný dar je to, že následujeme Kristova příkladu na kříži. Každý den se poddáváme Bohu a spravedlnosti, namísto toho, abychom se poddávali tělu a nepravosti. Svoji vůli pokládáme svůj život a přinášíme své tělo. Potom se skrze víru přiblížíme k Božímu srdci. Tohle znamená vzít svůj kříž.

Všem pak říkal: „Chce-li kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe a každý den vezme svůj kříž a následuje mne. Neboť kdo by chtěl svou duši zachránit, zahubí ji; kdo by však svou duši zahubil kvůli mně, ten ji zachrání. Vždyť co člověku prospívá, když získal celý svět, ale sebe poškodil nebo zahubil? (Lk 9:23–25)

Všimněte si, že kříž je něco, co neseme každý den. Není to něco, co uděláme jednou a pak na to zapomeneme. Není to náramek na ruce ani řetízek na krku. Máme ho mít každý den pověšený na svém srdci. Kněží v chrámu museli přinášet oběti Hospodinu každý den.

Tehdy přinesl Šalomoun Hospodinu zápalné oběti na Hospodinově oltáři, který postavil před chrámovou předsíní. Podle každodenního určení pro přinášení obětí (2 Par 8:12–13)

Není to nařízení dané Mojžíšovým zákonem, ale samotným Pánem života.

~ Kříž je naše každodenní oběť.

Obávám se, že Jeho slova bereme příliš lehkovážně, ale pokud jim uvěříme a přivlastníme si je, dají nám vysvobození a spasení, protože jsou živá a mocná.

Kříž je naše každodenní oběť. Vraťme se k pozvání k večeři Páně. Co to znamená být pozvány k Večeři Páně? Abychom si na to mohly odpovědět, musíme znát význam slova Večeře Páně (dosl. překlad z angl. je společenství/setkání).

Jeho definice je *jednota, duchovní sjednocení, empatie, blízké spojení*, a konečně *vztah*. Kombinace těchto slov nám dává výstižný popis touhy, kterou má každá žena, a to je být plně poznána a přesto být zcela milována.

*Neboť nyní vidíme jako v zrcadle, zastřené, potom však uvidíme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, potom poznám důkladně, jak jsem byl také sám poznán.
(1 K 13:12)*

Být plně poznána znamená úplné a důvěrné zjevení každého nedostatku a selhání, každého snu a tužby, každého strachu a naděje. Láska přehlíží skutky a rozumí skrytým pohnutkám srdce. Vidí věci, ke kterým jsme my samy slepé. A přesto zůstává neochvějně věrná, i když jasně vidí všechny nedostatky. Láska vidí všechno, protože právě láska je síla, která stojí za schopností rozlišit dobré od zlého.

Pozvání ke společenství je nabídka být součástí životní síly mnohem větší, než jsme samy. Je to příležitost jíst, pít a čerpat život z jiného zdroje. Jsme zvány, abychom se napily živé vody, která uhasí naši žízeň. A ještě víc, jsme zvány nejen, abychom povečeřely, ale také abychom přebývaly, zůstaly a setrvaly v NĚm.

Já jsem ta vinná réva, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic. Jako Otec miluje mne, tak i já miluji vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já jsem zachoval přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.“ (J 15:5, 9–10)

Jde o srozumitelné a krásné znázornění vztahu mezi Kristem a těmi, kdo jsou Jeho. On je vinný kmen, ze kterého čerpáme život, výživu a sílu.

Zůstaneme-li v NĚm, poneseme hojné ovoce. Jaké ovoce?

Ovocem Ducha je však láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost, sebeovládání. Proti takovým není žádný zákon. (Gal 5:22–23)

Jak zůstaneme v Něm, připojeni na vinný kmen? Jan 15:9 nám říká, že jsme-li poslušné, zůstáváme v Něm. Jestliže zachováváme Kristova přikázání, stejně jako On dodržoval přikázání svého Otce, budeme v bezpečí. Proto poslušnost vytváří atmosféru pro milující společenství.

*To je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání.
A jeho přikázání nejsou těžká, (1 J 5:3)*

Vím, že jsem v této kapitole kladla velký důraz na poslušnost, ale věřím, že je to vlastnost, o které se nemluví dostatečně. Ježíš o ní mluvil opakovaně. Jen v Novém Zákoně je poslušnost zmíněna 67krát. Každá z nás byla někdy neposlušná a víme, jak nás to vzdaluje od vědomí spravedlnosti a přibližuje k vědomí hříchu, který nás od Něj odděluje.

Chci vás vyzvat, abyste nechaly tělo za sebou a zbavily se stínu, který stojí mezi vámi a vašim Princem. Vybízí vás takto...

Proto i my, majíce kolem sebe tak veliký oblak svědků, odložme veškerou zátěž a hřích snadno nás ovíjející a s vytrvalostí běžme závod, který je před námi, upřeně hledíce k původci a dokonavateli víry Ježíši, který pro radost, která byla před ním, podstoupil kříž, pohrdnuv hanbou, a sedí po pravici Božího trůnu. (Žd 12:1–2)

Bůh pro vás napsal příběh o lásce a přislíbil, že vás tou cestou bude provázet, sytit a podpírat. Přidejte se k Němu ve společenství Večere Páně. Dovolte mu na své cestě za Jeho Slovem a za Jeho věrností, aby byl vašim zdrojem života i zmocněním.

~ Drahý nebeský Otče,

přicházím k Tobě ve jménu Ježíše. Přijímám Tvé pozvání jíst u Tvého stolu a těšit se z Tvé lásky a věrnosti. Stejně jako Ježíš předložil sám sebe jako oběť za hřích při Poslední večeři, tak i já teď přijímám Boží milosrdenství a následuji Jeho příklad. Přináším své tělo jako živou oběť, svatou a přijatelnou, protože jsem byla obmyta krví Tvého vzácného Syna. Už své tělo nenechám poddat se neposlušnosti a své údy nenechám poddat se hříchu. Přináším je Tobě. Děkuji Ti za to, že v mých žilách koluje Kristův život. Ježíši, Ty jsi ten vinný kmen, já jsem ratolest. Děkuji Ti za schopnost nést v Tobě ovoce. Jsi můj život a moje síla a já teď budu čerpat ze studny, která nikdy nevysychá. Odkládám každou zátěž a hřích, které by mě mohly zastavit. Dovol, ať jsem si vědoma Tvé lásky jako nikdy dřív. Pomoz mi Tě milovat vším, co jsem. Přijímám život v Duchu, což znamená každý den zapřít sama sebe, vzít svůj kříž a následovat Tě.

S láskou,
Tvoje dcera

10 *Zlomená kletba*

Probudila jsem se trhnutím. Srdce mi bušilo a lapala jsem po dechu. Díky probuzení jsem unikla další hrozná noční můře. Pomalu jsem otevřela oči a vzhledla jsem ke stropu, kam zasvítilo šedivé ranní světlo. Uvědomila jsem si, že John neleží vedle mě. Zaposlouchala jsem se, jestli ho neuslyším ve vedlejším pokoji, ale neslyšela jsem nic, jen souseda nad námi. Přesto jsem zavolala:

“Johne!”

Můj hlas zněl vyděšeně a dětsky i v mých vlastních uších. Jeho zvuk mi připomenul vzpomínky z dětství, kdy jsem po děsivém snu volala mámu... nejdříve šeptem, a pak, když jsem si byla jistá, že na mě v mém pokoji nic nevyskočí, volala jsem hlasitěji a hlasitěji, až z toho byl plnohodnotný křik. A máma přiběhla. Ale tentokrát nikdo neodpovídal.

Volala jsem Johna znovu. Posadila jsem se na posteli, abych se podívala, kolik je hodin, a zjistila jsem, že jsem úplně propocená. Tentokrát už můj hlas zněl trochu tišeji, klidněji, skoro jako otázka, ale podle toho, jak bylo pozdě, jsem s jistotou věděla, že už je John pryč. Jak jsem mohla zaspát jeho vstávání, když jsem měla tak neklidný a znepokojivý sen?

Snažila jsem se ze sebe setřást jeho lepkavý závoj, protože by se z něj mohl stát strach, který by mě provázel po zbytek dne. Posledních pár měsíců se mi opakovala stále stejná noční můra. Byl to sen, který jsem znala jako dítě. Sáhl na mne svou studenou rukou asi tak jednou do roka, a pak se zase vytratil.

Ale teď mě pronásledoval vytrvale a jeho návštěvy se zvyšovaly. Nejdříve to byla návštěva jednou za rok, pak vyrušení jednou za měsíc, pak rozruch jednou za týden, až nakonec jeho přítomnost ovládala můj spánek každou noc.

V posledních několika týdnech jsem se bála jít spát, bála jsem se zavřít oči, protože v noční tmě jsem se svým snem bojovala sama. Byli jsme s Johnem novomanželé a chtěla jsem, aby se se mnou každý večer modlil, aby už ten sen nepřišel. Každý večer jsem usínala pevně stisknutá v jeho náručí, které mělo zahnat možného narušitele mého spánku. Ale když John usnul, uslyšela jsem, jak se blíží šeptající strach. Pořád dokola jsem citovala Žalm 91, až jsem podlehla tíživému spánku.

Spánek začal šťastným snem. Pak se náhle změnil, jako když přepnete program v televizi. Program se zasekl a začal sen, kterému jsem nemohla uniknout. Pokaždé se trochu lišil, i když téma zůstávalo stejné, a jakmile začal, vždy jsem poznala, že je to on. I ve spánku jsem se bránila... *Těhle sen už ne! Nesnáším ho.*

Tento sen vždy začal v domě mých rodičů. Odcházela jsem z domova šťastně a nadšeně, buď na návštěvu ke kamarádce nebo do školy nebo do obchodu (o to, kam jsem šla, nikdy nešlo). Pak se najednou všechno změnilo. Zašla jsem za roh a obloha přede mnou hrozivě zešedla. Vstoupila jsem do soumraku a v dálce jsem viděla, jak přichází černá noc. Jen pár kroků za mnou ještě svítilo slunce. Na moment jsem se ocitla přesně uprostřed mezi dnem a nocí a uvědomila jsem si, že tma není jen běh času, ale přítomnost temné či zlé dimenze.

~ Na moment jsem se ocitla přesně uprostřed mezi dnem a nocí a uvědomila jsem si, že tma není jen běh času, ale přítomnost zla.

Otočila jsem se a začala jsem utíkat ke slunečnímu světlu a domů. Ale jako by mě to šero a tmavnoucí soumrak uvěznily. Běžela jsem, co mi síly stačily, ale nikam jsem se neposunovala, protože sluneční svit byl stále mimo můj dosah.

Moje tělo se hýbalo pomalu, jako by bylo obklopeno něčím hustým. Zatímco jsem pořád běžela, ohlížela jsem se za rameno a hleděla do hluboké tajemné tmy, která následovala šero.

Tam jsem viděla krácející postavy... vždy krácející. Tři tajemné postavy se s lehkostí přibližovaly a zkracovaly vzdálenost mezi námi. S každým krokem zmenšovaly mezeru, kterou jsem nebyla schopna svým usilovným během zvětšit. V hrůze jsem od nich odvrátila tvář a snažila se běžet ještě rychleji, abych té šedivé mlze utekla, ale i když jsem se zoufale snažila, oproti jejich vytrvalé chůzi jsem pořád utíkala pomalu. V dálce jsem viděla náš dům, ale bylo to, jako by byl na míle daleko. Pořád jsem se k němu nemohla přiblížit.

Znovu jsem se ohlédla a viděla jsem, jak mě tajemné postavy dohánějí. Za chvíli byly tak blízko, že už jsem neviděla jen jejich obrysy. Pronásledovali mě tři muži. Byli mrtví, ale chodili a každý z nich byl v určité fázi rozkladu. Jeden byl mrtvý krátce; pohyboval se bez života. Další byl částečně v rozkladu a ten poslední byl téměř pouhá kostra s vlasy na hlavě. Jejich oděv také odrážel stupeň jejich rozkladu; jeden byl zcela oblečen, další byl oblečen v roztrhaných šatech a kostra měla na sobě rozervané šaty, které vypadaly jako ubohé hadry na hromadě kostí. Kráčeli vedle sebe v dokonalé souhře. Beze slova, a aniž by se podívali jeden na druhého, kráčeli s jedním úmyslem: Šli po mně.

To všechno se ve snu odehrálo v jednom okamžiku a já se snažila dál utíkat. Když se postavy přibližovaly, začala jsem mít větší strach a podléhala jsem panice, a tak byly moje pohyby nemotornější. Zakopávala jsem na chodníku, po kterém jsem jako dítě chodila každý den. Zatímco jsem běžela, začala jsem na ně křičet, protože jsem si uvědomovala, že nebudu rychlejší než oni.

“Kdo jste? Jděte pryč! Jste mrtví. Nechte mě být!”

Nikdy mi neodpověděli a ani na chvíli nezaváhali. Jako by můj hlas neslyšeli. Byli hnáni hlasem nějakého neviditelného velitele. Běžela jsem dál a oni šli dál a s každým krokem mi byli blíž.

Pak byli najednou tak blízko, že bylo strašné se na ně podívat, a já jsem po nich začala házet kameny a větve, ale nic je nezpomalilo. Nakonec, proč by jim to mělo ublížit, když už byli mrtví? Moje marné pokusy mě jen více zpomalily.

Pak se to stalo. Byli za mnou a natahovali se po mně. Ta hrůza byla tak velká, že jsem se v tom okamžiku probudila.

Vyšla jsem z ložnice a zamířila jsem do kuchyně v našem malém bytě. V hlavě se mi honilo tolik otázek, že jsem na všechny nemohla odpovědět.

Proč se to děje, když cituji verše z Písma a modlím se? Nemá Bůh větší moc než tento sen? Proč ho nezastavil? Jak to, že mám jako křesťanka tak malou moc a ochranu?

Zazvonil telefon a já jsem skoro vyletěla z kůže. Zvedla jsem sluchátko.

“Haló?” odpověděla jsem trochu nervózně.

“Ahoj, zlato. Nechtěl jsem tě ráno budit. Tys tak tvrdě spala a já vím, že teď míváš ty noční můry, tak jsem tě chtěl nechat vyspat,” řekl John.

“Kéž bys mě probudil. Zas jsem měla ten sen.” “Promiň. Kdybych to věděl, probudil bych tě.”

“Johne, proč to nepřestává? Včera večer jsme se modlili!” zeptala jsem se.

“Nevím,” odpověděl upřímně John.

Z jeho hlasu jsem poznala, že je skoro tak zoufalý, jako já.

Ještě jsme spolu chvíli mluvili a pak jsme zavěsili. Šla jsem do obývacího pokoje a četla si Bibli. Ale cítila jsem, jako by byla moje mysl v mlze. Snažila jsem se zůstat vzhůru a soustředit se na význam slov, která jsem četla. Měla jsem pocit, jako bych se znovu snažila utéct před svým snem. Snažil se mě přemoci spánek, a tak jsem pořád střídala různé nepohodlné pozice, abych zůstala bdělá, ale mlha v hlavě neustupovala.

Modlila jsem se: “Bože, prosím, ukaž mi něco nebo někoho, kdo mi může pomoci!”

Skoro okamžitě jsem si vzpomněla na muže, který mě přijal téměř za „dceru“, když jsem se přistěhovala do Dallasu.

Vstala jsem z gauče a zavolala mu z kuchyně. Zrovna měl čas, a tak jsem mu v slzách vylíčila celý příběh a nakonec jsem si posteskla: “Nechce se mi věřit, že toto je život, a že je to život v hojnosti!”

Řekl mi, že se mnou souhlasí a že mi pošle tři kazety, které si mám o samotě poslechnout, a až si je poslechnu, mám mu zavolat. Chtěla jsem, ať mi slíbí, že je pošle brzy, a zavěsili jsme. Poprvé

jsem pocítila záblesk naděje. Roztáhla jsem závěsy a vpustila dovnitř texaské slunce a skočila jsem do sprchy.

Noční můra pokračovala, ale za pár dnů dorazil balíček s kazetami. Byla jsem nadšená, jako by to byl dárek k narozeninám. Šla jsem do jídelny a připravila jsem si provizorní studovnu, kde jsem měla zápisník, Bibli, zvýrazňovač a přehrávač. Modlila jsem se: „Otče, dej mi vidět pravdu, která mě osvobodí! Otevři mi oči, ať vidím, otevři mi uši, ať slyším, a srdce, ať věřím. Ve jménu Ježíše. Amen.“ Pustila jsem první kazetu. Nahrávka byla nekvalitní a slovům skoro nebylo rozumět. Starší muž vyučoval o věcech, o kterých jsem nikdy neslyšela, ale zároveň jako by věděl, s čím se potýkám. Nejdříve vysvětloval, jak se většina křesťanů bojí probírat duchovní boj, protože si myslí, že díky tomu získá ta špatná strana větší sílu. A tak se proti zlu nepostavíme, ale ve strachu se stáhneme. Vysvětloval, že satan už stejně funguje v plné síle, takže když budeme odkrývat jeho skutky temnoty, jeho moc neposílíme, ale oslabíme.

Vysvětloval, že satan je zákoník, který jedná jako žalobce bratří. Musíme se mu pevně postavit na odpor ve víře a s mečem Božího Slova. Pak šel mluvčí více do hloubky a hovořil o generačním hříchu a prokletí. První dvě kazety obsahovaly vyučování a třetí kazeta modlitby. Průběžně jsem hledala v Bibli a spatřila jsem pravdy, které byly najednou očividně jasné, ačkoli jsem je dříve přehlížela nebo nebrala v úvahu.

~ Většina křesťanů se bojí probírat duchovní boj, protože si myslí, že díky tomu získá ta špatná strana větší sílu.

Vám to teď možná nepřipadá jako něco nového, ale tehdy v roce 1982 to byly docela radikální myšlenky. Nejmocnější a nejsilnější pravdy, které jsem se tehdy naučila a o které se teď s vámi chci podělit, jsou principy přisvojování Božích příslibů v našem životě.

Neboť všechna Boží zaslíbení, kolik jich jen je, v něm jsou ,ano‘. Proto je také skrze něho řečeno ,amen‘ k slávě Bohu skrze nás. (2 K 1:20)

Toto je úžasný příslib. Bez ohledu na množství Božích příslibů zní Jeho odpověď vždy ano v Kristu. Dovolte mi to znázornit na starozákonním příkladu. Bůh předložil před Mojžíše a Izrael

~ Bez ohledu na množství Božích příslibů zní Jeho odpověď vždy ano v Kristu.

požehnání a prokletí. Shromáždění svým souhlasným „amen“ stvrdilo seznam všech přečtených požehnání. Slovo amen znamená „tak se staň“. Příklad najdeme v 5. knize Mojžíšově:

Pohled', kladu dnes před vás požehnání a kletbu. Požehnání, když budete poslouchat příkazy Hospodina, svého Boha, které vám dnes přikazují, a kletbu, jestliže nebudete poslouchat příkazy Hospodina, svého Boha, a odvrátíte se od té cesty, kterou vám dnes přikazují, a půjdete za jinými bohy, které jste neznali. (Dt 11:26–28)

Pokud někdo porušil nějaké přikázání, bylo ke každému požehnání pod Zákonem přidáno i prokletí. Ale Kristus zlomil moc Zákona.

Kristus nás vykoupil z prokletí Zákona tím, že se stal za nás prokletím, neboť je napsáno: „Proklet je každý, kdo je pověšen na dřevě.“ To proto, aby k pohanům přišlo to Abrahamovo požehnání v Kristu Ježíši a abychom skrze víru přijali zaslíbení Ducha. (Gal 3:13–14)

V Kristu jsme dědicové Abrahamova požehnání. Abychom mohli obdržet Mojžíšova požehnání, museli bychom být z potomstva Izraele, avšak požehnání Abrahamova jsou dána i pro pohany. Ti, kteří byli mimo Zákon, byli v Kristu skrze víru přivedeni pod novou a živou smlouvu. Takže v Kristu slyšíme „ano“ – ne „pokud budete dodržovat zákon“, ale „ano, v Kristu“. A všimněte si naší role v 2. Korintským 1:20:

Neboť všechna Boží zaslíbení, kolik jich jen je, v něm jsou „ano“. Proto je také skrze něho řečeno „amen“ k slávě Bohu skrze nás. (důraz doplněn)

Říkáme „amen“ nebo „tak se staň!“ Díváme se do Slova a pak skrze víru přijímáme, že se v našem životě Slovo stane tělem. Skrze víru si přivlastňujeme Slovo. Podřizujeme svou vůli a tedy i svůj život Jeho pravdě tím, že říkáme: Přijímám do svého srdce tvé Slovo. Ať vládne v mém životě.

Když nás Slovo usvědčuje, činíme pokání a poddáváme se jeho ponaučení. Když nás Slovo k něčemu nabádá, říkáme: Věřím... Pane, pomoz mé nevěře! Prohlašujeme: Ať Slovo Boží trvá navěky a je oslaveno v mém životě!

Toho dne, kdy jsem kazety poslouchala, jsem velice jasně uviděla skrze zrcadlo Slova oblasti svého života, ve kterých se musím zříci své dřívější účasti na skutcích tmy a vyznat hříchy svých otců. Viděla jsem temný stín prokletí ve svém životě a v životě svých rodičů a svých prarodičů. Zároveň jsem viděla, jak se nade mnou a budoucími generacemi vznášejí požehnání Kristova, která jen čekají, až se někdo postaví a řekne: Ano! Když jsem před Pánem klekla na kolena a vyznávala své hříchy a hříchy své rodiny, pocítila jsem obrovskou zodpovědnost. Jako bych opakovala slova Chizkijáše:

~ Viděla jsem, jak se nade mnou a budoucími generacemi vznášejí požehnání Kristova, která jen čekají, až se někdo postaví a řekne: Ano!

*Nyní mám na srdci uzavřít smlouvu s Hospodinem,
Bohem Izraele, aby se od nás odvrátil jeho planoucí hněv.
(2 Pa 29:10)*

Chizkijáš právě vyznal chybu svých otců a pak se zavázal Bohu. Pocházím z dlouhé linie nevěřících s dlouhým seznamem přestupků.

Samozřejmě už jsem nemohla vyznat jejich jednotlivé hříchy, ani svoje, ale byla jsem si vědoma určitých konkrétních věcí, kterými jsem se provinila.

- Účast na okultních praktikách skrze astrologii i skrze jiné pochybné knihy, pomůcky a filmy
- Drogy a alkohol
- Sexuální hřích

Neuvědomovala jsem si, že i občasné spojení s těmito věcmi je potenciálně vážné. Vzpomínám si, jak jsem četla knihu o znameních zvěrokruhu, kterou měli rodiče doma. Také jsem si ráda četla horoskopy – i když to bylo jen z legrace, skutečně jsem je četla. Jednou jsem na vánoce dostala Ouija tabulku a často jsem ji zkoušela, dokud mě nevyděsilo, když se začala sama hýbat. Než jsem uvěřila, milovala jsem horory a fascinovaly mě nadpřirozené věci. Teď samozřejmě vím, že to bylo dáno skrytou touhou po Božích věcech, kterou jsem se snažila naplnit nesprávným způsobem. Přivedlo mě to však pod prokletí místo pod požehnání.

Moje babička a můj otec byli alkoholici a já jsem začala s pitím alkoholu ve čtrnácti a nepřestala jsem, dokud mi nebylo dvacet jedna. Vyzkoušela jsem několikrát marihuanu a na vysoké jsem zkoušela i kokain. To všechno byly skutky vzpoury a otevřely v mém životě dveře prokletí místo požehnání.

Když jsem se podívala na předchozí generace, všimla jsem si ještě dalších věcí. Moje babička měla rakovinu, moje matka měla rakovinu a já jsem měla rakovinu.

Tři generace. Moje prababička se dvakrát vdala. Moje babička se rozvedla a pak si znovu vzala svého prvního manžela, pak se s ním znovu rozvedla a vdala se za svého druhého manžela, s ním se pak rozvedla a vdala se za třetího manžela, jenž zemřel na infarkt, který dostal během jejich velké hádky. Moje matka a otec se rozvedli, pak

se znovu vzali, a zase se rozvedli, a můj otec si nakonec našel jinou ženu, kterou si neobtěžoval vzít. Moje babička potratila jedno dítě a při porodu druhého dítěte skoro zemřela. Moje matka mezi mým narozením a narozením mého bratra potratila tři děti. Proč se toto všechno dělo a opakovalo?

Hospodin, Hospodin, Bůh soucitný a milostivý, pomalý k hněvu, hojný v milosrdenství a věrnosti, zachovává milosrdenství tisícům, snímá vinu, přestoupení a hřích, jistě však nenechá viníka bez trestu, navštívuje s trestem vinu otců na synech i na synech synů, na třetí i čtvrté generaci (Ex 34:6–7)

Měla jsem pocit, jako kdyby se všechny tyto věci měly dál opakovat a dít i v mém životě a v mém manželství, a pokud bych to tak nechala, tak i mým dětem. Bůh mi ukazoval, jak vzestup těchto prokletí zastavit. Když jsem se podívala na tento verš z Písma, viděla jsem důvod i příslib. Byla jsem třetí a v něčem čtvrtou generací v koloběhu hříchů. A to byl důvod, proč se to dělo. Ale našla jsem i svůj příslib:

Nebudeš se jim klanět a nebudeš jim otročit, neboť já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý, který s trestem navštívuje vinu otců na synech i na třetí a na čtvrté generaci těch, kdo mě nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům těch, kdo mne milují a zachovávají mé příkazy. (Ex 20:5–6)

Chci být začátkem tisíců generací, které budou milovat Boha a zachovávat Jeho příkázání. To byla moje příležitost činit pokání z hříchů předchozích generací a nastartovat smlouvu s milosrdným Bohem. On pouze čeká, až budu vzývat Jeho jméno, aby se mohl

~ Když jsem si uvědomila, jaký vliv bude mít moje rozhodnutí a moje poslušnost na můj život a život těch, kteří přijdou skrze mě, chvěla jsem se nadšením.

vztáhnout ve své lásce k tisícům generací. Když jsem si uvědomila, jaký vliv bude mít moje rozhodnutí a moje poslušnost na můj život a život těch, kteří přijdou skrze mě, chvěla jsem se nadšením.

Tyto kazety mi otevřely oči, abych uviděla další podobu svázanosti, které jsem si předtím nebyla vědoma. Byl to princip duševních vazeb a já jsem měla několik nezdravých vazeb, které bylo potřeba oddělit. Věřím, že oblastem svázanosti můžeme čelit, aniž bychom příliš vyzdvihovaly jejich složitost. Ježíš vyháněl démony a vysvobozoval lidi ze zajetí, aniž by někdy vedl seminář o démonologii. Když viděl řetězy, zlomil je; když viděl démony, vyhnal je; když viděl lidi svázané hříchem, odpustil jim a zmocnil je, aby šli a už nehřešili.

Ježíš se mi líbí, protože je opravdový, relevantní a praktický. Věděl, že jsem svázaná, a tak mi dal do ruky svou pravdu a moc, která mě osvobodila. A já teď stejnou pravdu předávám vám. Její moc se nezmenšuje, protože pravda nedělá rozdíly mezi lidmi, ale osvobozuje všechny, kteří se obrátí a ctí ji.

Co je tedy duševní vazba? Protože máme být v těchto věcech jako děti, pak to jednoduše vypadá, že to jsou dvě duše spletené k sobě. Očividně to může být věc dobrá i špatná. Matčina duše může být spletená s duší jejího novorozeněte. Ale když roste a stává se mužem, jeho vztah s matkou se musí změnit, aby mohl své srdce darovat své ženě. Duše manžela by měla být spletená s duší jeho nevěsty, aby se ti dva stali jedním tělem. Muž opustí svého otce i matku a přilne ke své ženě. Toto jsou dobré a zdravé vazby, které svazují a splétají srdce v lásce. Takové zdravé vazby se také tvoří v přátelství. Takový vztah měli David a Jónatan. Je to popsáno v následujících verších:

Stalo se, že když David domluvil se Saulem, Jónatanova duše se spojila s duší Davidovou. Jónatan si ho zamiloval jako sebe sama... Jónatan uzavřel s Davidem smlouvu, protože ho miloval jako sám sebe. (1 S 18:1, 3)

Jónatan řekl Davidovi: Jdi v pokoji, protože jsme si my dva přísahali v Hospodinově jménu slovy: Hospodin bude svědkem mezi mnou a tebou i mezi potomstvem mým a tvým až navěky. (1 S 20:42)

Toto spojenectví a spojení přátelství chránilo Davidův život a později i život Jónatanových potomků. Tito dva muži se navzájem zavázali smlouvou, a to i na úkor svého vlastního pohodlí a postavení. Jónatan postoupil své královské právo na trůn kvůli lásce k Davidovi a protože na jeho životě viděl Boží ruku. Může se jít také o sestru nebo blízkou kamarádku. Víte věci, které jsou jen mezi vámi dvěma. Já to tak mám každopádně se svými syny – jsou chvíle, kdy nejen vím, co si myslí, ale také to cítím.

Zatím jsme probraly zdravé vazby mezi přáteli a rodiči. Ale podívejme se hlouběji na vazby vytvořené mezi manželi. Tato vazba začala u Adama a Evy. Je to tajemství, kdy se dva stávají jedním... jeden muž, jedna žena, jedno tělo. Ježíš to popisuje takto:

Od počátku stvoření je Bůh učinil jako muže a ženu. Proto opustí člověk svého otce i matku a přilne ke své ženě. A budou ti dva jedno tělo, takže již nejsou dva, ale jedno tělo. Co tedy Bůh spojil, ať člověk neodděluje.“ (Mk 10:6–9)

To je očividně odkaz na původní plán v knize Genesis, záměrem je už od počátku čistota. Manžel a manželka už nejsou dva, ale jedno. Toto spojení je mocné a životodárné. Nejdříve se duše v lásce splétají k sobě. Pak jde jejich láska dál a přísahají si ve smlouvě a dávají si sliby před Bohem. Toto vrcholí sexuálním spojením, kdy se splétají jejich těla. Nakonec je z těla muže vloženo do těla ženy símě, z kterého vzejde nový život.

Skrze sexuální spojení jsou spojeni duševně, fyzicky a duchovně. Je to nejvyšší úroveň jednoty, protože se odehrává ve všech třech

úrovních intimity. Před tímto spojením je každý jednotlivec kompletní sám o sobě, ale když dojde ke spojení, ti dva už nejsou oddělení, ale jsou jedno. Společně jsou teď silnější, než by mohli být, kdyby byli oddělení. Není to omezení, ale dovršení. To také vysvětluje, proč má tak ničivé následky, když dva, kteří byli jedno, zažijí zradu v cizoložství nebo rozvodu. To protíná a rve jejich duše. Jenom manželé a manželky by měli být takto spojeni ve všech třech úrovních.

Toto spletení duší se může vyskytovat jak v manželství, tak i mimo manželství. Když spolu mají muž a žena sexuální vztah, vytváří se mezi nimi sexuální duševní vazba. Jinými slovy, neexistuje nezávazný sex. Toto spojení obě strany změni – nejen v duši, ale také fyzicky. Nedávno jsem viděla v televizi pořad o AIDS, kde jsem se dozvěděla zajímavou věc: Když máte s někým pohlavní styk, z biologického hlediska ho ve skutečnosti máte s ním i se všemi ostatními, se kterými se sexuálně stýkal posledních sedm let. Fyzické

~ Neexistuje nezávazný sex. Toto spojení obě strany změni.

pozůstatky z těchto střetnutí zůstávají nedotčeny celých sedm let.

V Genesis nacházíme spojení mezi Dínou (dcera Ley a Jákoba) a knížetem.

Uviděl ji Šekem, syn Chivejce Chamóra, knížete té země, zmocnil se jí, ležel s ní a znásilnil ji. Přilnul svou duší k Díně, dceři Jákobově. Miloval tu dívku a mluvil k jejímu srdci. A svému otci Chamórovi Šekem řekl: Vezmi mi toto děvče za ženu. Když Jákob uslyšel, že Šekem poskvrnil jeho dceru Dínu, jeho synové byli s jeho dobyt看em na poli. Jákob mlčel až do jejich příchodu. (Gen 34:2–5)

Šekemova duše byla poté spletena s Díninou a chtěl ji za ženu. Všimněte si, že se tu píše, že ji „znásilnil“. Jeho touha se s ní poté oženit nezrušila předchozí přestoupení. Pohlavní styk mimo manželství bude vždy přestoupení, i když jste zasnoubeni.

Kdyby si ji nejdřív vzal za ženu a pak s ní ulehl, pak by nebyla řeč o přestoupení. Pokud bychom to celé obrátily naruby, všechno by bylo jiné. Ale projděme si, v

~ Jeho touha se s ní poté oženit nezrušila předchozí přestoupení. Pohlavní styk mimo manželství bude vždy přestoupení, i když jste zasnoubeni.

jakém pořadí se vše odehrálo: Spatřil ji, fyzicky ho přitahovala, vzal ji, ulehl s ní, znásilnil ji a pak k ní přilnul svou duší. Miloval ji, mluvil k ní laskavě a pak požádal svého otce, aby mu ji vzal za ženu. Zdá se, že to měl všechno obráceně.

Kdyby nejdřív požádal svého otce, aby mu ji vzal za ženu, všechno by bylo jinak. Když mluvil k Dínině srdci, zajímalo by mě, jestli řekl: Neboj se, všechno bude dobré. Vezmu si tě za ženu a všechno špatné napravím. Je zajímavé, že nemáme jediný zápis o tom, jaké pocity měla v celé té záležitosti Dína. Byla znásilněna nebo svedena? Chtěla se vůbec stát jeho ženou? Z toho, jak se to všechno událo, nabýváme dojem, že byla pouhou obětí, která se nepodílela na tom, co se jí stalo, a vše bylo rozhodnuto bez ní. Když vzniknou nezdravé duševní vazby, jejich součástí je ovládání a strach, ne jednota a společenství. A v nezdravých vazbách ženy častěji oběťmi jsou, nežli nejsou. Tento příběh samozřejmě nemá šťastný konec; kníže je zabit a Dína zůstává sama.

V ideálním případě byste měli sexuálně splynout pouze s jedním člověkem, protože sex je zamýšlen pro dva lidi spojené v manželské smlouvě. Tam sex není přestoupením, ale pravým opakem. Když něco přestupujeme, zneuctíváme to, znesvěcujeme či pošpiňujeme.

Sex mimo manželskou smlouvu znesvěcuje manželství, každého zúčastněného a Boha. Ale sex v rámci manželské smlouvy ctí Boha a manžela i manželku. Proto jsme napomínány, aby manželská postel zůstala svatá.

Manželství ať je u všech ve vážnosti a manželské lože neposkvrněné, neboť smilníky a cizoložníky bude soudit Bůh. (Žd 13:4)

Svá manželství ctíme, když zůstaneme čisté a oddělené pro svého budoucího partnera. Svou manželskou postel po svatbě ctíme tím, že do ní nikdy nepustíme někoho jiného (cizoložství) nebo něco jiného, co by znevažovalo krásu sexuální intimity (např. pornografie, masturbace, zvrácenost nebo nečistota).

To všechno pro mě bylo zcela nové. Měla jsem docela barvitou minulost a teď jsem byla vdaná a ošklivé tváře a vzpomínky na moji pestrou minulost na mě vystrkovaly hlavu. Když jsme byli s Johnem spolu o samotě, hlavou mi probleskla vzpomínka na nějaký hrozný nepřístupný film, který jsem viděla před pěti lety na vysoké. Anebo jsem najednou sexuálně znečitlivěla, protože jsem pocítila hanbu ze vzpomínek na dřívější sexuální styky s bývalým partnerem. Bylo to hrozné. Ani jedna z těchto věcí mě samozřejmě neobtěžovala, dokud jsem byla svobodná a nevěřící, ale teď, když jsem byla vdaná a věřící, bylo to jako sexuální časovaná bomba.

~ Když jsem měla být schopná se zcela a svobodně oddat svému muži, zjistila jsem, že mě svazuje minulost.

Když jsem měla být schopná se zcela a svobodně oddat svému muži, zjistila jsem, že mě svazuje minulost.

Byla jsem vdaná a přitom jsem předtím nespoutaně žila ve smilstvu. To je strašné! John si mě zasloužil celou a já už jsem díky předchozím přestoupením nebyla schopná sexuální svobody. Zápasila jsem s nečistými myšlenkami, představami a srovnáváním a s hanbou. Bojovala jsem s nimi, ale zdálo se, že bezvýsledně... tedy než jsem se naučila, co jsou duševní vazby, jak je zlomit a jak se zbavit generačních hříchů. Podívejme se na to do Nového Zákona:

*Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými? Vezmu tedy údy Kristovy a učiním je údy nevěstky? To ať se nestane! Nebo nevíte, že kdo se připojuje k nevěstce, je s ní jedno tělo? Neboť Písmo praví: „Stanou se ti dva jedním tělem.“
(1 K 6:15–16)*

Nenazývám své předchozí partnery nevěstkami, ale platí zde stejný princip. Byla jsem s nimi jedno, a teď jsem ve smlouvě s někým jiným. S každým spojením a oddělením se moje duše rozdělila na kousky, až jsem se sexuálně roztříštila.

Když jste sexuálně roztříštěny, je neuvěřitelně těžké zcela se vydat svému manželovi, protože už nejste kompletní. Ze stejného důvodu je těžké pro sexuálně roztříštěné nebo znásilněné ženy, aby se postavily pokušení. Je pro ně těžké říct ne, i když chtějí.

Jsou přemoženy chticem nebo pocitem viny, často obojím, a tak je pro ně skoro nemožné odolat sexuálním návrhům. Stávají se z nich

~ Když jste sexuálně roztříštěny, je neuvěřitelně těžké zcela se vydat svému manželovi, protože už nejste kompletní.

oběti a magnety sexuálního zneužívání a promiskuity. Dějí se jim strašné věci, nebo jsou poháněny chticem díky předchozím stykům s jinými partnery. Ale co je nemožné bez Boha, to je s Bohem možné.

Abychom mohly žít v čistotě, musíme být celistvé, a jen Bůh nám může vrátit celistvost tam, kde je roztříštěnost. Jen Bůh může naší sexualitě navrátit počestnost tam, kde je přestoupení a zneuctění. Jen Bůh může vzít nečisté a pošpiněné a znovu z nich učinit svaté a čisté. Jen Bůh nám může dát krásu místo popela.

Toho dne jsem se rozhodla, že si oddělím čas na to, abych sesbírala všechny své sexuální hříchy a hanbu a přinesla je na oltář. Následující večer jsem měla příležitost je přinést před Pána. John nebyl doma, a tak jsem měla možnost o samotě věnovat čas modlitbě. Věřím, že

Bůh nám ukazuje, co musíme změnit, a já jsem byla připravena! Možná je teď pro vás tato kniha pozváním k tomu, abyste udělaly totéž.

Máme věrného a slitovného Velekněze, který nás důvěrně zná. Je ochoten svým mečem odseknout všechno, co nás od Něj vzdaluje. Chce zpřetrhat každou nezdravou duševní vazbu, aby zůstalo jen to, co je zdravé. Sešle své Slovo a uzdraví a obnoví vaši duši. Jeho andělé půjdou tam, kam se teď bojíte stoupnout, a přinesou vám zpět každý ulomený kousek vaší duše.

*Což nejsou oni všichni služební duchové, posílání k službě kvůli těm, kdo mají dostat do dědictví záchranu?
(Žd 1:14)*

Andělé jsou strážci našich duší. Nemáme je uctívat, ale určitě jsou zapojeni v životech těch, kdo jsou dědici spasení. Není důvod bát se jejich pomoci, protože to nařídil sám Bůh.

Chci vás povzbudit, abyste si oddělily čas na modlitbu a dovolily Bohu, aby váš život očistil. Ten, který dal zaslíbení, je věrný. On vás vytáhne z bažiny a postaví vás na pevnou skálu. Musíte však ukotvit své srdce. Neměly byste to brát na lehkou váhu. Možná bude lepší, když vynecháte jedno jídlo. A než přistoupíte k modlitbě, třeba věnujte nějaký čas uctívání. Buďte citlivé na vedení Ducha Svatého a On vás tím provede a pomůže vám zbavit se každého temného a tajemného opevnění nepřítele. A co moje noční můra? Poté, co jsem se těch věcí v modlitbě zbavila, už se nikdy nevrátila.

~ On vás vytáhne z bažiny a postaví vás na pevnou skálu. Musíte však ukotvit své srdce.

Zastavte se, prosím, na chvíli a oddělte si čas na modlitbu, než budete pokračovat. Třeba právě teď.

Pokud to jde, buďte raději o samotě, nebo jen s blízkou kamarádkou, protože budete nahlas prolašovat svoje prosby, pokání a potvrzení „ano a amen“.

Tuto modlitbu jsem se snažila poskládat převážně z kombinace veršů z Písma, protože Slovo je ostrý a mocný, dvojsečný meč Ducha. Na konec této kapitoly jsem přidala odkazy, které si můžete později projít.

~ *Drahý nebeský Otče,*

přicházím před Tebe ve jméně Tvého vzácného Syna Ježíše; vcházím do Tvých bran s díkyvzdáním a do Tvého nádvoří s chvalozpěvem. Jsem uchváčena Tvým laskavým milosrdenstvím a láskou a předem Ti děkuji za mocné vykoupení, které jsi přivedl do mého života.

Nyní chci uzavřít smlouvu s Hospodinem, Bohem Izraele. Ty jsi Hospodin, Bůh nebe a země, velký a ohromný Bůh, jenž zachovává svou smlouvu těm, kteří Ho milují a zachovávají Jeho příkázání. Kéž Tvé uši naslouchají a Tvé oči pohlédnou na prosby svého služebníka. Vyznávám své hříchy a hříchy domu mého otce, všechna provinění, kterých jsme se proti Tobě dopustili. Odpusť nám, protože jsme se vůči Tobě dopustili nepravostí. Byli jsme pokryti hanbou, protože jsme zhřešili proti Tobě. Ale Ty, Hospodine, Bože náš, jsi milosrdný a slitovný, i když jsme se proti Tobě vzbouřili a neposlechli Hospodina, svého Boha, ani jsme nezachovávali Jeho zákon, který nám dal skrze své služebníky proroky. Prosíme tě, abys obřezal naše srdce a sňal z nás hřích, vinu a výčitky z doby našeho pobytu v Egyptě.

Vyznávám a zříkám se svého hříchu a hříchů svých předků v oblasti okultních praktik, čarodějnictví nebo věštění. (Tady se zastavte a vyčkejte, jestli Vám Duch Svatý neukáže něco konkrétního, čeho se ještě máte zříci. Například astrologie, seance, horory, hry, knihy atd. Seznam není omezen.) Zříkám se svého zapojení v těchto věcech a lámu jejich kletbu v mém životě a v životě svých dětí, jejich dětí a dětí jejich dětí.

Vyznávám a zříkám se svého hříchu a hříchů svých předků v oblasti drog a alkoholu. Otče, zavři dveře, které se díky tomu otevřely v duchovní oblasti a vpustily dovnitř hřích, svázanost a útlak. Zříkám se užívání... (v příslušném případě drogy či alkohol nazvěte jménem) a lámu moc jejich prokletí v mém životě a v životě svých dětí, jejich dětí a dětí jejich dětí.

Otče, vyznávám a zříkám se svého hříchu a hříchů svých předků v oblasti sexuálního hříchu a každé nečistoty, zvrácenosti, incestu a promiskuity. (Buďte citlivé a specificky pojmenujte hříchy, které vyznáváte. Nestyďte se je před Ním vyslovit. Nic není skryto – On už o každém z nich ví a touží z vás sejmout tíhu viny a hanby. Pak opět pokračujte dál.)

Otče, vezmi meč svého Ducha a odsekni každou bezbožnou sexuální duševní vazbu mezi mnou a ... (naslouchejte Duchu Svatému a vyslovte každé jméno, které uslyšíte. Je docela možné, že to budou i jména těch, se kterými jste neměly pohlavní styk, ale možná jste spolu byli sexuálně a emocionálně zapojeni tak, jak byste si to měly schovat jen pro svého manžela anebo Spasitele.)

Až vyslovíte každé jméno, modlete se takto:

Otče, pošli své anděly, aby posbírali kousky mé duše, které jsem nechala u těchto mužů (nebo žen). Obnov je svým Duchem, abych mohla být celistvá, svatá a oddělená ke Tvé radosti.

Otče, zříkám se každého zvráceného a promiskuitního obrazu. Odpusť mi, že jsem dovolila, aby se mé oči dívaly na ohavné a zvrácené obrazy. Uzavírám smlouvu podle Žalmu 101:3 a budu strážit své srdce skrze bránu svých očí. Nedovolím před svými očima nic ohavného. Zříkám se každého nečistého ducha a přikazuji, aby on i jeho vliv odešel z mého života.

Otče, obmyj mě čistou krví Ježíše, protože jen ona má moc očistit a usmířit. Posvěcuj se teď jako Tvůj chrám; odstraň z této svatyně každé pošpinění ducha, duše a těla skrze moc Tvého Ducha Svatého. Naplň mě, ať přetéká plností Tvého Svatého Ducha. Otevři mi oči, ať vidím, otevři mi uši, ať slyším, a otevři mi srdce, abych přijala všechno, co pro mě máš. Jsem Tvá. Konej v mém životě svou vůli.

*S láskou,
Tvoje dcera*

Odkazy: Žalm 100:4, 2 Par 29:10–11, Nehemjáš 1:5–7, Daniel 9:8–10, Jozue 5:9, Matouš 10:34, Židům 4:12, 2 Par 29:5–6

11 *Vyvolená vášnivým, svatým Bohem*

Uvědomujete si, že o vás usiluje vášnivý a svatý Bůh? Sleduje vás a čeká, až pohlédnete Jeho směrem. Touží, abyste si přečetly řádky plné lásky, které vám napsal. Přeje si, abyste opětovaly jeho náklonnost. Chce vás vyvést ze světa temnoty do svého nádherného světla. Chce vás vyrvat z rukou nevěrných milenců a vzít vás do své věrné, nekonečné náruče. Vysvobozuje vás z rukou tvrdých dozorců a krutých egyptských okovů a prokazuje vám něžnou lásku

Chce vás vyrvat z rukou nevěrných milenců a vzít vás do své věrné, nekonečné náruče.

a milosrdenství. Nechce nás jen vyvést z Egypta a přivést do zaslíbené země, ale nakonec nás chce přivést k sobě samotnému. Přísliby ve

Starém Zákoně jsou pouhým pozemským stínem věcí, které mají přijít. Příliš často přemýšlíme jako synové Izraele. Jsme tak rády, že jsme spaseny a unikly jsme soudu, že zapomínáme na jeho nejvyšší záměr spasení, a to je návrat k Němu. Milované dcery, vykoupení je mnohem víc než životní a majetková pojistka!

Chápu však, proč jste se na spasení dívaly takto. Mnohé z nás určitě slyšely tuto otázku: Kdybys dnes zemřela, máš jistotu, kam půjdeš? Záměrem otázky je přimět posluchače, aby se zamyslel: Vím jistě, jestli půjdu do nebe? Pokud nemá jistotu, má příležitost se pomodlit a přijmout spasení. Ale spasení není jen to, kam půjdeme po smrti.

Je to způsob života a je to život v hojnosti. Poslechněte si, co bylo nejhlubší Boží touhou a důvodem pro vysvobození Izraelců z Egypta:

Sami jste viděli, jak jsem naložil s Egyptem, ale vás jsem nesl na orlích křídlech a přinesl jsem vás k sobě. (Ex 19:4)

Líbí se mi krása a moc tohoto verše. Mocný Král nebes se snaší dolů, aby své děti po 400 letech otroctví udatně vysvobodil. Přitom udeří na Egypt, nejmocnější národ na světě, a změní ho v pokořený vrak. Izraelští otroci okradli Egyptány o jejich stříbro a zlato.

Kdo z nás netouží nechat se uchvátit z tohoto světa plného krutého otroctví a přenést se na Boží horu, kde je bezpečí a důvěrné společenství, jakému se nic nevyrovná? Obávám se, že mnohem více lidí, než si myslíme, takovou touhu v srdci nemá. Ačkoli vysvobození z otroctví a soudu mnozí vítají, nedochází jim, co je nejdůležitější: nejvyšším záměrem je patřit Jemu. Pokud už nepatříme nynějšímu světu, komu tedy patříme?

Promluv k celé pospolitosti synů Izraele a řekni jim: Budte svatí, neboť já, Hospodin, váš Bůh, jsem svatý (Lv 19:2, důraz přidán)

Svatost není jen popis práce služebníka nebo doporučovaný alternativní životní styl. Je to nařízení pro všechny, kdo se shromáždili před svatým Bohem. *My* máme být svatí, protože On je svatý. Nežádá nás, abychom se pouze chovali svatě nebo vypadali svatě; máme *být* svatí. Slovo *být* znamená, že se to stává součástí našeho bytí či životní síly. Náš duch řídí to, jak žijeme, takže se máme naplňovat a nechat vést Duchem, který je svatý, či Duchem Svatým.

~ Svatosť není jen popis práce služebníka. Je to nařízené pro všechny, kdo se shromáždili před svatým Bohem.

To zahrnuje naše chování doma i na veřejnosti. Chtěla bych se zaměřit hlavně na to, co není vidět, a na soukromý život. Slovo *být* znamená, že to definuje celou vaši existenci.

Můžeme se chovat svatě, a přitom nebýt svatí; můžeme vypadat jako svatí, ale nebýt svatí. Není to jen starozákonní nařízení. I v Novém Zákone jsme napomínáni, abychom byli svatí.

...ale podle toho Svatého, který vás povolal, se i vy staňte svatými v celém svém způsobu života. Vždyť je napsáno: „Budte svatí, neboť já jsem svatý.“ (1 Pt 1:15–16)

Když se na tento novozákonní odkaz z knihy Leviticus podíváte blíže, zjistíte, že vlastně mluví více specificky. Nařizuje, abychom byli svatí ve všem, co děláme, protože Bůh je svatý ve *všem*, čím je.

Co znamená *být svatý*? Následující verš z Písma nám poskytuje dodatečné vysvětlení:

Budete svatí pro mě, neboť já, Hospodin, jsem svatý a oddělil jsem vás z národů, abyste byli moji. (Lv 20:26, důraz přidán)

Bůh řekl Izraeli, že mají být svatí, protože byli odděleni z národů, aby patřili Jemu. V podstatě jim Bůh říká: Oddělte se pro mě, protože jsem si vás vyvolil za svůj lid. Vyberte si mě, protože já už jsem si vybral vás. Izrael byl vybrán ze zástupu národů, aby patřil Jemu. Kam přitom zapadají pohané? Kdy jsme byli vybráni my?

On si nás v něm vybral před založením světa, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří v lásce, (Efe 1:4)

Ještě než nás vůbec spatřil, vybral si nás v Něm. V Kristu jsme byli vybráni, ne z mnohých národů, ale před samotným založením světa. To by znamenalo, že na nás myslel, už když tvořil zemi. Bůh nás vybral v Kristu, On je ten Beránek, zabitý před založením světa. Jsme předurčení být svatí a bez viny v Kristu.

Co znamená být svatí před Jeho tváří? V Kristu jsme svatí, či oddělení pro Něj, k Jeho radosti, záměru a slávě.

Předtím jsme byli ve vztahu k zaslíbením cizinci, protože kdo nepatřil do Izraelského národa, nemohl být svatý či oddělený. Aby mohli být pohané součástí smlouvy, museli zachovávat všechny zákony a nařízení.

Ale dnes byla opona roztržena vpůli. Nařízení, která byla proti nám, jsou přibita na Kristův kříž a my už nejsme od Boha oddělení (Kol 2:14). Svatost neznamená, že Bůh od nás žádá, abychom byli „dobří“. Je to pozvání být „Jeho“. Johna jsem si nevzala proto, abych už nebyla svobodná a mohla mít děti.

~ Svatost neznamená, že Bůh od nás žádá, abychom byli „dobří“. Je to pozvání být „Jeho“.

Vzala jsem si ho, abych mohla být *jeho*. Protože máme smluvní vztah, sdílíme spolu mnoho společných věcí. Sdílíme spolu tajemství, děti, peníze, auta, společenství, domov, ložnici, atd. Ale v mém životě jsou místa, kterých se John nikdy nebude moci dotknout, protože jsou zamluvena pro Boha, a stejně tak jsou v Johnově životě místa a potřeby, které nemohu nikdy naplnit, protože patří pouze Bohu.

Každá žena je předurčena, aby patřila svému Princovi, a v jejím životě jsou místa zamluvená pouze pro Něj.

Být svaté znamená být oddělené pro Něj, ve svém duchu, duši a fyzickém těle. Oddělujeme se tak, že nejdříve odpovíme na Jeho povolání, potom tak, že poddáme svou vůli Jeho Slovu tím, že žádáme Ducha Svatého, aby nás vedl.

Vy však jste ,rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid určený k Božímu vlastnictví, abyste rozhlásili mocné skutky ‘ toho, jenž vás povolal ze tmy do svého

podivuhodného světla. Vy, kdysi ‚Ne-lid‘, jste nyní lid Boží; vy, kdysi ‚Ne-slitování‘, jste však nyní došli slitování. (1 Pt 2:9–10)

Jsme vyvolené jako královské kněžstvo Jeho svatého národa. Patříme Bohu, a proto v tomto světě prohlašujeme Jeho chvály o naší lásce a vděčnosti za Jeho smrt, která nás vysvobodila z temnoty a přenesla do Jeho nádherného světla. Vzpomínám si, jak jsem byla na vysoké uvedena do dívčího spolku. Jako sestry dívčího spolku jsme byly uchvácené z toho, že patříme k něčemu většímu, než jsme my samy, a chvály našeho spolku jsme zpívaly na všech školních akcích. Pokud jsme byly takto nadšené z dívčího spolku, o co víc bychom měly chválit Boha, který nás uvedl do svého království!

Nejdříve nám Petr říká, jaké je naše postavení v Kristu: Jsme vyvolené, královské kněžstvo. Ve Starém Zákoně byla kněžím svěřena zodpovědnost přinášet oběti a královští kněží přinášeli své oběti před svého krále. Co je naše oběť, když jsme kněží? Je to život, který Ho chválí slovy, skutky a vzezřením.

Abychom to lépe pochopily, podívejme se na Árona:

Udělalí květ z čistého zlata, svatou čelenku, a napsali na něj zápis, pečetní nápis: Svatý Hospodinu. Dali na něj modrou šňůrku, aby jej upevnili nahoru na turban, jak přikázal Hospodin Mojžíšovi. Tak byla dokončena všechna práce na příbytku stanu setkávání. Synové Izraele udělali všechno tak, jak přikázal Hospodin Mojžíšovi; tak to udělali. (Ex 39:30–32)

Áron byl oděn do krásného kněžského roucha. Každý kousek, který ho zdobil, měl specifický význam, ale všimněte si, že poslední dokončující ozdobou byla svatá koruna z čistého zlata, na které bylo napsáno: SVATOST HOSPODINU. Byl vlastně korunován svatostí. Každé kněžské roucha a všechna krása měly prohlašovat,

že Áron patří Bohu. Všimněte si, že nápis na čelence byl vyryt jako pečeť. To je důležitá věc. Pečetní prsteny mají otisk dovnitř i ven a mohou zanechat otisk na různých věcech. Když byl vydán nějaký výnos nebo zákon, byl stvrzen pečetním prstenem, což symbolizovalo, kdo za vydaným zákonem stojí.

Podívejme se na chvíli na jednoduchý příklad. Při národní nebo mezinárodní soutěži krásy se vítězky korunují a každá má přes sebe šerpu, která nese název země, kterou reprezentuje. Co by se stalo, kdyby se uprostřed soutěže Miss Universe účastnice Miss America rozhodla, že chce reprezentovat Japonsko? Dovolili by jí to? Samozřejmě, že ne. Byla vybrána jako vyslankyně Ameriky, ne Japonska; má reprezentovat americkou kulturu a inspirovat americký lid. Jako kněží jsme stejné. Na všech lidech, se kterými se setkáme, máme zanechat otisk, který prozradí, komu patříme a jaké království zastupujeme.

~ Na všech lidech, se kterými se setkáme, máme zanechat otisk, který prozradí, komu patříme a jaké království zastupujeme.

Petr dál vysvětluje, jak to udělat:

Vy, kdysi ‚Ne-lid‘, jste nyní lid Boží; vy, kdysi, Ne-slitování, jste však nyní došli slitování. Milovaní, prosím vás jako cizince a příchozí: zadržujte se tělesných žádostí, které vedou boj proti duši; vedte dobrý způsob života mezi pohany, aby v tom, v čem vás pomlouvají jako zločince, uviděli vaše dobré skutky a oslavili Boha v den navštívení. (1 Pt 2:10–12)

Kdysi jsme nepatřily Bohu, teď však ano. Kdysi jsme byly odsouzeny, teď jsme však zakusily Jeho milosrdenství. Jinými slovy, kdysi jsme byly v tomto světě a podléhaly jeho rozsudku, nyní však nejsme z tohoto světa, jsme z Božího království. Takže jsme vetřelci a cizinci na zemi, kde jsme dříve byly občany. Jako kněží jsme teď Božími zástupci a vyslanci na této zemi.

Přinášíme oběti hodné králova milosrdenství: své chvály a své životy.

Svatost vypovídá o vlastnictví; už své životy nevlastníme, vlastní je On. Možná řeknete: Nelíbí se mi, že by mě měl někdo vlastnit! Ať jste si toho byly vědomy nebo ne, opravdu svobodné jste nikdy nebyly. Narodily jste se pod nadvládou království temnoty a žily jste jako Boží nepřátelé a děti určené hněvu. Ale vysvobodil vás milující Princ. Byly jste draze koupeny a vaše chvály mají prolašovat Jeho

~ Byly jste draze koupeny a vaše chvály mají prolašovat Jeho slávu.

slávu, spolu se svatými, kteří jsou v nebi a zpívají Beránkovu píseň.

A zpívají novou píseň: „Jsi hoden vzít ten svitek a otevřít jeho pečeti, protože jsi byl zabit a svou krví jsi vykoupil Bohu lidi z každého kmene, jazyka, lidu a národu, a učinil jsi je králi a kněžími našemu Bohu; a budou kralovat na zemi (Zj 5:9–10, důraz přidán)

Všimněte si, že se zde píše, že Jeho krev nás koupila Bohu, ne nebi. Ženich vykoupil svou nevěstu svým vlastním životem. Chceme-li však pochopit hloubku této nádherné romance, musíme se vrátit do daleké minulosti a cestovat do vzdálené země, kde se dodržují zvyky, které jsou nám cizí. Vydejme se spolu do starobylého Izraele a sledujme manželské obřady a rituály. Tehdy neexistovalo randění; byl jen ženich a nevěsta. Neexistovalo, aby si páry předem

~ Neexistovalo, aby si páry předem zkoušely, jestli si navzájem vyhovují, a pak si každý šel svou cestou.

zkoušely, jestli si navzájem vyhovují, a pak si každý šel svou cestou.

Šlo o poměrně vážný závazek, smluvený ještě předtím, než vůbec začaly svatební přípravy.

Když byl muž ve věku na ženění, požádal svého otce, aby mu obstaral nevěstu. Možná už si nějakou vyhlédl, ale obvykle tomu bylo tak, že otec začal hledat nevěstu dávno předtím, než jeho syn pomyslel na ženění. Společně probírali přednosti té či oné dívky, ale právě otec nakonec rozhodl, který dům navštíví, aby získal nevěstu pro svého syna.

Pokud byla počáteční nabídka přijata příznivě, mladý muž se pak vydal do jejího domu a setkal se s otcem nevěsty a pravděpodobně i se staršími bratry, aby probrali podrobnosti a možnosti. Počátečního vyjednávání se nevěsta vůbec neúčastnila. Jsem si jistá, že čekala za dveřmi a snažila se zahlédnout nebo vyslechnout, co se děje ve vedlejší místnosti. Možná k ní dolehly útržky rozhovorů a vyklouzlo jí nadšené zašpitnutí. Tohle chce za mě dát!

Ale její otec už ví, co za ni chce. Dívky se téměř vždy vyměňovaly za peníze, protože byly v rodině považovány za finanční ztrátu; nepracovaly na poli jako synové, a proto nepřinášely do domácnosti žádný příjem. Pokud otec nevěsty nedostal nabídku, jakou očekával, o sňatku nemohla být ani řeč a vyjednávání skončilo. I když nám to dnes možná připadá ziskuchtivé, byla to ve skutečnosti forma ochrany nevěsty. Otec chtěl mít jistotu, že dostane požadovanou cenu a že bude o jeho dceru postaráno.

V té době otcové své dcery nedávali zadarmo; ženich je musel nejdříve vykoupit a pak dobývat. Vyjednávání trvala několik hodin a provázely je otázky, záruky dobré víry, sliby, ale i hádky.

Když bylo mezi otcem nevěsty a ženichem vše ujednáno, sepsali spolu listinu či manželskou smlouvu, která obsahovala dohodnutou cenu, záruky a sliby ženicha a práva nevěsty. Byla to zasnubní listina, a když byla dopsána, nalil se pohár vína a dcera, potenciální nevěsta, byla přivedena dovnitř.

~ *Mladý bi na odlasku rekao: „Idem ti pripremiti mjesto. Vratit ću se po tebe.“*

Celé hodiny vyjednávání a zapisování všech zdlouhavých detailů by bez jejího souhlasu

přišly vniveč. Na stole jí byla předložena nabídka. Stál před ní pohár vína, který představoval manželskou smlouvu. Měla dvě možnosti. Mohla víno odmítnout, otočit se a odejít. Pokud by to udělala, ke svatbě by nedošlo, i když byly dohodnuty podmínky dle otcových požadavků. Nebo by mohla říci: Ano. Pokud řekla ano, byl pohár předán ženichovi, ten se napil a předal ho nevěstě. Jakmile se z poháru úmluvy napila, smlouva byla zpečetěna.

Ženich pak dal nevěstě něco hodnotného, co mělo představovat jeho upřímnost vůči ní a jejich smlouvě. Chvilí zůstali spolu, aby se mohli trochu lépe poznat, ale pořád to bylo pod přísným dohledem její rodiny. V dnešní kultuře je obvykle tímto darem zásnubní prsten. Oba byli zákonně zasnoubeni, či svázáni v manželství, ačkoli spolu ještě nežili.

Nevěsta poté podstoupila křest vodou. Jednalo se o rituální ponoření za účelem omytí a očištění. Znázorňovalo to oddělení či opuštění jejího předchozího života a očištění jako příprava na nový život s jejím manželem. Považovalo se to za obraz jejího duchovního znovuzrození. Už nebyla sama; patřila jemu.

Po chvíli ženich odešel zpět do otcova domu. Tam pracoval na jejich domě a připravoval ho na svatbu. Odcházel od ní se slovy: Jdu, abych ti připravil místo. Odejdu-li, vrátím se opět k tobě.

~ *Odcházel od ní se slovy: Jdu, abych ti připravil místo. Odejdu-li, vrátím se opět k tobě.*

Jsou to stejná slova, která pronesl Ježíš v Janovi 14. I když bylo těžké se rozloučit, nemohli by být opět skutečně

spolu, pokud by ženich nejdříve nepřipravil místo.

Nevěště zůstala smlouva, pohár, plně uhrazená cena a dar od ženicha jako ujištění, že se pro ni vrátí.

Zůstala v domě svého otce, aby se připravila. Pokud šla na veřejnost, měla na sobě závoj, kterým dávala najevo, že už je zadaná. Ženy se závojem byly označovány jako *oddělené, posvěcené, vysvěcené, vykoupené*. (To zní povědomě, vidíte?) Její život byl smlouvou zadán jinému. Její krása byla zamluvena pro něho. Dychtí teď po jeho návratu a tráví čas přípravami na jejich společný život. Často na něj myslí, když si připravuje výbavu, a obzvláště jak běží čas, ví, že s každým dnem je mu blíž. Nechce ženichův návrat promeškat; chce být připravena.

Než půjdeme dál, zastavme se a zamysleme se nad tím, jak tyto starobylé svatební rituály odrážejí náš vztah s Kristem, protože manželství je často použito jako znázornění tohoto vztahu.

Toto tajemství je veliké; vztahují je však na Krista a na církev. (Ef 5:32)

Ježíš opustil svůj nebeský domov, aby si našel nevěstu, kterou mu vybral Jeho Otec. Splnil výši požadované částky, aby ji mohl vykoupit a vzít si ji. V tomto případě Ho to stálo všechno, co měl: Jeho vlastní život. Tuto dohodu zpečetil, když se napil z poháru při Poslední Večeři, a podal jej svým učedníkům. V getsemanské zahradě odsouhlasil dojednanou cenu a plně ji zaplatil na kříži. Poté přinesl svou vlastní krev jako oběť za hřích a očistil svou nevěstu vodou Slova. To je proces obnovení mysli, ducha a duše, který nás přenese z království temnoty do království světla.

Muži, milujte své ženy, jako i Kristus miloval církev a sám sebe za ni vydal, aby ji posvětil, když ji očistil vodní koupelí v slovu, aby sám sobě postavil slavnou církev, která by neměla poskvrny ani vrásky ani čehokoliv takového, ale byla svatá a bezúhonná. (Ef 5:25–27)

Všimněte si, že Kristus je ten, kdo nás posvěcuje. Vykoupil nás, abychom byly Jeho. Sami se nemůžeme vykoupit, ani se posvětit. Ale můžeme se připravovat, zatímco On pro nás připravuje místo.

*Radujme se a jásejme a vzdávejme mu slávu, protože
přišla svatba Beránkova a jeho žena se připravila;
(Zj 19:7)*

Nevěsta byla zodpovědná udržet atmosféru a postoj připravenosti. Jako Kristova nevěsta máme také připravit šat, který tam bude čekat na náš příchod: „a bylo jí dáno, aby si oblékla zářivě čistý kment“ (Zj 19:8). Zářivě čistý kment představuje spravedlivé skutky svatých.

Vraťme se teď k našim snoubencům. Nevěsta stále vyčkává a ženich pilně pracuje na přípravě nevěstiny komnaty, kterou přistavěl k otcovu domu. To vyžadovalo mnoho času a příprav, protože tehdy neexistovaly markety, kde by si mohl koupit řezivo. Musel si ho zajistit skrze úmluvu nebo výměnou, nebo pokácet stromy a připravit si místo. Celou dobu pracoval s potěšením a věděl, že jeho práce ho přiblíží k jeho nevěstě. Otec ho pozorně sledoval, povzbuzoval ho a radil mu. Průběžně příbytek prohlížel, aby pak svému synovi sdělil, kdy je připraven. Také rodina nevěsty mohla vyslat posly, aby se přesvědčili, zda ženich plní slovo dané nevěstě. Vrátili se k ní se zprávou: Už to nebude trvat dlouho. Buď připravena!

Otec konečně provedl důkladnou prohlídku, vrátil se za svým synem a řekl mu: Běž si pro svou nevěstu! Ženich shromáždil své přátele a s velkým jásotem se všichni vydali pro nevěstu. Svůj odchod si naplánovali tak, aby k ní dorazili o půlnoci.

Když se blížili k městu, troubili na polnici, aby nevěstu upozornili, že se její milý blíží. Tento zvuk samozřejmě vzbudil každou zasnoubenou nevěstu a všechny s nadšením vstaly. Připravily si lampy, doplnily je olejem a zastříhly knoty. (Myslím, že si také čistily zuby a pečlivě

se strojily!) Pak pozorně naslouchaly, až zazní oznámení ženichových přátel. Ženichovi přátelé připravili před domem nevěstinych rodičů pěšinku a volali: „Ženich přichází! Vyjdi mu vstříc! (Mt 25:6).

Otec a bratři nevěsty vyšli ven, aby se ujistili, zda dceru volá správný ženich. Určitě by ji nechtěli nechat odejít se špatným ženichem! Když se přesvědčili o jeho totožnosti, obrátili se k jejímu odchodu zády. Vypadalo to skoro jako únos. Nevěsta běžela ke svému milému, v ruce svítící lampu, a za ní následovaly družičky. Ženich ji uchvátil a spolu se vraceli do domu jeho otce, kde vešli do svatební komnaty. Dalších sedm dní se těšili ze vzájemné lásky za zapečetěnými dveřmi.

~ Nevěsta běžela ke svému milému, v ruce svítící lampu, a za ní následovaly družičky. Ženich ji uchvátil a spolu se vraceli do domu jeho otce.

Ženichovi přátelé seděli před domem a čekali na radostnou chvíli, až bude manželství skutečně naplněno. Když zaslechli ženichův hlas, sdělili radostnou zprávu ostatním přítomným a probíhala oslava. Oknem bylo podáno prostěradlo ze svatebního lože a bylo předáno otci jako důkaz o počestnosti jeho dcery pro případ, že by později vyvstaly nějaké pochybnosti. Panenská krev znázorňovala konečné zpečetění smlouvy. Po sedmi společných dnech nevěsta sundala závoj, vyšla s ženichem ven a začala hostina. Na oslavu jejich radosti bylo štědře podáváno víno i jídlo. Bylo nad nimi proneseno požehnání a obdrželi dary.

Toto je nádherné a romantické zobrazení Ježíše a Jeho nevěsty. Opravdu nám šel připravit místo. Přejde brzy a jeho odměna s Ním. Musíme se připravit na Jeho návrat.

Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu. (Mt 25:13)

~ Drahý nebeský Otče,

ukáž mi svým Duchem oblasti, které ti ještě musím vydat. Chci být svatá a zcela Tvá. Vyučuj mě, co znamená být nevěstou, aby se mé srdce mohlo radovat a být pořád připraveno. Kéž je má lampa stále připravena a naplněna olejem. Otevři oči mého srdce, abych v tomto období viděla jasně. Chci žít jako věrná nevěsta, ne jako zlý služebník, který si v srdci říká: Můj Pán otálí se svým příchodem. Chci, aby oddělení a posvěcení mého života zanechalo dojem na ostatních. Ať vědí, že jsem Tvá a Ty jsi můj. Přikryj mě závojem svého Ducha, dokud Tě s radostí nespatřím tvář v tvář.

S láskou,
Tvoje dcera

12 *Moc čistoty*

Může mladík zůstat silný a svobodný? Pavel byl přesvědčen, že ano:

Nikdo ať tebou nepohrdá pro tvé mládí, ale těm, kdo věří, buď vzorem v řeči, v chování, v lásce, v Duchu, ve víře, v čistotě. (1 Tm 4:12)

Skoro to vypadá, jako by si tento verš protiřčil. Pavel vybízí *mladého* muže, aby byl příkladem pro věřící? Dnes bychom sotva považovali mladé a svobodné lidi za zářné příklady víry a čistoty. Přesto Pavel vyzývá Timotea, aby držel hlavu vzhůru a nenechal se zastrašovat kvůli svému mládí. Pokud je mladík vybízen, aby byl příkladem v řeči, životě, lásce, víře a čistotě, oč víc bychom měly žít svatým životem my starší!

Máte Boží milost a zmocnění tuto výzvu naplnit. Bez ohledu na věk *můžete* vést život, který je příkladem čistoty pro ty, kteří vás sledují.

~ Můžete vést život, který je příkladem čistoty pro ty, kteří vás sledují.

Na první pohled se může zdát, že čistota je totéž, co svatost, ale není to tak. Vzpomeňte si, že svatost znamená být odděleny, kdežto čistota je to, jak se chováte, protože jste posvěceny. Čistota je vedlejší produkt svatosti.

V této kapitole se dotkneme několika oblastí, kterým se vyhýbají v náboženských kruzích, ale ve světských kruzích je otevřeně opěvují.

Poskytnu vám rady skrze moudrost a varování z Božího Slova i ze své vlastní zkušenosti ve službě. Chci vám pomoci postavit základ, který bude nepohyblivý, tak se pevně držte: budeme hledat v mnohých verších z Písma.

Bůh chce být naším zdrojem života. Jste-li skutečně odvážné, požádejte Ducha Svatého, aby zkoumal vaše srdce a motivy skrze probodávající a pronikající Boží Slovo. Není to pro slabé povahy.

Neboť Boží slovo je živé, činné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až do rozdělení duše a ducha, kloubů a morku a je schopné rozsoudit myšlenky a postoje srdce. A žádné stvoření není před ním skryté; před očima toho, jemuž se budeme zodpovídat, je vše nahé a odkryté. Když tedy máme velikého velekněze, který prošel nebesy, Ježíše, Syna Božího, držme pevně to vyznání. (Žid 4:12–13)

Boží Slovo nejsou jen písmena na papíře... je živé. Věřte mu a přiblížte se k němu, protože touží tančit ve vašem srdci a za noci k vám tiše promlouvat. Je tak ostré, že může oddělit

~ Věřte mu a přiblížte se k němu, protože touží tančit ve vašem srdci a za noci k vám tiše promlouvat.

duši od ducha a přitom odhalit skryté myšlenky a postoje. Pamatujte, že před Bohem není nic skryto (žádná věc). On to všechno vidí, my ne. Naše vlastní srdce nás často dokáže oklamat, ale když poprosíme Boha, aby nám zjevil pravdu, ukáže nám skrze své Slovo, co je dobré a co špatné. Nechci hledat radu u lidí... chci moudrost a porozumění od Boha. Rada od lidí je vždy ovlivněna kulturou nebo standardy této doby. Je to pošetilstvo, která se opakovaně mění každých deset či kolik let, a odráží morální stav společnosti. Ale Boží Slovo navěky pevně stojí a zodpovídat se budeme jeho standardu.

V této kapitole budete čelit pravdám, které vám budou zpočátku připadat nemyslitelné nebo nereálné... ale není to tak. Je to lež, máme-li věřit, že Bůh není schopen dodržet své sliby. On slíbil, že nás ochrání před upadnutím a postaví nás bezúhonné před svůj trůn.

Poznáme pravdu a pravda nás osvobodí. Nejdříve se podíváme na nějaké vybrané verše z Písma, a pak odpovíme na některé otázky ve světle jeho pravdy. Chceme se vyhnout pravidlům, protože Boží povolání ke svatosti spočívá v tom, že máme být Jeho.

Smilstvo ani žádná nečistota nebo chamtivost at' nejsou mezi vámi ani zmiňovány, jak se sluší na svaté. (Ef 5:3, důraz přidán)

Jak je tento verš závažný? O sexuálních nemravnostech, nečistotě nebo chtivosti se nemáme ani *zmiňovat!* Proč? Co je tak špatného na malé narážce, pokud se nedopouštím ničeho velkého? Co je tedy záměrem narážky, ne-li napovědět a naznačit, že existuje něco víc než to, co je vidět teď? Pro ty, kteří jsou Jeho, není takové chování (ani zmínka o něm) přijatelné. Slovo *nehodný* je dle slovníku *Microsoft Word Dictionary* definováno jako „neslušný, šokující, nemravný, nemístný, pohoršlivý“ a nakonec „neslušící se!”

Takové chování vysílá lidem kolem nás signály, které jsou matoucí. Například top s hlubokým výstřihem je vyzývavý. K čemu vyzývá? K tomu, že je toho k dispozici víc, než kolik je zatím vidět. A možná ti dovolím podívat se blíž, protože už teď jsem ochotná nechat tě trochu nakouknout. (To probereme později.) Patříme-li Bohu, neseme jeho označení a máme mu dělat čest ve všem, co říkáme a děláme. To znamená, že naše slova i naše chování by měla nosit Jeho obraz. Není nám jen odpuštěno; jsme svaté pro Něj. Máme být světlem tam, kde předtím byla temnota. Pokračujme ve verši v Efezským:

Ani hanebnost, hloupé řeči nebo laškování, což se nesluší; nýbrž raději vzdávejte díky. (Ef 5:4)

Na seznam nepatřičného chování si připište obscenní, hloupé nebo obhroublé řeči. Předpokládám, že tehdy také existovaly nemravné vtipy, protože není nic nového pod sluncem (Kaz 1:9).

Často si neuvědomujeme, jakou mají naše slova moc požehnat anebo pošpinit. Každou z těchto kategorií si rozebereme, aby nebylo pochyb o jejich významu:

- **Obscennost** je mluva, která je nečistá či oplzlá, a je vyjadřována slovy, gesty nebo obrázky.
- **Hloupé řeči** je zkažená, hříšná mluva, bez úcty k Božímu zákonu, slávě nebo věčnému životu (Jejda!)
- **Obhroublé řeči** je hrubá, nečistá, neslušná, drsná, neotesaná nebo zlá mluva.

Namísto abychom přerušovaly rozhovor takovými řečmi, má být naše řeč plynulá a plná díkůvzdání. Máme si zachovávat postoj vděčnosti, protože Bůh nám nabídl svou přízeň a milosrdenství. To samo by mělo stačit k tomu, aby některé z nás nějakou chvíli souvisle mluvily. Nemáme hrubě a neslušně kňourat a stěžovat si. Máme jednat jako Bůh, žehnat a v rozhovorech uvolňovat život, žít v duchu a být vděčného srdce. Pavel pokračuje:

Neboť toto vezte a znejte, že žádný smilník ani nečistý ani lakomec — to jest modloslužebník — nemá dědictví v království Kristově a Božím. Ať vás nikdo nesvádí prázdnými slovy, neboť pro tyto věci přichází Boží hněv na syny neposlušnosti. Nemějte s nimi tedy nic společného. (Ef 5:5–7)

Pro případ, že nám to nedošlo napoprvé, ujišťuje se Pavel, že jasně pochopíme toto varování: *Ať vás nikdo nesvádí prázdnými*

~ *At' vás nikdo nesvádí prázdnými slovy.
Prázdná slova jsou slova bez života.*

slovy. Prázdná slova jsou slova bez života. Nemají v sobě žádnou opravdovou moc vás změnit, ale mají moc vás podvést. Pamatujte,

Boží Slovo je ostré a živé a přivádí nás k pokání. Prázdná slova jsou mdlá a mrtvá a ukolébávají nás do pohodlnosti, oklamávají ty, kteří nepoužívají Slovo Boží k tomu, aby správně rozeznali pravdu od omylu.

Bez ohledu na to, jak hezky prázdná slova zní, nakonec vás nepřivedou k životu. Některé příklady prázdných slov jste možná slyšely:

To nevadí... všichni procházíme procesem růstu.

Bůh zná tvoje srdce.

Nikdo není dokonalý.

Dělají to všichni.

Vedeš si lépe než většina lidí.

Jsou to slova vyjadřující kompromis, a i když jsou možná pravdivá, nejsou to živoucí slova pravdy. Pravda nás inspiruje ke změně, abychom opustily své způsoby a snažily se stoupat výš k Boží perspektivě. Jeho myšlení je zcela jiné než to, jak myslíme my. Prázdná slova nás jen pobízejí k tomu, abychom zůstaly stejné. Nabízí nám omluvu za naše chování s ohledem na současné standardy naší kultury. Ale my už nepatříme do naší kultury; patříme Bohu.

*Nevíte, že přátelství se světem je nepřítelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřitelem Božím.
(Jk 4:4)*

Neměly bychom hledat radu v důvtipu a moudrosti tohoto světa, ale v Božím Slově. Křesťané se mají navzájem povzbuzovat. To znamená, že si máme navzájem dodávat odvahu tím, že budeme

mluvit o Božích zaslíbeních. Jako odpověď na prázdná slova máme Boží Slovo:

To nevádí... všichni procházíme procesem růstu.

Procházíme procesem růstu? Ano! Ale naším cílem není jen proces; cílem je proměna, a máme zaslíbení, že Ten, který v nás začal dobré dílo, je i dokončí (Fp 1:6).

Bůh zná tvoje srdce. Čím srdce přetéká, to ústa mluví.

Dobry člověk vynáší ze svého srdce dobré, zlý vynáší zlé. (Mt 12:34-35)

To, co říkáte, ukazuje, co je ve vašem srdci.

Nikdo není dokonalý. Budte dokonalí, jako je dokonalý

váš Otec (Mt5:48). Au! Spravedlivý může sedmkrát upadnout a zase vstane (Př 24:16).

Dělají to všichni. Povím vám a budu na tom trvat v

Pánu, že už nesmíte žít jako pohané, v marnosti jejich myšlení (Ef 4:17-18).

Vedeš si lépe než většina lidí. Neměli bychom se

opovážít zařadit se mezi ty, kteří chválí sami sebe, nebo se s nimi srovnávat. Měří se sami sebou a přirovnávají se k sobě samým, ale nejsou (2 K 10:12-13). Kdo by chtěl být hloupý, když můžeme být moudří? Přestaňte se dívat na ostatní a hleďte na dokonalý zákon svobody!

Musíme si to ujasnit: Bůh a Jeho Slovo jsou pravda a lidské rady jsou lež. Slovo Boží nemáme ředit ani míchat s lidskými radami nebo náhledy různých guru hnutí New Age. Boží Slovo vždy stálo samo a jen ono přestálo zkoušku času. Bylo nám předáno jako nádherná truhla moudrosti a vedení. Budme tedy věrnými svědky pravdy a

~ Slovo Boží nemáme ředit ani míchat s lidskými radami nebo náhledy různých guru hnutí New Age.

povzbuzujme se navzájem, abychom došli k cíli.

Před deseti lety jsme s Johnem navštívili Izrael a pořád si pamatuji, co nám náš arabský průvodce říkal o Římanech. Řekl nám, že to byli benevolentní dobyvatelé a že dokonce Židům dovolili udržet si svou *náboženskou víru*; jen po nich požadovali, aby přijali římskou *kulturu*. Chtěli, aby vypadali, žili a jednali jako Římané. Nejsem si jistá, zda se invazní taktiky od té doby příliš změnily.

Slyšíme, jak rádcové naší doby volají: Můžeš si nechat svoje náboženství, ale prosím tě, uživej si i světa! Uvolni se. Zapadni mezi nás! Proč jít proti vlivu doby? Můžeš si věřit, čemu chceš... jenom dělej to, co my! Ale takhle to samozřejmě fungovat nebude. Bůh nás nikdy nepovolal k tomu, abychom zapadly. Vraťme se do Jakuba:

Cizoložníci a cizoložnice! Nevíte, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřitelem Božím. (Jk 4:4)

Když stojíme každou nohou v jiném světě, budeme zakoušet těžkosti, protože budeme mít rozpolčené srdce. David i prorok Ezechiel chápali, co znamená mít soustředěné, nerozpolčené srdce.:

Vyuč mě, Hospodine, své cestě — chodím ve tvé pravdě. Soustřeď mé srdce, abych se bál tvého jména! (Ž 86:11, důraz přidán, dosl. překlad – Dej mi srdce nerozpolčené.)

A dám jim jedno srdce a nového ducha vložím do vašeho nitra, odstraním z jejich těla srdce kamenné a dám jim srdce masité, aby žili podle mých ustanovení, zachovávali má nařízení a plnili je. I budou mým lidem a já budu jejich Bohem. (Ez 11:18–20, důraz přidán, dosl. překlad – nerozpolčené srdce)

Věřím, že tuto knihu držíte v ruce, protože toužíte sloužit Bohu celým a nerozpolceným srdcem. To znamená, že vaše tělo bude následovat směr, který určí vaše srdce. Povolání k životu v čistotě nebylo nikdy naléhavější nebo obtížnější.

Víte také, jaký je čas, že už nastala hodina, abyste procitli ze spánku; vždyť nyní je naše záchrana blíže, než když jsme uvěřili. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložte proto skutky tmy a oblečte zbroj světla. (Ř 13:11–12)

Duch naléhavě volá, abychom se probudily ke spravedlnosti. Jak to máme udělat? Použijeme meč Ducha, Slovo Boží, abychom odsekly vše, co naše srdce poutá k tomuto padlému světu. Chce, aby se o naši náklonnost nemuselo bojovat. Zve nás, abychom svá srdce vložily do Jeho bezpečné náruče, a pak vede boj proti nepřítelům naší duše.

~ Duch naléhavě volá, abychom se probudily ke spravedlnosti.

Umrtvěte tedy své údy, které jsou na zemi: smilstvo, nečistotu, vášně, zlou žádost a lakomství, které je modloslužbou. Pro tyto věci přichází Boží hněv na syny neposlušnosti. (Kol 3:5–6)

A je to tu zase: zaslíbení Božího hněvu, který přijde na sexuální nemravnost, nečistotu a hamižnost. Bůh nás napomíná, abychom odsekly to, co nás poutá k věcem, na které přichází Jeho hněv. Máme-li věrně držet Jeho meč, musíme si uvědomit, jakou má moc, a podřídit se jí. Boží Slovo má moc nás vyprostit z moci hříchu.

Vycházím z předpokladu, že pokud jste si vybraly tuto knihu, ve skutečnosti hledáte odpovědi na otázky. Chtěla bych vám odpovědět na rovinu. Samozřejmě nemusíte s mými názory souhlasit, protože nejsou mírné, ani to není zlatá střední cesta, ale věřím, že jsou biblicky správné. V této kapitole se zaměříme na čistotu v oblasti

slova a skutku. V další kapitole o ní budeme mluvit ve světle našeho vzhledu a oděvu.

Vzpomínáte si na některé otázky, které jsme si položily v kapitole 1? Začněme s otázkou „Jak daleko je příliš daleko?“ Možná si vzpomenete na moji odpověď. Můžete se svými chlapci zajít tak daleko, jak byste zašly před svými otci. To byl můj pokus vytáhnout toto téma ze škatulky pravidel do oblasti vztahu. Zajděme v této otázce hlouběji... kdy se vlastně sex mimo manželství stává hříchem?

Při prvním vášnivém polibku? Při sáhnutí na ňadra přes oblečení? Nebo bariéru hříchu prolomíme při svlečení trička a spodního prádla? Možná je dovoleno všechno od pasu nahoru, ale jakmile překročíte linii pasu, pak už je to velký problém?

Nebo je ještě dovoleno dotýkání přes oblečení pod úroveň pasu, ale jakmile sundáte bariéru oblečení, pak už se dostáváte na nebezpečnou půdu? A když překročíme bariéru oblečení a intimní partie odhalíme zraku a doteku rukou, jsme pořád čisté, protože nedošlo k pohlavnímu proniknutí? A nevádí, když přidáme orální stimulaci, protože se přece nakonec ještě nejedná o pohlavní styk? A když už jsme zašli tak daleko, nebylo by nelaskavé neposkytnout určitý druh sexuálního uvolnění při všem tom vzrušení? To by znamenalo přejít od pouhé orální stimulace k orálnímu sexu. Je až neuvěřitelné, že k tomu všemu může dojít, aniž byste fyzicky přišly o panenství! Každý pár, který provozuje tyto sexuální praktiky, možná zatím fyzicky a technicky nepřekročil hranici panenství... ale jsou ještě oba čistí?

Když se vydáte touto cestou, každý další krok s sebou přinese spoustu důvodů a argumentů, proč pokračovat ve své touze a konání dál. Je to jako by se prolomila povodňová hráz a vy teď musíte plavat proti proudu, který je silnější než vy. Je to ohromný, vášnivý a věčný proud zuřící od počátku věků.

Vraťme se k naší původní otázce... Od jaké chvíle se z našeho počínání stává hřích?

~ Hřích nezačíná ve fyzické oblasti; začíná v podobě touhy.

Při líbání, dotýkání, svlečení

šatů nebo při sexuálním uvolnění? Překvapivě to nezačíná při žádném z nich. Hřích nezačíná ve fyzické oblasti; začíná v podobě touhy. Proto Ježíš řekl, že kdokoli se podívá na ženu chtivě, již se provinil cizoložstvím.

Každý, kdo je pokoušen, je strháván a váben svou vlastní žádostivostí. Žádostivost pak počne a rodí hřích, a dokonáný hřích plodí smrt. (Jk 1:14–15)

Podívejte se: je strháván a váben! Kdo svádí koho? Strhává chlapec dívku a svádí ji, nebo žena svádí muže?

To naše vlastní touhy nás vytrhávají ze světla pravdy, izolují nás od moudrosti a neustále vyžadují uspokojení. Pokud jim podlehneme, touha počne hřích. Početí znamená, když něco uvnitř nás žije a roste, i když to ještě není vidět na světle. Jeho přítomnost je tam a každý den sílí a roste do chvíle než to, co je uvnitř, nelze zadržet a nakonec vyjde z tmavého lůna ven na světlo.

Přejděme odvážně k další důležité otázce, které se často v křesťanských kruzích vyhýbáme. Co masturbace? Je to v pořádku, vzhledem k tomu, že to není v Bibli přímo zakázáno?

No, ačkoli masturbace možná není v Písmu jmenovitě zmíněna, věřím, že o ní Bible mluví. Je to něco, co poznáme po ovoci. Masturbace může být návyková a rozhodně se sytí a posiluje vlivem touhy. Možná začne jen fyzickým uvolněním a potřebou, ale zřídka u toho zůstane. Jak ubíhá čas, přidává se k ní fantazie a často i pornografie. Může se jít o dřívější nebo současné představy z filmů, videa, fotek, či dokonce dřívějších sexuálních aktivit. Učí účastníky sebeuspokojování a je pravým opakem důvěrnosti, protože

se soustředí pouze na sebe. My však máme umrtvit pozemské touhy a následovat charakter kříže, což je život v každodenním sebezapření.

Otupěli a oddali se bezuzdnosti, aby s nenasytností páchali každý druh nečistoty. (Ef 4:19)

Slova *oddali se* hovoří o odevzdání a podřízení naší duše požadavku nebo přání někoho jiného. Kdykoli se podřídíme smyslnosti, je to, jako když do ohně chtíče přihodíme další poleno a hrozí, že se skomírající plamen vymkne kontrole. Nejdříve otupíme smysly a pak přestaneme být citliví na věci Ducha. Necháme se hnát rozmary smyslnosti či smyslovou stránkou, namísto abychom se nechaly vést Duchem Svatým. Každé podlehnutí posiluje chtíč a staví ze

~ *Kdykoli se podřídíme smyslnosti, je to, jako když do ohně chtíče přihodíme další poleno.*

zlozvyku pevnost; ta chrání a prodlužuje jeho životnost a posiluje jeho sevření.

Za devatenáct let služby jsem měla možnost mluvit s lidmi závislými na sexu či s lidmi, kteří bojovali se sexuálními dysfunkcemi, pro které nebyla masturbace vážným problémem ani poté, co vstoupili do manželství. Slyšela jsem názory schvalující masturbaci s odůvodněním, že čistému je vše čisté. Nemůžeme však říkat „čisté“ něčemu, co vede k nečistotě, bez ohledu na to, jak čisté je naše srdce. Ani nemůžete zařadit do zákonné kategorie něco, co by protiřičilo Božímu Slovu. Jsem přesvědčena, že masturbace je znesvěcení ovoce ducha, jímž je *sebeovládání* (Gal 5:23; 2 Pt 1:6), a znesvěcení čistoty myšlení (Fil 4:8).

...aby každý z vás uměl zacházet se svou nádobou ve svatosti a úctě (1 Tě 4:4)

Zadržené uspokojení oproti tomu přináší ovoce trpělivosti, vytrvalosti a sebeovládání. To následně vzbudí fyzickou, emocionální a duchovní touhu. Pokud dovolíme, aby v nás tato touha působila,

stvoří v nás nadšení se o tuto touhu sdílet. Když si ji odepřeme naplnit sami, poznáme podstatu touhy a intimity, protože intimita je něco sdíleného, ne něco, co se podniká o samotě.

Pokud podlehneme sebeuspokojování a masturbaci, povede to k sobectví. To následně podporuje chtíč a vy se začnete domnívat, že ostatní jsou tady jen k uspokojení vašich tužeb.

Dlouho se předpokládalo, že všichni hoši masturbují. To převážně vycházelo z toho, že byli často vystaveni pornografii. Ale teď jejich privilegované řady doplnily i dívky vzhledem k plošným závěrům, že dívky se tak chovají také.

Ženy se začaly domnívat, že s nimi není něco v pořádku, když nepraktikují tento způsob sexuálního uvolnění.

~ Zadržené uspokojení oproti tomu přináší ovoce trpělivosti, vytrvalosti a sebeovládání. To následně vzbudí fyzickou, emocionální a duchovní touhu.

Mnoho dámských časopisů nejen k masturbaci vybízí, ale často čtenářkám radí jak postupovat. Kam se to řítíme? Přišly jsme o tolik krásy. Pokud na této cestě setrváme, dojdou některé ženy k závěru, že potřebují muže pouze tehdy, když chtějí otěhotnět.

Na závěr bych chtěla říci, že nevěřím, že masturbace podporuje čistotu. A proto neprospívá naší touze žít v čistotě před svatým Bohem. Pokouší se naplnit oprávněné lidské potřeby nesprávným způsobem, který nás vede po sobecké cestě. Vzít svůj kříž znamená zapřít své tělo, ne ho hýčkat. Jste-li svobodné, vložte svou vášeň do vztahu s Bohem nebo pomoci druhým. Jste-li vdané, i manželky se mají v manželství chovat počestně. I v manželství máme střežit čistotu a manželská postel má být čistá.

Manželství ať je u všech ve vážnosti a manželské ložě neposkvrněné, neboť smilníky a cizoložníky bude soudit Bůh. (Žd 13:4)

Tento verš z Písma nemluví o tom, že v manželské posteli nejsou pravidla. Mluví o tom, že manželství máme mít ve vážnosti a vyvarovat se cizoložství a sexuální nemravnosti. To zahrnuje pornografii a sexuální fantazie o jiných. Jedna milá žena se mi svěřila, že byla schopná užívat si sexu se svým manželem pouze tehdy, když si představovala, že se to odehrává ještě před svatbou. Praktikovali sex ještě před svatbou a ona se po dvaceti letech stále vrací pro inspiraci do ložnice hříchu. Modlily jsme se a ona to vyznala jako hřích a požádala Boha, aby její manželské lože očistil a přinesl tam vášeň.

~ *Vzít svůj kříž znamená zapřít své tělo, ne ho hýčkat.*

Další otázka, která vyvstává, je otázka orálního sexu. Samozřejmě že pokud se odehrává mimo manželství, je to hřích, ale co v manželství? Tam je to v pořádku? Víím, že se mnou ostatní nebudou souhlasit, ale já osobně nevěřím, že mužské semeno patří ženě do úst.

Pohlavní styk znamená, že se dva stanou jedním a z jejich svazku může vzejít nový život. To je vyhrazeno pouze pro vztah, kde je muž a žena. Orální sex ne. Ten mohou provozovat i homosexuální páry, ale pohlavního styku samozřejmě schopny nejsou. Adam poznal svou ženu. Vešel k ní, do jejího lůna, a vložil tam své símě.

Co se týče homosexuality, věřím, že Bůh stvořil muže jako muže a ženu jako ženu, jinými slovy jako heterosexuály. Nerozhodl se později stvořit druhou lidskou rasu a nazvat ji homosexuály. Nic takového neexistuje. Jsou pouze muži a ženy potýkající se s homosexuálními touhami, ale není to nový lidský druh nebo rasa. Je lež nechat je, aby si mysleli, že nemají na výběr. Bůh je v záležitosti homosexuálního chování velmi důrazný:

Kdyby muž souložil s mužem jako se souloží s ženou, oba spáchali ohavnost; jistě budou usmrceni, jejich krev je na nich. (Lev 20:13)

Tento verš Písma zní možná tvrdě, ale nezapomeňte, že pod zákonem Bůh předepsal trest smrti pro cizoložníky a také pro homosexuály. Je to otázka

~ *Homosexualita a cizoložství jsou přestoupením Božího plánu z Genesis, kdy se mají jeden muž a jedna žena stát jedním před Bohem.*

čistoty. Homosexualita a cizoložství jsou přestoupením Božího plánu z Genesis, kdy se mají jeden muž a jedna žena stát jedním před Bohem. Ve Starém Zákoně je mnoho případů homosexuality, nikdy to však nebyl alternativní životní styl. Až když Pavel píše o posledních dnech, vidíme změnu k tomuto směru myšlení.

Proto je Bůh vydal do potupných vášní. Jejich ženy vyměnily přirozený styk za nepřirozený a stejně i muži zanechali přirozeného styku s ženou a ve své touze se rozpálili jeden k druhému, muži s muži páchají hanebnost a sami na sobě dostávají zaslouženou odplatu za svoje poblouzení. (Ř 1:26–27)

Když nějaká kultura vymění Boží pravdu za lidskou lež, následkem jsou nepřirozené touhy a nemravné chování. Pokud Bůh něco označuje za nepřirozené, ostudné nebo nemravné, znamená to, že to nikdy nebylo součástí jeho původního plánu. Bůh se v tomto ohledu neplete; to my se pleteme. Bůh touží osvobodit ty, kdo jsou svázáni chtíčem, ať už se jde o smilstvo, pornografii, cizoložství nebo homosexualitu či nepřiměřenou náklonnost. Neříkám, že vymanit se z pout homosexuality je snadné, ale je to možné.

Zneuctěním čistoty je samozřejmě pornografie. Když se díváte na pornografii, bez ohledu na to, v jaké je podobě, podílíte se na hanbě druhých. Stáváte se spoluúčastníkem a bude vás to ovládat jako žádné jiné obrazy, na které narazíte. Když si budete chtít vzpomenout na jiné scény, které jste ve filmu viděli, budete možná muset vynaložit nějaké úsilí, ale na scény obsahující sexuální nahotu si vzpomenete snadno. Jsou uloženy v předních přihrádkách vaší mysli a doufají, že je

~ Nikdy byste neměli vidět nahotu druhých.

vytáhnete. Jsou houževnaté, protože je to sdílený hřích. Vzpomínáte, když Noemovi synové odmítli pohlédnout

na nahotu svého otce a vrátili se do stanu, aby ho přikryli? To je vážná věc. Nikdy byste neměli vidět nahotu druhých.

Nekladu si před oči ničemnosti, nenávidím jednání odpadlíků — neulpí na mně. (Ž 101:3)

A opět:

Proto řekni domu izraelskému: Toto praví Panovník Hospodin: Proč se znečišťujete po způsobu svých otců a smilníte s jejich ohavnými modlami? (Ez 20:30)

Pornografie bude trýznit vaše svědomí a svádět boj o vaše manželské lože. Pokud jste jí podlehly, čiňte pokání a pak požádejte Boha, aby vám pomohl tyto obrazy zbořit, a to skrze modlitbu, čas v Jeho přítomnosti a ve Slově a ve chvále.

Nejsme povolány k hanbě, ale k čistotě. Protože jsme se chtěly za každou cenu zbavit pocitů hanby, osvojily jsme si hanebnosti.

Udělalý jsme kompromis, namísto abychom bojovaly. Toužím po tom, aby v životě každé ženy vládla moc čistoty, ať jde o ženy svobodné či vdané, mladé či zralé. Slyšte zanícení a pověření apoštola Pavla a vezměte si je za své:

Neboť na vás žárlím Boží žárlivostí; zasnoubil jsem vás jedinému muži, abych vás jako čistou pannu představil Kristu. Ale bojím se, aby snad tak, jako had svou vychytralostí svedl Evu, nebyla porušena i vaše mysl a neodvrátila se od upřímné a čisté oddanosti Kristu. (2 K 11:2–3)

Zdá se, že hřích se vždy vrací k hadově snaze odvést nás od naší čisté vydanosti Kristu. Musíme si vybrat, jakým slovům budeme naslouchat: slovům našeho

~ Musíme si vybrat, jakým slovům budeme naslouchat: slovům našeho Spasitele nebo slovům pokušitele, který nám usiluje o život.

Spasitele nebo slovům pokušitele, který nám usiluje o život. Nejvyšší autoritou je pouze Slovo Boží, ne slovo kazatele, poradce nebo učitele. Pokud Boha požádáte, vezme meč Ducha a odsekne z vašeho života každý klam.

I když spravíme to, co je viditelné navenek, musíme se přesto vrátit ke kořenu věci; čistota mysli způsobí čistotu v chování, vzhledu a ve slovech. Jakkoli hodně zápasíme, bude-li na nás v dané situaci vyvinut dostatečný nátlak, nakonec v každé bitvě ochabneme, pokud nejdříve nevyhrajeme své bitvy uvnitř. Věřím, že to je ve shodě s Božím Slovem, a to jsem se vám snažila předat. Víím, že některé pravdy se možná zdají tvrdé, proto chci na závěr přidat verše z Písma k dalšímu prostudování. Kéž nikdy nekázete lidské rady a kompromisy a neříkáte jim moudrost Boží.

Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými? Vezmu tedy údy Kristovy a učiním je údy nevěstky? To ať se nestane! Nebo nevíte, že kdo se připojuje k nevěstce, je s ní jedno tělo? Neboť Písmo praví: ‚Stanou se ti dva jedním tělem.‘ Kdo se však připojuje k Pánu, je s ním jeden duch. Utíkejte před smilstvem! Každé jiné prohřešení, kterého by se člověk dopustil, se netýká těla. Kdo však smilní, hřeší proti vlastnímu tělu. Nebo nevíte, že vaše tělo je svatyní svatého Ducha, který je ve vás a kterého máte od Boha? Nevíte, že nejste sami svoji? Byli jste přece koupeni za velikou cenu; oslavte tedy svým tělem Boha. (1 K 6:15–20)

Skutky těla jsou zřejmé, jsou to cizoložstvo, smilstvo, nečistota, bezuzdnost, modloslužba, čarování, nepřátelství,

svár, žárlivost, hněvy, soupeření, rozdělení, sekty, závisti, vraždy, opilství, hýření a podobné věci. To vám předpovídám, jak jsem již dříve řekl, že ti, kdo takové věci dělají, neobdrží dědičně Boží království. (Gal 5:19–21)

Neboť toto je vůle Boží, vaše posvěcení, abyste se zdržovali smilstva, aby každý z vás uměl zacházet se svou nádobou ve svatosti a úctě, ne v žádostivé vášni jako pohané, kteří neznají Boha, (1 Te 4:3–5)

~ Drahý nebeský Otče,

chci Tě znát v každé oblasti svého života. Ty jsi pravá podstata pravdy, světla, lásky, čistoty a svatosti. Jsem Tvá a zavazuji se trást se před Tvým slovem. Jeho čestnost, výtečnost a autoritu vpustím do svého každodenního života. Vpouštím jeho meč do každé oblasti a prosím tě, abys jako Velký lékař oddělil cenné od hanebného. Jako nejvyšší chirurg odstraň každý propletenec v mém srdci a každé zašpinění v mé sexualitě, abych mohla být zcela Tvá, oddělena ke Tvé radosti a záměru. Přisvojuji si Tvé Slovo pravdy a odvracím se od zvyků tohoto světa. Ve jménu Ježíše. Amen.

*S láskou,
Tvoje dcera*

13 *Oděv, který zabíjí*

Ať už chceme nebo ne, vždy něco sdělujeme. Naše sdělení přichází skrze jeden ze tří kanálů: *skrze to, co říkáme* (naše slova a tón hlasu), *skrze to, co děláme* (naše chování a činy), a *skrze to, jak vypadáme* (naš vzhled či vystupování). Slova a chování jsme probíraly v předchozí kapitole. Ale to, jaký vliv má náš vzhled, je pravda, která má rovnocennou váhu, již nelze opomenout. Je to důležité téma, protože lidé jsou často více ovlivněni tím, co vidí, nežli tím, co slyší. Více to platí u mužů nežli u žen, protože muži se mnohem více řídí zrakem a jsou vizuálně napojeni.

Když to pochopíme, budeme moci tuto schopnost použít ku prospěchu a efektivně sdělovat své záměry. Neměly bychom vysílat smíšená sdělení a sabotovat tak to, co jsme chtěly skutečně říci. Určitě znáte to staré pořekadlo: *Nikdy nebudeš mít druhou možnost udělat první dojem*. Možná je to pořekadlo staré, ale určitě je pravdivé. Vnější dojem a image je v naší kultuře vším. Vizuelní sdělení jsou dnes velmi jednoznačná a extrémní a sebevyjádření nikdy nemělo tak široký rozsah. Barva vlasů se například může pohybovat od zelené až k purpurové. Rtěnky se už neomezují pouze na přírodní odstíny růžové či červené... na výběr je už i černá. V šatníku máme oblečení všech délek a stylů. Nikdy neexistovalo tolik možností, jak se vyjádřit. Ale co tím vším přesně říkáme? Je naše sdělení účinnější, když teď máme takovou svobodu vyjádření?

Pokud například chcete, aby vás nějaký chlapec uměl ocenit pro váš intelekt, neohromujte ho svým výstřihem nebo pupíkem. Tím toho nedocílíte.

Pokud vysíláte matoucí signály nebo neurčitá sdělení, posluchač si to často vyloží jinak, než chcete. Pro chlapce bude velmi těžké všimnout si vaší úžasné neviditelné inteligence, když bude mít před očima vaše zjevné vnady.

~ Pokud chcete, aby vás nějaký chlapec uměl ocenit pro váš intelekt, neohromujte ho svým výstřihem a pupíkem.

To, jak se oblékáte a jak vystupujete, vysílá jasné a okamžité sdělení. Ale nejen to, může také nepřímo vyjadřovat víc, než jste skutečně chtěly říci. Může vyzradit to, co si o sobě skutečně myslíte. Nebo čemu důvěřujete. Nebo odkud čerpáte své sebevědomí. Nebo samozřejmě také to, *komu patříte*.

Zamyslete se na chvíli nad poslední větou. Moji synové mluví o různých partách ve škole, které se velmi odlišují stylem oblékání. Góthové nosí gotické šaty a studenti prestižní soukromé školy chodí oblečení důstojně. Když jsme na nákupu, ptám se kluků: Co tohle tričko? Odpověď zní: Né, to je skejtácké.

Jak to mám asi vědět! Kluci v tom mají jasno; pokud nejsou skejtáci, nebudou se oblékat jako skejtáci. Jiný příklad, který nám pomůže, je výraz bílý *límeček* a *modrý límeček*. Jeden popisuje kancelářskou pracovní pozici, druhý popisuje dělnickou třídu. Tyto výrazy vypovídají o určitém stylu oblékání včetně doprovázejících znaků a předsudků.

Co teď sdělujete? Jaké zprávy vysíláte? Jsou přesným odrazem toho, kdo jste, nebo je to jen póza? Jsou to velmi důležité otázky, na které si musíte upřímně odpovědět. Váš vnější oděv a vzhled možná přesně odráží to, kdo jste. Možná si řeknete: Jsem odborný pracovník a moje oblečení odpovídá mé profesi. Nebo možná

studujete na prestižní soukromé škole, což bude také vidět na vašem stylu oblékání. Ale pojďme se podívat ještě hlouběji.

Jak ovlivňujete svým oblečením své okolí? Povzbuzujete mužské pohlaví ke zbožným myšlenkám a touhám? Vidí lidé vás nebo jen to, co máte na sobě? Když se na vás lidé podívají, co vidí?

Možná teď pátráte ve své paměťové bance Písem a tvrdíte, že na vzhledu nezáleží, protože Bůh se dívá na srdce a neměli bychom soudit podle vzhledu. Ano, díky Bohu, že se dívá na srdce, ale pořád ještě žijeme na zemi a všichni ostatní se dívají na zevnějšek, protože dovnitř se dívá jedině Bůh.

*Vždyť člověk se dívá na to, co má před očima, ale
Hospodin se dívá na srdce. (1 S 16:7)*

Tento verš říká jasně: Člověk se dívá na to, co má před očima. Máme si dávat pozor na to, abychom nemátly ostatní tím, v jakém „balení“ se prezentujeme. Dostaly jsme varování, že marnivost je prchavá naděje, a proto je pošetilé vkládat důvěru ve svůj vzhled.

Vraťme se k otázce, kterou jsme si položily v první kapitole: Vadí to, když se oblékám svůdně? Kolik holého těla je možné najednou ukázat? Teď bych to chtěla probrat trochu důkladněji. To, jak muže

~ Je vždy snadnější zajít do extrému, ať už je zákonický nebo uvolněný. Chci vás vyburcovat, abyste začaly přemýšlet zodpovědněji.

přitahujeme, je to, co od nás budou očekávat. Například svůdné oblečení vizuálně slibuje sex. Styl oblékání není pouze způsob sebevyjádření nebo způsob, jak ukázat osobní nebo profesní pozici.

Je to mnohem víc. Zvedněme laťku o něco výše... jako děti Boží musíme pochopit, že vše v našem životě by mělo cítit našeho Otce.

Prosím, neodepisujte mě a nemyslete si, že obhajuji náboženskou podobu beztvareho stanu se závoji... To nechci. Věřím, že můžeme vypadat moderně a přitažlivě, aniž bychom se připodobňovaly světskému vzoru. Je k tomu však potřeba určitá osobní šikovnost, protože je vždy snadnější zajít do extrému, ať už je zákonický nebo uvolněný. Chci vás vyburcovat, abyste začaly přemýšlet zodpovědněji o tom, co si obléknete. Protože se dělicí čáry každý den stírají, někdy to vypadá, že křesťané už nejsou kontrakultura, ale napodobující subkultura.

Když jsem psala tuto knihu, náhodou jsem v televizi zahlédla pořad, který zveřejňoval příběh dvou zoufalých matek, jejichž dcery byly v absolutní vzpouře. Odmítaly nosit na veřejnosti řádné vrstvy oblečení. Líbilo se jim, jakou to přitahuje pozornost. Jedna nosila pouze vrchní díl plavek a mini sarong (druh zavínovací sukně), která ji odhalovala. Druhá zase nosila oranžovou paruku, úzký ramínkový top a extrémně krátké šortky, a přitom byla silné postavy. Dívkám bylo pouze čtrnáct a patnáct let a obě se chlubilily tím, že praktikují sex, drogy a alkohol.

Vypadaly jako opotřebované prostitutky. Všechna čerstvost a nevinnost mládí byla pryč. Jejich matky plakaly, jako by byly jejich dcery mrtvé. Tak úplná byla jejich proměna z dětí na poběhlíce. Matky v slzách líčily ztracenou krásu svých dcer a bolest, kterou jejich hanba přinesla jejich rodinám. Svěřily se se svou obavou, že se jednoho dne probudí a najdou své dcery mrtvé někde v uličce. Obě dívky se celou dobu smály a častovaly nadávkami své matky i osoby z publika, které proti nim vznášely námitky. Jejich mluva byla tak vulgární, že bylo třeba vypípnout skoro každé druhé slovo, které dívky vypustily z úst. Začala jsem plakat nad tím, jak byly podvedeny, a nad strašným zmarem a beznadějí, které prožívaly jejich zoufalé matky.

Tyto ženy už musely být na konci svých sil, když se obrátily na televizní pořad v naději, že to přivede jejich exhibicionistické dcery

k rozumu. Proč byly tak bezmocné? Jak to, že to došlo tak daleko? A kam se vlastně poděli otcové obou dívek?

Nemohla jsem na těchto dívkách najít nic ženského. Dalo mi práci si vůbec představit, že by je někdo považoval za „sexy dívky“. Já bych je zařadila jako „prostopášné“. Styděla jsem se za ně. Víím, že se ve svém rozčarování domnívaly, že se rovnají popovým zpěvačkám, ale opak byl pravdou. Jako žena jsem se cítila znásilněna jen při pohledu na ně. Neměly žádný stud ani krásu, protože v nich nezůstala ani trocha cudnosti nebo moudrosti. Zbyla jen absolutní vzpurnost, kterou vmetly do tváře svým plačícím matkám.

Bylo očividné, že se domnívají, že jim jejich oblečení (či jeho nedostatek) poskytuje sebevědomí.

~ *Mylně se domnívaly, že jejich schopnost inspirovat chtějí se rovná sebevědomí.*

Mylně se domnívaly, že jejich schopnost inspirovat chtějí se rovná sebevědomí. Šly po ulici a představovaly si, že po nich chtíví muži touží. Kdyby byly trochu chytřejší, uvědomily by si, že žádný z těchto mužů po nich netouží; chtějí pouze uvolnit své sexuální napětí. Ale tato děvčátka si spletla podrobení se sebevědomím. Ti muži je nežadají o ruku. Chtějí je jen znásilnit a pak odhodit. Ale těm pošetilým dívkám to nedochází.

~ *Jejich oděv představuje hlubší problém se sebevědomím v jejich životě.*

Jejich oděv ukazuje na hlubší problém se sebevědomím v jejich životě. Když v minulosti bojovala jedna země proti druhé, vítězové si vychutnávali privilegované běsnění v uchvacování kořisti. Tato poslední rána byla tou nejpotupnější odplatou. A byla krutější než jakýkoli útok rozpoutaný na bitevním poli. Zpustošili a zneuctili domy a rodiny tak, že domy spálili a ženy znásilnili. To se považovalo za naprosté ponížení poraženého nepřítele. Samozřejmě, že neexistuje žádná historická zmínka o tom,

že by se toto pustošení ženám líbilo. V hrůze utíkaly a schovávaly se před běsnícími muži.

Ale zmatené dívky, které jsem viděla v televizním pořadu, neoznačily by to nikdy za znásilnění nebo násilí. Ani by si neuvědomily, že skutečný problém není sexuální, ale že je to otázka cti. Vyšly by do ulic a vítaly by své přemožitele a domnívaly by se, že dostávají odměnu, protože tyto predátory přitáhla jejich krása. Neuvědomují si, že s každým sexuálním stykem jsou o něco více znehodnoceny. Jejich krása a ženství se rychle snižují na úroveň pětidolarové prostitutky, na pouhý zdroj sexuálního uvolnění.

Podívejme se na symbol svůdnosti, který se tolik žen snaží napodobit. Symbol, který jim slibuje sebevědomí. Co nám ten symbol sděluje? V tomto táboře je mnoho poslíčků, kterým lze naslouchat. Jsou to teenageři, ale i chirurgicky vylepšené starší ročníky.

Tyto symboly na nás opovržlivě vyhlížejí z předních stránek časopisů na každém letišti, ve večerce nebo v potravinách. Hlavy mají povýšeně vztyčené nad nepřiměřeným poprsím a říkají: Jsem sebevědomá! Poslechněte si mé moudré rady. *Cosmo*, *Allure*, *In Style* nebo skoro každý další dámský časopis vám odhaluje tajemství štíhlých boků a ohromujícího sexu. Udělají z vás tu nejlepší prostitutku.

Když jsme jednou procházeli kolem nevyhnutelného místa s časopisy u fronty na pokladnu, můj devítiletý syn se ke mně přitiskl a zašeptal: „Mami, ta paní vypadá, jako by mě chtěla sníst!“ Myslím, že její necudnost byla pro něj trochu děsivá. Vlastně si myslím, že někteří muži to vnímají stejně, i když si toho pocitu nejsou vědomi tak jako můj bezelstný syn.

Do očí bijící, agresivní a nevybíravý svůdný vzhled může ohrozit chlapeckou mužnost tím, že nejdříve aktivuje jeho nezákladnější

hladinu vzrušení. Muž vycítí ve vzduchu potenciálního protivníka a stoupne mu hladina testosteronu, aby mohl protivníka porazit. Pak musí znovu nabrat sílu a to tak, že položí ženu. Vypadá to, že muži jsou neustále na všech možných místech provokováni sexuálně agresivními ženami. Od předních stránek časopisů po billboardy, nemluvě o kroužících divácích z videoklipů, které jednohlasně volají: *Chceš si ze mě kousek vzít? Můžeš se na mě dívat, ale nikdy na mě úplně nedosáhneš.* Tyto obrazy jim utkví v mysli, ale protože si na ženy z časopisů nebo z televize nemohou sáhnout, sáhnou po těch, které je napodobují.

Kdyby měli muži věřit každému dámskému časopisu nebo pornografickým publikacím, mysleli by si, že všechny ženy vlastně chtějí sex, i když říkají ne. Mysleli by si, že to, co říkáme, ve skutečnosti nemyslíme vážně; že je to jen část nějaké sexuální hry. Dokonce i ve filmech se spojení sexu a sebevědomí začíná šířit více, než jak tomu bylo ve starých filmech, kde se na sex a lásku pohlíželo jinak. Někde se dokonce dává dohromady sex a smrt. Nikdy nevíte jistě: Chtějí spolu mít sex nebo se vzájemně zabít?

Vzbudte se! Neposlouchejte ty lži! Kde je sebevědomí, které vám slíbily?

~ *Vzbudte se! Neposlouchejte ty lži! Kde je sebevědomí, které vám slíbily?*

Bylo prchavé. Nejste vítězky; jste podrobeny. Jste svlečeny a znásilněny. Kde je vaše čest? Kde je vaše důstojnost? Uprchla vám.

Když se na tyto ženy podívám, vidím pošetilost. Možná vypadají navenek krásně, ale pochybuji o hloubce skutečné krásy, která je uvnitř. Opravdová krása inspiruje k touze bránit a ochraňovat. Opravdová ženská krása zdobí mladé a zralé ženy svou nádherou. Symboly, které se před námi předvádějí, nemohou lichotit nikomu kromě mladých děvčat, která se odváží odhalit. V náruči těchto

svůdnic nenajdete žádnou jemnost ani bezpečí a žádný příslib útěchy před bouřemi života. Možná se domníváte, že prostě jen žárlím, protože jsem starší, ale tak to není. Chápu, jak jsou tyto symboly a jejich slibované sebevědomí na začátku přitažlivé. Byla jsem stejná a dělala jsem stejné věci, ale nakonec jsem zůstala prázdná a jen jsem toužila po někom, kdo mě bude opravdově milovat a chránit. Unavovalo mě být bojovnicí nebo výzvou, místo toho jsem chtěla být zbožňována.

Jak už jsem zmínila dříve, pokud nemá žena v dětství nebo v dospívání zdravý vztah se svým otcem, bude to mít nepříznivý vliv na její odezvu vůči mužům. (Tedy, jediné že by ji zachránil nějaký princ jako mě.) Otcové by měli své dcery zbožňovat a chovat se k nim jako ke vzácnému pokladu. Když mi bylo pět let, přišla jsem o oko a o veškerou naději cítit se opět krásná a ženská. Ve škole mi říkali „jednooká“ nebo „kyklopka“ a ani jedno z toho mi nedávalo pocit, že jsem žádoucí. Když jsem přišla o oko, vzdálil se mi i můj otec, a tak abych přežila, naučila jsem se být tvrdá. Pokud se mnou otec vůbec někdy něco sdílel, bylo to proto, že byl pyšný na to, jak jsem houževnatá. Měl pro mě tyto přezdívky: „tygře“ a „malé práce“. K těmto přezdívkám se šaty a ženské věci nějak nehodily. Proto jsem se rozhodla, že ze mě nebude žádná princezna nebo panenka.

Jednou v sobotu, když jsem byla na střední, jsem sledovala nějaký film a tam jsem uviděla symbol ženy, se kterým jsem se ztotožňovala. Nebyla oblečená v růžovém, ani ve voláncích, ani v krajkách. Její život byl jako vzrušující dobrodružství.

Byla to Bondova dívka (Jamese Bonda). Rozhodně mi více vyhovoval symbol svůdných koček v přiléhavých kalhotách, se zbraní v ruce a mužům v patách. Nepodléhaly mužům a nikdo si nedovolil s nimi mávat. Nečekaly na to, až je ochrání nějaký muž...
ubránily se samy.

~ Rozhodně mi více vyhovoval symbol svůdných koček v přiléhavých kalhotách, se zbraní v ruce a mužům v patách.

Takový typ ženy už jsem předtím viděla v jednom časopise. Našly jsme ho s kamarádkou u otce v šuplíku. Byl to časopis Playboy. Usoudila jsem, že po takových ženách muži tajně touží, a proto si je nosí domů. Dovolte mi jedno vedlejší varování. Mámy a tátové, nemyslete si, že doma něco schováte – neschováte. Tento materiál má hlas, který volá na vaše děti tak dlouho, dokud ho nenajdou.

Zpět k mému příběhu: když jsem objevila tu filmovou postavu, bylo mi třináct let a už tehdy jsem se rozhodla, že se mužům nedá věřit. Koneckonců, můj otec od nás odešel a já jsem došla k závěru, že všichni muži nakonec odcházejí. Tento předsudek způsobil, že jsem udělala velmi závažnou chybu, která ovlivnila směr mého života již v mladém věku. Ale tehdejší kultura ve mně dál upevňovala přitažlivost mé volby, protože v době mé střední školy právě běžel v televizi oblíbený seriál Charlieho andělci.

Když se jednou na střední škole pořádala pep rally (kulturní součást důležitého sportovního utkání zahrnující např. vystoupení roztleskávaček nebo školní kapely atd., pozn. překl.) a naše parta vymyslela parodii na píseň “California Girls”, přihodila se mi mimořádná věc. Jen připomínám, že mě vždycky děsilo stát před lidmi. Dali mi však v této parodii nějakou roli a můj text byl: „A když dívky ze severu líbají, v noci jejich chlapci teplo mívají.“ Neuměla jsem si představit, jak to odehraju bez omdlení. Ale vše se změnilo večer před vystoupením, když jsem si vyzkoušela svůj kostým: máminy kožené kozačky na vysokém podpatku, které mi sahaly až ke kolenům, černé přiléhavé kalhoty a obtažený svetr. V úžasu jsem na sebe pohlédla do zrcadla. Vypadala jsem tak trochu jako Bondovo děvče! Druhého dne jsem se i se svými blondátými kamarádkami (já jsem byla vždy bruneta) šla převlékat do šatny.

Jedna dívka byla v montérkách, druhá měla na sobě roztomilé letní šortky a další měla džíny a džínovou bundu. A pak já. Když jsem čekala na chodbě, až přijde moje scéna, byla jsem pořád ještě nervózní. Ale když jsem vešla do tělocvičny a slyšela, jak kluci šílí,

vše se změnilo. Být drsňačkou a mít sexuální sebevědomí, to byla rozhodně moje volba! Začala jsem svou image víc a víc přizpůsobovat tomuto směru, ale s každým krokem jsem ztrácela víc, než jsem získala.

Vraťme se a podívejme se na Bondova děvčata (Jamesova děvčata) trochu realističtěji. Pokud se dobře pamatuji, v každém filmu 007 minimálně jednu ženu odstranili, tedy zabili. Na konci filmu James vždy skončil v posteli s tou, která zůstala naživu, ale ta už se pak v dalším pokračování neobjevila. On pokračoval v novém dobrodružství dál, ale ona už ne. Vždy se našla další nová krása; jednou s ní strávil noc a tím to skončilo. Myslím, že to byly opravdu „bondženy“ (dosl. překlad „spoutané ženy“, slovní hříčka), dcery, které přišly o své sebevědomí, jakmile podlehly.

Vím, že tato drsná, tvrdá a sexuálně sebejistá žena vám možná připadá na první pohled statečná. Ale není. Všechny „bondženy“ se do určité míry bojí, obzvláště když nemohou ostatní ovládat. (Proč myslíte, že u sebe nosí zbraň?) Mnohé z nich nikdy nezažily lásku a ochrannou náruč svých otců, když byly malé, a tak se rozhodly, že už nikdy nebudou důvěřovat mužům.

~ Všechny „bondženy“ se do určité míry bojí... (Proč myslíte, že u sebe nosí zbraň?)

Jiné dívky byly milovány a opečovávány, ale nechaly se ovlivnit kulturou, která je povzbuzovala k tomu, aby spoléhaly na svou krásu místo na Boha. A tak vyhledávaly ujištění u bezpočtu mužů.

Ale všechny Bondovy ženy nakonec zůstanou stát venku a budou se dívat dovnitř. To, že jsou sexuálně žádoucí, neznamená, že byly někdy svobodné.

Co však praví Písmo?, Vyžeň otrokyni i jejího syna, neboť syn otrokyně nebude dědicem spolu se synem svobodné'. Proto, bratři, nejsme děti otrokyně, nýbrž té svobodné. (Gal 4:30–31)

Naše společnost nám dává více příležitostí rozumět si se sobeckou, spoutanou dcerou nežli se svobodnou ženou. Jako mnoho mladých dívek jsem trávila jedno dlouhé sobotní odpoledne na matiné a sledovala jsem ságu *Jih proti Severu*. Víím, že nebudete překvapené, když vám řeknu, že jsem chtěla být Scarlett...

Což je šokující, protože Scarlett na konci přišla o všechno! Nikdy jsem nesnila o tom být neprůbojnou Melanií. Pokud bych měla na výběr pouze z těchto dvou, určitě bych nechtěla, aby mě někdo přistihl, jak naříkám a omdlévám. Tehdy se samozřejmě očekávalo, že budeme věřit, že existují jen dvě možnosti. Buď budete milá, slabá, malátná, poddajná, křehká žena, která zemře mladá, nebo budete silná, rozhněvaná žena, která jde za svým cílem přes mrtvoly, a pak zjistí, že už je příliš pozdě a že přišla o to, co skutečně milovala.

Jsou jiné možnosti a je nejvyšší čas zjistit jaké. Ženy se mohou ozdobit něčím vyšším a mocnějším. Není potřeba žádný kostým (jako v mém případě) ani zbraň na sebeobranu.

~ *Jsou jiné možnosti a je nejvyšší čas zjistit jaké.*

Tato žena je mnohem statečnější než jakákoli iluze, kterou ztvárňují sexuální agresorky. Muži se na ni nechtějí vrhnout; touží si ji zasloužit. Tato žena je dávkyní života, ne příjemkyní. Je oděna moudrostí a její oděv je vždy přiměřený. Nevybízí muže, aby byli podlí a agresivní, ale povzbuzuje je, ať jsou něžní, pozorní a moudří.

Tento vzor ženské tajuplnosti bohužel do dámských časopisů pravidelně nedávají, takže s obecně známými příklady žen ze skutečného života se tak často neseťkáte. Tato žena je šlechtná a výjimečná, ne jako křiklavé, běžné symboly v časopisech. Kdybych jí měla vybrat vhodné oblečení, musela bych se vrátit do starší doby, do půvabnějšího prostředí. Její krásné šaty by přidaly na kráse každé ženě, bez ohledu na věk či postavu. Klidně bych mohla zvolit šaty z

filmu Jane Austenové nebo z novodobé filmové pohádky o Popelce, nazvané *Věčný příběh* nebo třeba kostým z filmu *Ben Hur*. Byly by to šaty na míle vzdálené od univerzálního oděvu, který nosí obě pohlaví, a ztělesňovaly by jádro ženskosti. V mém případě se tomu nejvíce podobaly moje svatební šaty.

Když jsem se dívala na staré filmy, mnohokrát jsem si povzdechla a položila jsem si otázku: *Proč dnes nemohou dělat takové šaty?* Jsem si jistá, že víte, o jakých šatech mluvím a možná máte i nějaké svoje oblíbené. Jsou tak krásné, že skoro máte strach se jich dotknout, abyste je neumazaly. Na těchto šatech nic nekřičí... nýbrž od hlavy k patě tiše zpívá – krásné! Přitažlivé, a přesto slušné. Když si čtu popis oděvu svatých v nebi, zjišťuji, že září světlem a slávou a jsou vyrobeny ze svítivé látky. Není na nich nic pozemského ani nevkusného; jsou naprosto překrásné.

Vraťme se k Božímu Slovu a podívejme se, co nám sděluje o čistotě v oblasti vzhledu. Protože patříme Jemu, měly bychom se oblékat tak, aby Jej to těšilo, bez ohledu na to, zda jsme svobodné, ovdovělé, rozvedené nebo vdané. Bůh nás povolal, abychom byly krásné a neohrožené dcery zaslíbení. Chceme být svobodné, a tak volíme život skrze Ducha, protože právě to je pohnutka za všemi pokyny v Božím slově. Podíváme se na několik veršů z Nového Zákona, které mluví o tom, jak se máme oblékat. První verš jsou Pavlovy pokyny Timoteovi:

Stejně i ženy ať se v slušném oděvu zdobí počestně a strízlivě, ne účesy a zlatem, perlami nebo drahými šaty, nýbrž dobrými skutky, jak se sluší na ženy, které se přiznávají k zbožnosti. (1 Tim 2:9–10)

Dle mého názoru zde nacházíme důležité myšlenky. Za prvé, žena má mít *strízlivý* oděv; to znamená postrádající pýchu a úmysl přitáhnout na sebe pozornost. Za druhé, má mít *počestný* oděv, což znamená čistý, dobrých mravů a ctnostný. V pravém opaku, jímž je nemravný oděv, se už dobře orientujeme.

Budu k vám upřímná - někdy zapochybuji nad oblečením, které vidím na mladých dívkách a svobodných ženách v církvi. Vzpomínám si, jak jsem chodila sama nevhodně oblečená, když jsem byla spasena, protože jsem měla pouze „pohanské“ oblečení. Ale o tom tady nemluvíme. Je znepokojivé, že v církvi jsou vychovávány dcery, které postrádají jakoukoli střízlivost v oblékání. Často za mnou chodí matky mladých chlapců a prosí mě: „Řekni těm mladým děvčatům, že to, jak se oblékají, má na mladé muže velký vliv!“ Třetí charakteristika oděvu v této pasáži je slušný. Nejlépe je to popsáno slovy vhodný a uctivý vzhledem ke svému prostředí.

~ *Musíme být citlivé, abychom uctili druhé tím, jak se oblékneme.*

Kdyby si svatební host na svatbu oblékl tepláky, znevážil by nevěstu a ženicha.

Stejně tak musíme být citlivé, abychom uctili druhé tím, jak se oblékneme.

Pavel pak pokračuje a dává do protikladu vnější zdobení a zdobení dobrými skutky. Má mimozemské myšlení, protože byl v nebi a ví, že to, co máme tady, se s nebeskými věcmi nedá srovnat.

Doporučuje ženám, aby nevěnovaly tolik času a prostředků pozemským pokladům. Ukládejte si poklady v nebi tím, že se budete zdobit dobrými skutky.

Další pokyny k šatníku křesťanské ženy nalezneme v 1. Petrově:

*Vaše ozdoba ať není vnější: spletené vlasy, navlékání zlatých šperků, oblékání šatů, nýbrž skrytý člověk srdce v nepomíjitelnosti tichého a pokojného ducha, který je před Bohem vzácný. Tak se kdysi zdobily i svaté ženy, které doufaly v Boha a podržovaly se svým mužům;
(1 Pt 3:3–5)*

Petr říká, že naše ozdoba nemá být jen vnější, obzvláště když kvůli tomu zanedbáváme vnitřní krásu. Pak nás uvádí do tajemství krásy svaté ženy, jímž je rozvíjet jemného a tichého ducha. Hlavním faktorem v této ozdobě je naučit se důvěřovat Bohu. Pavel povzbuzuje ženy, aby se zdobily dobrými skutky, a Petr jim ukládá, aby se soustředily na neviditelný poklad. Chceme-li rozvíjet svého ducha jako kdysi svaté ženy, oblékneme se ctností a chválou. Ty se nikdy neobnosí, ale září postupem času stále víc.

...a všeho, co vypadá zle, se vystříhejte. (1 Te 5:22)

Naše oblečení by nemělo vyzývat ani *vypadat*. Tím jsme vyřadily velkou část šatníku Bondových dívek. Jsem si jistá, že není třeba podrobného výkladu, ale pro jistotu to udělám, abychom měly jasno.

Výstřihy, pupíky a příliš odhalené nohy nejsou vhodné na bohoslužby, setkání mládeže nebo tábory. Ani přiléhavé topy, kalhoty nebo šaty, které nenechají nikoho na pochybách. Pro takové oblečení není mnoho vhodných míst. Takové oblečení není střídme, protože jediným jeho záměrem je přitahovat pozornost na ňadra, pupíky, nohy nebo pozadí. Není to zdvořilé, protože se druzí mohou cítit nepříjemně... obzvláště muži, kteří jsou poháněni hormonem a zrakem. A není to vhodné pro ty, kdo vyznávají, že patří Bohu. Chci vás vybídnout, abyste se znovu podívaly do svého šatníku a požádaly Ducha Svatého, aby byl vaším módním poradcem. Když se budete oblékat, pomůže vám, položíte-li si tyto otázky: *Je to střídme? Je to slušné? Je to vhodné tam, kam jdu? Ctí to toho, komu patřím? Jaký to bude mít vliv na muže kolem mě? Budu je tím respektovat a motivovat je, aby usilovali o čistotu?*

Nepřítel vás chce svléci, udělat z vás zábavu, obchodovat s vaším tělem, ale váš nebeský Otec vás chce odít krásou, silou, důstojností a poctou.

~ Nepřítel vás chce svléci, udělat z vás zábavu, obchodovat s vaším tělem.

~ Drahý nebeský Otče,
obleč mě do svého Syna. Chci chodit oblečená v oděvu důstojnosti, síly a cti. Dej mi moudrost a porozumění, abych nežila podle nástrah tohoto světa, ale v souladu se záměry nebe. Přikryj každou oblast, kterou jsem odhalila skrze nahotu. Chci být svobodnou dcerou zaslíbení. Zříkám se vlivu a sevření vzorů sexuální agrese a svůdnosti. Obnov ve mně nevinnost a krásu ženské tajuplnosti. Nechci být nahá a zahanbená, ale chci být ta, která svobodně tančí ve světle.

S láskou,
Tvoje dcera

14 Život bez lítosti

Pokud se chcete osvobodit od lítosti, musíte mít v životě nějaký záměr a hledět do budoucnosti. Nemůžete jít tímto životem beze snu nebo bez cíle a očekávat, že dorazíte přesně tam, kam jste chtěly dojít. Často se probudíme a zjistíme, že jsme někde, kde jsme být nechtěly, a dostaly jsme se tam dopravním prostředkem, z kterého jsme neměly požitek. Možná jsme se zamotaly do prostěradla nepohodlné postele a divíme se, jak jsme se ocitly v chmurné zemi výčitek. Lítost je strašlivá destinace a cesta k ní ujídá velký krajíc z vašeho života a síly. Proto nám Bible nabízí mnohé rady, jak se této noční můře vyhnout, moudrost, kterou probereme později.

~ *Nemůžete jít tímto životem beze snu nebo bez cíle a očekávat, že dorazíte přesně tam, kam jste chtěly dojít.*

Lítost je emoce s neuvěřitelnou schopností způsobit nevídanou bolest.

Zahalí vaše srdce těžkým rouchem zoufalství a stáhne vás do hlubin beznaděje. Jako děti nejsme tolik obeznámeny s lítostí, jako s následky. Dětství je jednodušší období našeho života, kde je jasná příčina a následek... *pokud udělám toto, přijdu o tamto*. Dáváme dětem na výběr a pečlivě se zaměřujeme na detaily, abychom jim pomohly udělat rozumné, inteligentní rozhodnutí. Po názorném vysvětlení se dítě rozhodne špatně pouze tehdy, pokud si myslí, že mu to projde. My tak často uvažujeme také.

Pamatuji se, že když mi bylo pět let, nesměla jsem přecházet ulici bez doprovodu své matky nebo nějakého staršího dítěte.

To pro mě bylo zdrojem nevidaného pocitu zahanbení, ačkoli mi matka jasně vysvětlila, proč je tak důležité, abych uposlechla jejího příkazu. Pochopila jsem, že bydlíme v rušné ulici a že mě může přejet auto na placku... *ale* ostatní děti se měly jen rozhlédnout na obě strany, kdežto já jsem musela mít soukromý doprovod.

Jednou jsem si chtěla jít hrát k Jennifer na opačné straně ulice, tak mě tam matka zavedla. Držela mě za ruku celou cestu až ke dveřím. Zaklepała jsem na dveře a zevnitř bylo slyšet hihňání. Byla jsem si jistá, že se smějí mému osobnímu strážci. Zamávala jsem matce na rozloučenou a vešla jsem dovnitř na několik hodin bezstarostné blaženosti. Když přišel čas jít domů, matka Jennifer nabídla, že mě doprovodí její nejstarší dcera, ale já už jsem toho měla dost! Dala jsem jí najevo, že jsem dost velká na to, abych mohla sama přejít přes cestu. Zalhala jsem jí, že mi matka dovolila jít domů sama. Vypnula jsem hruď a vydala jsem se po silnici, ale jak jsem šla, měla jsem hrozný skličující pocit v žaludku. Ignorovala jsem ho, rozhlédla jsem se na obě strany a úspěšně jsem přešla přes cestu. Dávala jsem si pozor, abych nepřecházela v místě, které by bylo vidět z okna našeho domu, a jakmile jsem byla na naší straně ulice, vplížila jsem se pod stromy a rychle jsem se rozběhla k našim dveřím. Vešla jsem dovnitř přesně ve chvíli, kdy jsem uviděla, jak matka pokládá telefon.

“Ahoj mami, jsem doma!” oznámila jsem a namířila jsem si to přímo do svého pokoje.

“Počkej chvílku,” matka mě po cestě zastavila. “Sedni si. Chci se tě na něco zeptat. Kdo tě dnes doprovodil domů?”

Skličující pocit zesiloval. Než jsem odpověděla, bezstarostně jsem se podívala za sebe, abych se ujistila, že nemohla z okna vidět roh ulice, kde jsem přecházela: “Doprovodila mě Cindy.”

“Určitě tě doprovodila Cindy?” matka vyšetřovala dál.

Přikývla jsem, už jsem nechtěla znovu nahlas vyslovit lež.

“Mám zavolat paní Hoffmanové a zeptat se jí?”

Prudce jsem se zakroutila : “Ne!”

Matka mi potom sdělila, že jí paní Hoffmanová řekla, že jsem šla přes ulici sama. Přistihla mě. Nejen, že jsem neuposlechla, ale také jsem lhala. Poslala mě posadit se do pokoje, než přijde otec.

Když jsem měla takto sedět v pokoji, nesměla jsem ležet na posteli ani si hrát s hračkami. Musela jsem sedět na dřevěné stoličce, která byla čím dál nepohodlnější. Obávala jsem se příchodu otce. Každé projíždějící auto s sebou přineslo novou vlnu hrůzy... bude tu brzy a já dostanu. Během své samoty jsem si představovala všechny možné scénáře. Možná nedostanu na zadek... možná bude otec souhlasit, že už jsem dost velká na to, abych mohla přejít přes cestu sama. Čekání se zdálo nekonečné.

Pak přijel. Obvykle jsem mu běžela naproti a to, že jsem nepřišla, mohlo mít pouze dva důvody: buď jsem nebyla doma, nebo jsem měla průšvih. Slyšela jsem, jak spolu rodiče mluví tichým hlasem. Věděla jsem, že mluví o mém prohřešku. Žaludek se mi obracel a já jsem začala mít pocit, že budu nemocná. Pak jsem uslyšela na chodbě kroky. Otevřely se dveře a v nich stál můj otec s vážnou tváří.

“Můžeš jít sem, Liso. Potřebujeme s tebou mluvit. ”

Utřela jsem si slzy a následovala jsem ho chodbou jako beránek jdoucí na popravu. Soud se měl odehrát v obývacím pokoji. Seděla jsem sama v zeleném křesle a rodiče se společně posadili na opačné straně pokoje na bílý gauč. Dávali mi přednášku, kterou jsem však

nebyla schopná slyšet, protože jejich hlasy zastřela důležitější otázka, která se mi honila hlavou: *Dostanu nebo nedostanu?*

Rychle jsem se vrátila do reality, když mi otec položil přímou otázku: „Je pravda, že jsi neuposlechla a lhala a sama jsi přecházela přes cestu?”

“Ano, ano!” plakala jsem se srdceryvnou kajícíností a doufala jsem, že nějak oblomím soudce, aby byl milosrdný. Ale o rozsudku už bylo rozhodnuto.

“Takže víš, co musím udělat?” zeptal se otec.

“Ano,” odpověděla jsem strnule. Věděla jsem, že dostanu.

“Tak pojď, ať to máme za sebou.” Pokynul mi, abych šla k němu.

To znamenalo, že musím přejít přes prostor obývacího pokoje, který se zdál najednou obrovský. Uprostřed pokoje jsem se na chvíli zastavila a přemýšlela jsem, jestli nemám utéct ze dveří, protože jakmile udělám další krok, pak už nebude cesty zpět. Sunula jsem se blíž, až jsem stanula před otcem a pak jsem se mu přehnula přes koleno. Dostala jsem naplácáno a když bylo hotovo... bylo hotovo.

Otec mě držel na klíně a matka mi vysvětlovala, že mi vždycky věřila. A že mi chce znovu věřit a bude. Všechnen strach, který jsem cítila v žaludku, zmizel a já jsem se cítila očištěná, milovaná a přijímaná. O mém prohřešku už se nikdy nemluvilo. Když jsem příště přecházela přes cestu, necítila jsem strach ani stud. Poučila jsem se ze své chyby a byla jsem za svůj prohřešek potrestána. Často si přeji, aby to bylo takhle jednoduché i teď.

~ Poučila jsem se ze své chyby a byla jsem za svůj prohřešek potrestána. Často si přeji, aby to bylo takhle jednoduché i teď.

Lítost příliš často zakoření hlouběji a trvá déle, než příčina a následek. Ozývá se v našem životě dál, dokud se jí nepostavíme čelem. Pro malé děvče je lítost letmá- *Neměla jsem to dělat nebo říkat*- a často se objeví okamžitě po prohřešku. Ale v dospělosti se může projevat jinak, protože už nemáme rodiče, kteří by provedli obvyklé pátrací a záchranné operace. Když jsme byli malí, často jsme se stávali odborníky na tajné operace a obratně jsme uměli skrýt, co jsme prováděli. Usuzovali jsme: *Když to nevědí, tak jim to neublíží*. Pošetile jsme si mysleli, že se nikdy nikdo o našich tajemstvích nedozví. Neuvědomovali jsme si však, že bylo zaseto símé výčitek, které v mladém půdě dál bez povšimnutí rostlo. Až když rostlina zcela vyrostla, prorazila si cestu ven ze stínu naší minulosti a otevřeně se představila v tom nejnevhodnějším čase.

Ty z nás, které jsme poznaly lítost, dobře známe její bolestivý stisk. Chytí nás za ruce a nepustí, dokud o naší pošetilosti nepoví všem přítomným. *Vzpomínáš, jak jsi... ?* Pak vynese na světlo vše, co jsme schovávaly v šeru, nebo něco, co pohřbil čas pod pokrývkou mnoha let a možná to skrýval i před našimi vlastními vzpomínkami. Ale teď je to venku, všem na očích, jako kdyby se to stalo včera. A slyšíme, jak naše srdce sténá: *Kdybych jen...!*

Lítost je také schopna se rychle objevit poté, co provedeme nějakou chybu. Něco, co jsme řekly nebo udělaly včera potají, dnes najednou a nečekaně vyšlo na světlo. Bezmyšlenkovité slovo, bezděčný čin, letmá poznámka vždy váží víc, když je zopakujete, a s každým zopakováním získávají na síle.

Ve světle dneška to vždy zní hůř a vypadá to očividně jinak, než tomu bylo s včerejšími mírně rozostřenými úmysly. Najednou to chceme nějak obhájit: *Já jsem to tak nemyslela. Ty to nechápeš. Tehdy to byla jiná situace.* Pokud žijeme jen pro tuto chvíli a nevážíme svá slova a činy, budeme vždy zakoušet lítost.

~ Pokud žijeme jen pro tuto chvíli a nevážíme svá slova a činy, budeme vždy zakoušet lítost.

Já jsem lítost poznala a nepřeji vám, abyste v životě zažily její osten. Dnes zakouším bolest, protože jsem včera žila jako pošetilec. Nevěřila jsem ve věci, o které se s vámi sdílím. Neměla jsem téměř žádné povědomí o následcích svého počínání a věřila jsem, že to, co dělám pod pokrývkou noci, na mě později nebude mít velký vliv. Z přátelství k vám nechci, abyste šly stejnou cestou jako já.

Věřím, že každá generace má příležitost a pověření vykoupit své chyby tím, že nové generaci řekne pravdu a že ji bude varovat. Dcery, které se staly matkami, mají příležitost předat svůj odkaz, to, z čeho se ponaučily, aby mohly jejich dcery stát výš, vidět jasněji a vyhnout se nástrahám, kterým se jejich matky nevyhnuly. To znamená, že musíme vytáhnout tajemství své minulosti na světlo, aby je uslyšely ostatní ženy a ponaučily se z nich.

Toto je pozvání pro ty z vás, které jste poznaly lítost v sexuální oblasti, abyste přinesly světlo pravdy na temné cesty, aby po nich ostatní ženy nemusely chodit. Je to varování pro ty, kdo uvažují nad cestou promiskuity: *Sejděte z této cesty. Cena je příliš vysoká a úrok se s časem znásobuje.* Těm, které si zvolily cestu světla, požehnání a poslušnosti, kéž to poslouží k ochraně a posílí to jejich odhodlání. Tak či onak, v životě poznáte, že jedna věc je jistá: Tajemství ve skutečnostineexistují.

*Vždyť nic není skrytého, co se nestane zjevným, ani ukrytého, co by zajisté nebylo poznáno a nevyšlo najevo.
(Lk 8:17)*

Všimněte si slova nic. U tohoto slova není příliš velká možnost se splést; nic znamená žádná věc. Když čteme takové verše z Písma, často si myslíme, že jsme chytřejší nebo že se nás zrovna netýkají, a tak nechceme pochopit jejich význam. Přeskočíme je a usoudíme, že Bůh by nás nikdy nezahanbil. Ale když ve skrytu říkáme nebo děláme pošetilé a hříšné věci, není to Bůh, kdo nás zahanbuje; zahanbujeme se samy. Je to jako kdybychom tajně zasely semínka a

~ Když ve skrytu říkáme nebo děláme pošetilé a hříšné věci, není to Bůh, kdo nás zahanbuje; zahanbujeme se samy.

pak se zlobily na Boha, až by se objevila rostlina. Možná si do určité míry myslíme, že jsme schopny něco skrýt tak dobře, že se tento verš na naši situaci nevztahuje.

Ale pokud Písmo říká, že nic neunikne, tak to znamená bez výjimky. Každá skrytá nebo skrývaná věc bude vykopána a vynesena na světlo.

Když máme toto poznání, je důležité, abychom si dávaly větší pozor na své chování. List Efezským to nazývá žít „obezřetně“:

Ale všechno, co je světlem usvědčováno, je zjevováno, neboť všechno, co je zjevováno, je světlo... Dbejte tedy pečlivě na to, jak žijete (žijte obezřetně – dosl. překlad z angl.); nežijte jako nemoudří, ale jako moudří; (Ef 5:13–15)

Žít obezřetně znamená žít s vědomím, že celý náš život s něčím souvisí a že s největší pravděpodobností přijde čas, kdy nás nějaká událost z minulosti dostihne v budoucnu. Základ slova *obe-* znamená „obejít“ nebo „obkroužit“. Druhá část *-zřetně* znamená „vidět“ nebo „podívat se na něco“, jako když stavitel předvádí dům, aby si mohli potenciální zákazníci prozkoumat jeho kvality, než si ho zakoupí. Podobně i my musíme zvážit svá rozhodnutí a činy z každého úhlu a hlediska. Musíme si je projít, navštívit každou místnost a mít jistotu, že se nám dům líbí, než učiníme dlouhodobý závazek. Ale nejsem si jistá, že to většina z nás považuje za nutné.

Když jsem se přestěhovala do Colorada, jela jsem si koupit gauč do obývacího pokoje. Vzpomínám si, že jsem našla jeden, který se mi opravdu líbil. Pomyslela jsem si: To je perfektní gauč. Jak byl v obchodě postavený pěkně u zdi a obklopený krásnými doplňky a malbami, vypadal skvěle. Ale pak jsem si uvědomila, že u mě nebude

postavený ke zdi, ale v prostoru. A tak musí vypadat dobře zepředu i zezadu. Když jsem gauč odsunula od zdi, došlo mi, že se do mého pokoje nebude hodit. Kdybych se na gauč podívala jen zepředu, určitě bych si ho vzala domů, seděla bych v něm a blahopřála si, jak je pohodlný a krásný. Moc by se mi líbil... než bych odešla do kuchyně a podívala se na něj zezadu.

Většina z nás vidí jen tu lákavou část věci. Líbí se nám, jak vypadá, a říkáme si:

~ Za celou dobu mé bouřlivé minulosti by mě nenapadlo, jakou bolest budu prožívat za dvacet let.

Koneckonců, přece si ten požitek a uspokojení, které nabízí, zasloužím... vezmu ho! Později si zkontrolujeme záda a zažijeme rozpaky.

Když jsem byla v mládí nespoutaná, došla jsem k přesvědčení, že bych si měla svobodně dopřávat všechno, po čem toužím. Byla jsem přece vysokoškolačka, dospělá a s právem volit, měla jsem řidičák a vybírala jsem si celoživotní povolání... život byl dobrodružství, které na mě hlasitě volalo. Za celou dobu té bouřlivé minulosti by mě nenapadlo, jakou bolest budu prožívat za dvacet let, když se podívám na upřímné tváře svých dvou starších synů, kteří mi položili kontrolní otázku: „Mami, když jste se s tátou brali, byla jsi panna, že?“ Jejich milé hlasy mě neobviňovaly. Moji synové hledali ujištění o ctnosti, o které u své matky nikdy nepochybovali. A kterou bych musela čestně popřít.

V žáru vášnivých okamžiků na vysoké škole jsem nikdy nepomyslela na to, že by se mě takové otázky mohly někdy týkat. Kdybych byla tehdy chytřejší a myslela na budoucnost, pravděpodobně bych se tak pošetile nepyšnila svými sexuálními úlovkami. Zatím byla pýcha to nejbližší, co jsem prožívala ve chvíli, kdy na tuto otázku došlo. Pocítila jsem okamžité rozpolcení mezi několika možnostmi. Mohla bych lhát a říct jim, že jsem o svatbě byla panna, nebo bych jim mohla říct, že to není jejich starost, a tak bych se celému tématu vyhnula a nemusela bych jim říct pravdu.

Taky jsem měla možnost dát jim klasickou křesťanskou výmluvu: Když jsem přišla o panenství, nebyla jsem křesťanka. Nevěděla jsem, co je správné! Nebo bych mohla zvolit nejbolestivější možnost. Říct jim ošklivou holou pravdu. Zhluboka jsem se nadechla a pravdivě jsem odpověděla: „Ne, nebyla jsem panna a do dneška toho lituji. Věřím, že vaše dědictví bude zcela jiné než moje.”

Cokoli menšího než pravdivá odpověď podryje schopnost vašich dětí žít v čistotě. Pravda plodí svobodu tak jistě, jako hanba množí

~ Cokoli menšího než pravdivá odpověď podryje schopnost vašich dětí žít v čistotě.

lži. Nemusíte mluvit o všech podrobnostech svých zážitků, protože pravdu lze říct tak, aniž byste odkryly všechny detaily.

V tuto chvíli možná vznesete námitku: Je mi odpuštěno a stala jsem se novým stvořením. Staré pominulo a vše je nové. Toto je samozřejmě nejvyšší pravda Božího Slova. Věřím, že je mi odpuštěno. Věřím, že mé hříchy byly obmyty, když jsem je vyznala. Věřím, že jsem nové stvoření a zakusila jsem nesmírné milosrdenství v Kristu. To však neznamená, že byly odstraněny všechny vedlejší produkty mých předešlých rozhodnutí. Už nejsem vinna a odsouzena, ale některé důsledky zůstávají. Rozbijí-li moje děti vázu, odpustím jim, ale váza bude pořád rozbitá.

V zájmu další námitky si představme hypotetickou situaci. Co kdybych během svých bouřlivých svobodných let otěhotněla? Možná by to pro mě bylo varování. Stala bych se křesťankou až po otěhotnění. Ačkoli jsem zakusila lásku a milosrdenství Kristovo, znamenalo by to, že by dítě ve mně zmizelo? Ne, samozřejmě že ne! Ale existence dítěte by nezrušila odpuštění mého hříchu, stejně jako odpuštění mého hříchu nevymaže existenci dítěte. Ze semínek, která bych zasela, by zůstalo ovoce a z mých rozhodnutí by zůstaly vedlejší produkty. Ale milovala bych své dítě a radovala bych se z jeho života, i když by k jeho početí došlo mimo manželství.

A teď případ ze skutečného života. Když jsem se vdala, byla jsem obchodním zástupcem kosmetické firmy. Tři prodejkyňe byly v Dallasu a tři byly v Houstonu. Některé z nás byly křesťanky a byly jsme rády, když jsme mohly cestovat spolu a posedět u oběda a večere.

Jedna z nich, krásná svobodná křesťanka, měla hodně zdravotních problémů a strašné záchvaty úzkosti. Měla jsem obavy, že přijde o zaměstnání, protože se neustále omlouvala pro nemoc a zaostávala ve svých povinnostech a ztrácela energii k práci.

Jednou večer jsme byly na prezentaci a já jsem se jí zeptala, jestli bychom se spolu mohly modlit. Bála jsem se, že propadá zoufalství a zkáze, a opravdu jsem doufala, že skrze modlitbu by se dalo zabránit tomu, kam se řítí. Všechno jí hrálo do karet, křesťanská rodina, služební auto, dobrý plat, skvělé benefity, zábavné cestování, ale nikdy nebyla šťastná. Zeptala jsem se jí: „Proč?“ A ona se mi otevřela.

“Ty to nechápeš. Jsi vdaná, já ne. Nevíš, jaké to je být pořád osamělá.“

Povzbudila jsem ji, aby se zapojila v církvi, aby si přestala stěžovat a aby začala být vděčná za to, co má.

“U mě to nefunguje. Zkusila jsem to, ale jsem často na cestách. Jsem tak unavená, že když přijedu domů, celý víkend se zotavuji z pracovního týdne“, řekla mi.

Po chvíli to vypadalo, že ať jsem řekla cokoli, pořád se vytáčela. Už se připozdívalo a my jsme se ještě nemodlily. Já jsem však pociťovala odrazení a její situace mi také připadala bezvýchodná.

“Pomodleme se... ty první,” navrhla jsem.

Chytily jsme se za ruce a ona se začala modlit. Ale jak se modlila, ani jsem neslyšela, co říkala. Duch Svatý mi velmi jasně ukazoval něco, co mě skoro děsilo. Kdybych jí řekla, co vidím, a mýlila bych se, bylo by to nemístné.

Slíbila jsem Bohu, že promluvím, když budu mít příležitost. Obraz se začal vytrácet a já jsem opět naslouchala, jak se moje kamarádka modlí.

Volala k Bohu: „Prosím, prosím, odpusť mi!“

“On ti odpustil,” odpověděla jsem.

“Ne,” odporovala. “Neodpustil. Prosím ho, ale nic se neděje.”

Zmáčkla jsem jí ruku, otevřela jsem oči a pohlédla jsem do jejích.

“Já vím, proč si *myslíš*, že ti Bůh neodpustil.”

“Ne, ty to nechápeš. *Vím*, že mi neodpustil!”

Zhluboka jsem se nadechla a pokračovala jsem: „Myslíš si, že ti Bůh neodpustil, protože ti neuzdravil genitální herpes.”

Byla v šoku a zašeptala: „Jak to víš?“

“Nevím. Bůh mi to ukázal. Chce, abys věděla, jak tě velmi miluje. Jen proto, že *s* nebyla uzdravena, to neznamená, že ti není odpuštěno.”

Pak mi vyprávěla svůj smutný, tragický příběh a všechno mi najednou dávalo smysl. Byla vychována v křesťanské rodině, ale jednoho večera se ocitla na nějakém večírku a přitom věděla, že tam nemá být. Necítila se příjemně, a tak začala pít, aby se v neznámé atmosféře trochu uvolnila. Přistoupil k ní nějaký muž, který poznal,

že je nesvá, spřátelil se s ní a věnoval jí hodně pozornosti a říkal jí, jak je krásná. Než se vzpamatovala, ocitla se s ním o samotě. Vzrušení se stupňovalo, ale ona se domnívala, že bude schopná udržet vše pod kontrolou. Neuvědomovala si, jak může být těžké udržet pod kontrolou situaci, kdy jsou spolu dva lidé o samotě, napůl odění a částečně podnapilí. Odmítla ho, ale on neposlouchal a nebyl tam nikdo jiný, kdo by ho zastavil. Toho dne přišla o své panenství a nakazila se nevyhlášenou pohlavní chorobou. Od té doby uplynulo několik let,

~ Tak dlouho žila pod tíhou lítosti, až se odvrátila od Boha a svedla vinu na Něj.

ale ona byla stále sužována výčitkami a hanbou. „To bylo poprvé, co jsem něco udělala, a zaplatila jsem za to! Moje kamarádky vyváděly neustále a všechny jsou v pohodě. Většina z nich už je dokonce vdaná,“ plakala.

“Bůh mi to neukázal proto, aby tě odsoudil, ale aby ti dal najevo, že slyšel tvoje volání, zná tvou bolest a odpouští ti. Proč by mi to jinak ukazoval, než proto, aby se k tobě vztáhl?“ ujistila jsem ji znovu.

Toho dne odhodila svoji zlost na Boha a přijala Jeho odpuštění. Předtím tak dlouho žila pod tíhou lítosti, až se od Boha odvrátila a svedla vinu na Něj. Pokaždé, když znovu onemocněla, bála se, že ji Bůh odsoudil za její hříchy a vrátila se jí vzpomínka na tehdejší znásilnění. Modlily jsme se za vysvobození z pocitu viny a za její uzdravení – ducha, duše i těla.

To bylo před mnoha lety. Teď už jsem s ní skoro dvacet let nemluvila. Nevím, zda je uzdravena fyzicky nebo ne, ale vím, že tehdy začalo uzdravení jejího srdce. Věřím, že Bůh může uzdravit i fyzicky? Ano, u Boha není nic nemožného, ale když má někdo zlomené srdce, je to vždy Jeho první starost.

Teď se podívejme na jinou osamělou postavu. Sedí na konci zvětralého mola. Vítr jí fouká tmavé vlasy do tváře a ona se snaží je

odhrnout z očí plných slz a dát si je zpět za uši. S koleny přitisknutými k hrudníku schovává před větrem v klíně nějakou knihu. Stránky přesto ve větru poletují a ona se snaží je urovnat a horečně v knize hledá nějakou útěchu nebo odpovědi. Žádné ale nenachází.

Vtom se narovná ze své schoulené pozice a pozvedá obličej, už si neuhlazuje nezvladatelné vlasy a nechá se jimi bičovat do tváře. Ve svých dvaadvaceti letech je zdolána realitou svých rozhodnutí. Věří, že Bůh je milosrdný, ale zároveň se bojí, že jsou její hříchy příliš velké. Dnes večer se bude muset zodpovídat ze všech věcí, které pomyslně pohřbila na dno moře.

Uvědomuje si, jak se připozdilo, vysloví poslední modlitbu a odchází. Po cestě ke svému vozidlu slibuje, že bude statečná a čestná. Dnes se bude muset podívat do očí muži, kterého miluje. Je přesvědčená, že ji požádá o ruku, ale než to udělá, musí o ní znát pravdu. Znovu si představuje jeho zklamání... tento mladý muž je totiž panic, který se zachoval pro svou ženu. Zaslouží si víc než takovou, jako je ona, a dnes mu to řekne.

Vrací se do svého neutěšeného, prázdného, jednopokojového bytu, osprchuje se a připraví se na jejich společnou chvíli. Včera mu oznámila, že s ním bude chtít mluvit, a požádala ho, aby nešli do nějakého podniku, ale na procházku. Až mu to řekne, nechce, aby u toho byly další oči a uši.

Jeho byt se nachází jen o pár ulic dál a ona se chce chvíli projít o samotě, než se budou procházet spolu. Znovu opakuje svoji smutnou pravdu hlasitě do větru a třese se jí hlas. Ani se nenaděje a stojí u jeho dveří.

Trochu váhavě zaklepe a pomyslí si, jestli to dnes není naposledy, kdy bude pozvána dovnitř. Hlas uvnitř ji zve dál a před ní stojí nejlepší přítel, kterého kdy poznala. On si okamžitě všimá, že ji něco trápí, a jde ji obejmout. Ona však natáhne ruku, aby mezi

nimi udržela vzdálenost. Bojí se, že jakmile ji obejmeme, nebude pak tak odvážná, aby mu řekla pravdu.

Nervózně se rozhlíží kolem: „Kde je tvůj spolubydlící? „Šel s kamarády ven... je ti dobře?“ “Ne, není. Bude mi líp, až si promluvíme.”

“Dobře, obuji se a můžeme jít... ale nebude ti vadit, když ti přečtu jeden verš z Písma? Vnímám, že bys ho měla slyšet.”

Ona strnule přikývne a celá se chvěje, když její hoch listuje Biblií. Co by jí tak Bůh mohl chtít říct? Celý den k Němu volala a prosila o jednu tichou odpověď a přes hukot svého vlastního svědomí neslyšela nic. Koneckonců, když ji odsuzuje její svědomí, neodsoudil ji snad také Bůh?

“Tady je to. Je to trošku ‘ulítlé’. Doufám, že tě to neurazí. ” “Tak čti,” odpovídá ona.

“No, vím, že už to znáš, takže: ‘Proto, je-li kdo v Kristu, je nové stvoření; staré věci pominuly, a hle, všechno je nové’” (2 K 5:17). Pokračuje: “Vím, že to zní divně, ale vnímám, že Bůh chce, abych ti řekl, že všechno je nové, a že jsi jako... jako panna.”

Ona zajímavě odpovídá a oči se jí zalévají slzami: “Ale, já *nejsem* panna. To jsem ti právě chtěla říct.”

On teď stojí před ní a rukama ji drží za ramena: „Pokud Bůh říká, že jsi... jak bychom mu mohli odporovat?”

Ona potřese hlavou v nevíře a začne s úlevou plakat. On si ji přitiskne k hrudi a nechá ji plakat, dokud ten příval neustane a ona nepocítí očistění.

“Pojďme na tu procházku.”

“Díky,” odvětlí ona.

Procházeli se čtyři hodiny a společně sledovali východ slunce, který zastřel to ostudné tajemství, jež je chtělo rozdělit. Boží milosrdenství skutečně trvá navěky. To bylo skoro před dvaceti lety a John a já jsme od té doby stále spolu.

~ Je čas odvrátit se v pokání od vašeho hříchu. Dovolte, ať vám zlomí srdce a vy pak ty rozbité kousky odevzdejte našemu Princí.

Teď už víte, proč si z celého srdce přeji, abyste nemusely nikdy zápolit s přízraky minulosti jako já. Některé z vás už se možná

nachází v mé kůži. Je čas čelit bouři. Dovolte, ať vám zlomí srdce a vy pak ty rozbité kousky odevzdejte našemu Princí. On je milosrdný a něžně se slitovává nad ženami, které byly odmítnuty a odvrženy.

Chci se podělit o část překrásného dopisu matky své dceři, protože chci, abyste zahlédly krásu sexuální čistoty, která je bez lítosti.

Toužím, aby tě tyto pravdy motivovaly k tomu, abys zůstala jako žena Boží čistá... Došlo mi, že jeden z důvodů, proč se tak těším z intimního vztahu s tvým otcem, je to, že jsem nepoznala žádnou hanbu. To proto, že jsem v mládí dostala dobré rady a poznala jsem hodnotu čistoty. Věděla jsem, že je to poklad. Bůh mi dal muže, který zachoval svou čistotu a během našeho zasnoubení ctil i tu moji. Když se těším z intimního vztahu s tvým otcem, svatební šaty na stěně naší ložnice jsou symbolem naší čistoty, která trvá dodneška. Chválím Boha, že mi dal takový dar, kterého si tak svobodně užívám.

V jejích slovech není slyšet žádný náznak lítosti – pouze radost. To chci i pro vás. Pokud jste zhřešily, jediný způsob, jak z vašeho života tento stín odstranit, je dovolit, ať probodne vaše tvrdé srdce zbožným zármutkem, a pak dovolte, aby vás pokání dovedlo ke spasení.

*Zármutek, který je podle Boha, působí pokání k záchraně, jehož nelze litovat, kdežto zármutek světa působí smrt.
(2 K 7:10)*

Co je zármutek podle světa? Je to zármutek nad ztrátou světských věcí, včetně pověsti, peněz, majetku, vztahů nebo jiných světských věcí. Zaměřuje se na vlastní ztrátu a neuvědomuje si, jakou bolest způsobuje ostatním nebo Bohu. Pokouší se dosáhnout změny vlastní silou skrze náboženské snažení a nikdy nejde k jádru, k pohnutkám srdce. Nejlepší příklad z Písma je Jidášův zármutek podle světa. Zármutek podle Boha překonává starost o následky a zaměřuje se na vztah s Bohem. Je to, jako když roztrhnete oponu a uvidíte vše takové, jaké to doopravdy je. David nám dává nejlepší příklad v tom, co říká v Žalmu 51:3:

~ *Zármutek podle Boha překonává starost o následky a zaměřuje se na vztah s Bohem.*

*Smiluj se nade mnou, Bože, podle svého milosrdenství!
Podle svého hojného slitování vymaž má přestoupení!*

David pozvedá oči k Bohu a odvolává se na Jeho nehynoucí lásku a žádá o smazání svých přestoupení. Pak své hříchy vyznává jako hříchy proti Bohu.

Proti tobě samému jsem zhřešil, udělal jsem to, co je zlé v tvých očích. A tak jsi spravedlivý, když mluvíš, jsi dokonalý, když konáš soud. (Ž 51:4)

Neobhajuje svoje činy ani je nesvádí na někoho jiného. Svůj hřích otevřeně uznává. Když své hříchy otevřeně přiznáme, budeme otevřeně očištěny.

Potřebujeme-li hluboké milosrdenství (a kdo z nás ne?), máme se pokořit, aby nás Bůh vyvýšil nad naše okolnosti.

Očisti mě od hříchu yzopem, a budu čistý, umyj mě, a budu nad sněh bělejší. (Ž 51:9)

David teď přechází od svého syna k prosbě o očištění. Uznává, že se nemůže sám očistit, ale znovu se obrací k Hospodinu, aby odstranil nejen jeho hřích, ale také každou jeho stopu nebo náznak poskvrnění.

Stvoř mi čisté srdce, ó Bože! Obnov v mém nitru pevného ducha! (Ž 51:12)

Hříchy jsou očištěny, a tak žádá o stvoření čistého srdce a obnovení pevného ducha. David chápe, že hřích umí otupit srdce a oslabit ducha, který má sloužit Bohu. Pak pokračuje a žádá:

Vrať mi veselí ze své spásy a upevni ve mně šlechetného ducha. Budu vyučovat vzpurníky tvým cestám a hříšníci se navrátí k tobě. (Ž 51:14–15)

Poslední tři verše z tohoto Žalmu jsou asi moje nejoblíbenější. Obsahují příslib obnovení radosti tam, kde byla lítost a zármutek. Zaslibují nový začátek, přetvoření něčeho ošklivého na něco krásného. Poskytují příležitost poučit ostatní provinilé poutníky

~ Kéž náš nebeský Otec promění každé temné místo lítosti v zářivý maják Jeho věrnosti a pravdy.

o věrném milosrdenství a Boží lásce a vidět, jak jsou proměněni. Kéž náš nebeský Otec promění každé temné místo lítosti v zářivý maják

Jeho věrnosti a pravdy.

Kéž Bůh zvítězí ve vašem vykoupení. Kéž vy na oplátku z každého místa bolesti učiníte příklad krásy a svobody tím, že budete učit provinilce o Božím Slově, které se ve vašem životě stalo tělem.

Zopakujme si Žalm 51:

1. Odvoláváme se k Bohu na základě Jeho milosrdenství, ne na základě našich vlastních zásluh.
2. Celou věc vyznáváme jako hřích proti Bohu.
3. Uznáváme Jeho soudy za spravedlivé.
4. Žádáme o Jeho očistění a přijímáme ho jako hotovou věc.
5. Žádáme Ho, aby očistil každou skvrnu a obnovil našeho ducha.
6. Žádáme o radost z Jeho spasení.
7. Zavazujeme se, že poučíme ostatní o našich chybách a budeme žít v pokoře.

Už si nepřeji, abych bývala udělala jiná rozhodnutí, ačkoli pro každou dceru Boží, která drží tuto knihu, si přeji jinou zkušenost. Jsem uchváćena milosrdenstvím našeho Otce, který dovolil, aby pro vás byly moje hřichy varováním, aby bylo moje obnovení vaší nadějí a aby byla moje svoboda vaším vysvobozením. Pomodlete se společně s Davidem:

~ Drahý nebeský Otče,

Smiluj se nade mnou, Bože, podle svého milosrdenství! Podle svého hojného slítování vymaž má přestoupení! Dokonale mě umyj od mého provinění a od mého hřichu mě očisti. Já svá přestoupení uznávám, svůj hřích mám před sebou ustavičně. Proti tobě samému jsem zhřešila, udělala jsem to, co je zlé v tvých očích. A tak jsi spravedlivý, když mluvíš, jsi dokonalý, když konáš soud. ...Hle, ty máš zalíbení v niterné opravdovosti a uskrytu mi dávaš poznat moudrost. Očisti mě od hřichu yzopem a budu čistá, umyj m a budu nad snih bělejší. Dej, ať uslyším veselí a radost... Stvoř mi čisté srdce, ó Bože! Obnov v mém nitru pevného ducha! Neodvrhuj mě od své tváře, svého svatého Ducha mi neber! Vrať mi veselí ze své spásy a upevni ve mně šlechetného ducha. Budu vyučovat vzpurníky tvým cestám a hříšníci se navrátí k tobě... můj jazyk jása nad tvou spravedlností. Panovníku, otevři mé rty, má ústa budou zvěstovat tvou chválu... Obět Bohu je zkroušený duch. Bože, ty nepohrdneš zkroušeným a pokořeným srdcem. (Ž 51:3-19)

15 *Proč prohráváme, když se podvolíme*

Nespravedlivá a ošklivá pravda na namlouvacím tanci je to, že velká míra sexuální energie ženy závisí na tom, že se nepodvolí. A to platí mnohem víc ve věku, kdy jsou volné i všechny ostatní dívky.¹

— LISA SCHIFFREN, z časopisu THE WOMEN'S QUARTERLY

Fakt, že se takové mínění objeví v článku světského časopisu, nás nutí k zamyšlení. Vypadá to, že všechny staré věci jsou teď nové a že Bůh je obhájcem žen mnohem víc, než jsme si myslely. I světská společnost začíná chápat rozzlobený hlas rozčarované generace žen, které přicházejí na to, že jim promiskuita ve skutečnosti nedává to, co chtějí. Když se žena podvolí, ztrácí mnohem víc než muž. Tito mudrcové samozřejmě navrhnou, abychom svůj přístup umírnily,

~ Jde o obnovení důstojnosti, cti, síly a ano... i sebevědomí pro generaci žen, mladých či zralých, které už nejsou ochotny prohrávat.

a to převážně za účelem naplnění nejvroucnější touhy. Ale to nebude stačit. Máme vyšší povolání. Nejde o to pozměnit své chování,

abychom dostaly to, co chceme. Jde o obnovení důstojnosti, cti, síly a ano... i sebevědomí pro generaci žen, mladých či zralých, které už nejsou ochotny prohrávat.

Poslechněte si všeríkající slova z knihy autorky Danielle Crittenden *Co nám naše matky neřekly*:

Vskutku ve všech slibech, které jsme dostaly, a které se týkají naší schopnosti dosáhnout svobody a ženské nezávislosti, je slib sexuální emancipace ten nejklamnější. To jsme v současné době zajisté zjistily tím nejkrutějším způsobem.

Všechna sexuální suverénnost, kterou dívka má, se vypaří ve chvíli, kdy jí chlapec, na kterém jí opravdově záleží, dá najevo, že poté, co bylo jeho tělo uspokojeno, už ho dívka nezajímá. Sebevětší feministické předstírání, ani sebelepší ujišťování o tom, že takového muže stejně nepotřebuje, ji neochrání před bolestí a ponížením z té strašné chvíle po jeho odchodu, kdy zůstala sama a místo sexuálního posílení se cítila odhozena.²

Strašlivé zneužití a následné odhození je obzvláště zneklidňující, když odmítnutí tak extrémního rozsahu zažívají teprve mladé dívky. Nikdy nebylo zamýšleno, abychom byly odhozeny, nýbrž se nám má dostat objetí. Obzvláště poté, co jsme se zcela vydaly, odhalily a odkryly. Nikdy nebylo zamýšleno, abychom byly opuštěny poté, co jsme umožnily vstup do naší nejintimnější komnaty. Sexuální spojení bylo zamýšleno jako vyvrcholení, oslava a stmelení dvou, kteří se stali jedním. Nikdy nebylo zamýšleno, aby to byl poslední úkon před rozloučením. Je hrozné uslyšet: Dostal jsem, co jsem chtěl; a teď mizím... Jo a díky.

Naše lůno je zamýšleno k tomu, aby bylo životodárné semeno pečlivě a láskyplně uloženo, ne nedbale odhozeno někde ve tmě. Naše lůno je jako zahrada a má se o něj pečovat, aby mohlo kvést. Bůh nařídil Izraelcům, aby ženich celý první rok manželství zůstal doma a jen přinášel radost své ženě (Dt 24:5). Ta má být bezpečně usazena v zahradě radosti, kde bude moci kvést a následně z ní vzejde život.

Jako ženy jsme stvořeny, abychom byly mnohem víc než jen zásuvka pro sexuální uvolnění muže. Jako ženy chceme a zasloužíme si mnohem víc než jen sexuální uvolnění samy pro sebe... prahneme

~ *Prahne po intimitě, romantice a vášni.*

po intimitě, romantice a vášni. Chceme poznat a chceme být poznány. Kde není důvěra, tam nemůže být

intimita, a kde není smlouva, tam nemůže být žádná trvalá důvěra. Jak byste mohly věřit někomu, kdo vám nedá důvod věřit, že s vámi bude i zítra? Není-li ochoten na vás počkat dnes, nechat stranou svou momentální sexuální vášň, nebude na vás čekat zítra.

Muži jsou od přírody dobyvatelé: Jakmile si do sytosti užijí svou kořist, přemístí se dál, aby dobyli další území.

Ve vztahu muže a ženy je ještě jedna zvláštnost. Je téměř nemožné začít sexuálním stykem a pak rozvinout hlubší důvěrný vztah. Muži nemají zájem poznat důkladněji někoho, koho už v rychlosti poznali, bez ohledu na to, kolik filmů je nabádá k opaku. Proč ztrácet čas bližším zkoumáním nálepky na láhvi od vína, když už jste víno vypili?

Muž má rád dobrodružství, intriky a ženu, která ho vyburcuje, aby měl na víc, protože bude věřit, že on má na víc. Chce věřit tomu, kdo věří v něj. Chce vědět, že může celým srdcem věřit své ženě, svým dětem a svým financím. Dobrý muž hluboko uvnitř touží být něčí princ nebo rytíř ve stříbrné zbroji. Pokud čekáte na svého prince, nikdy nezapomeňte, že on bude svou princeznu hledat.

Vraťme se teď na chvíli k tomu, o co můžeme jako ženy přijít skrze promiskuitu:

Ztráty: úcta, panenství, moc, jedinečnost, tajuplnost, nevinnost, důvěra, dobrá pověst, ovládnání, sexuální zdraví, čistota, svoboda, budoucí vztah.

Z biologického hlediska bude samozřejmě těhotná žena, ne muž. On se může dítěte vzdát, aniž by prolil krev, ona však ne. Právě žena buď své dítě nemající otce donosí, nebo ho zabije ještě ve svém lůně. Právě žena musí nosit dítě, kterého se možná bude muset vzdát. Právě žena bude muset vysvětlovat dítěti, které si nechá, proč se o něj jeho otec neobtěžuje postarat. To všechno jsou bolestivá rozhodnutí.

Mnoho sexuálně přenosných nemocí téměř zničí ženské rozmnožovací ústrojí dříve, než se na ně přijde. To často znamená, že pak má žena potíže s otěhotněním nebo už je zcela neplodná. Pak je tu ještě vir AIDS, který nás rovnou připraví o život. Muži jsou často schopni střídat milostné vztahy rychleji než ženy a mohou přenést mnohem víc než pouhé semeno.

Jeden pilný muž přivedl ve stejném týdnu do jiného stavu mladou dívku, kterou znám, a sestru její nejlepší kamarádky. Obě porodily jen s několikadenním odstupem. A kde byl ten mladý muž, zatímco se tyto dívky svíjely v porodních bolestech? Držel je za ruce? Ne, utekl z města.

Nyní si spočítejme potenciální zisky, které má žena z promiskuity:

Zisky: dočasné potěšení a sexuální zkušenosti.

Podívejme se na zisky a ztráty v případě mužů:

Ztráty: panenství a sexuální zdraví.

Zisky: dočasné potěšení, sexuální zkušenosti, vzrušení z boje, svoboda najít si pak někoho dalšího.

Toto drama můžete sledovat každý den v televizi. Nedávno jsem viděla jeden pořad, kde titulok pod ustaraným obličejem patnáctileté dívky zněl asi takto: Domnívá se, že je otcem jejího

dítěte. Šlo o otázku otcovství. Chlapec souhlasil s testem otcovství, aby prokázal svou nevinu, a v přímém přenosu se měla zveřejněním výsledků buď prokázat jeho vina, nebo se mělo jeho jméno očistit. Obálka se otvírala, jako by to mělo být vyhlášení vítěze prestižní ceny. „A výsledek zní... (virbl prosím) ... *Nejste* otcem toho dítěte!“ Mladík vyskočil ze židle a začal poskakovat radostí: „Jsem volný! Jsem volný! Vždyť jsem ti to říkal, ty ———, že to není moje dítě!“ Když si plácl s několika kamarády v hledišti, pokračoval v oslavné náladě do zákulisí a vše se promítalo na velké obrazovce za zády moderátora a oné mladé dívky.

Velmi mě zasáhlo zděšení na tváři té mladé dívky. Vypadala naprosto bezradná a zoufalá. Dokonce i moderátor viděl její strach a naklonil se k ní, vzal ji za ruku a řekl: „Zapomeň na něj. Pomůžeme ti.“ Dívka strnule přikývla a na obrazovce za jejími zády byl stále ještě vidět poskakující a pošklebující se mladík, který byl nyní osvobozen.

Musím se přiznat. Sledovala jsem to a propukla jsem v pláč. Jak teď bude její život vypadat? Přinesla svůj případ před celý národ v televizi v naději, že svému dítěti zajistí otce, ale zjistila jen to, že žádný otec není.

Samozřejmě vyvstává otázka, proč nepřivedla všechny chlapce, se kterými se v té době stýkala. Možná byl tento mladík jediný, se kterým byla ochotná strávit zbytek života. Pravda, kterou hledala, jí nepřinesla žádnou ochranu. Zůstalo jen zahanbení a bezmoc před zraky miliónů cizích lidí. Okamžité reakce v hledišti byly smíšené. Někteří byli omráčení, někteří pokyvovali hlavami a jiní se jí vysmívali. Jen jsem si přála, abych ji mohla držet v objetí.

Bohužel to pro ni nemohu udělat, ale vás mohu varovat. Pro muže je cena za promiskuitu nepatrná ve srovnání s tím, jakou daň si žádá od žen. Myslím, že to je část kletby, která na nás padla v důsledku hříchu v zahradě. Toto je jen další příklad toho, jak ženy

trpí, když jsou znesvěceny zákony lásky. Tyto zákony nikdy nebyly dány proto, aby vám vzaly radost a

~ Pro muže je cena za promiskuitu nepatrná ve srovnání s tím, jakou daň si žádá od žen.

potěšení, ale proto, aby vás chránily. Samozřejmě, že hřích na čas přináší potěšení. Jsem si jistá, že ta mladá dívka určitě zakusila v náruči onoho mladíka chvilkové potěšení a evidentně ho zakusila i v náruči jiných. Ale tato pomíjivá extáze není nic ve srovnání s tím, co prožívala toho dne v televizním pořadu.

Když začínáte tím, co mělo přijít na řadu až jako vyvrcholení svazku, pak už jde odtud jen rychlá cesta dolů. Pokud nejdříve budete to, co je nejintenzivnější (sexuální rovina) a ostatní oblasti zanedbáváte, bude vašemu vztahu chybět pojivo, které by ho drželo pohromadě. Muž nemusí hledat dlouho nebo chodit daleko, aby našel ženu, která bude volná na sex. V dnešní společnosti za její služby obvykle ani nebude muset zaplatit.

Chci se podělit o kreslený vtíp, který jsem viděla před mnoha lety na vysoké škole v jednom pornografickém pánském časopise. Muž a žena jsou v posteli a chystají se na sex. Ona nechce pokračovat, dokud jí muž neodpoví na otázku: Budeš si mě ráno vážit? Na dalším obrázku je vidět jeho zmatený obličej: Nevážím si tě teď, tak proč bych si tě měl vážit ráno!

Pokud hledáte úctu, v promiskuitě ji nenajdete. Muži pořád ještě preferují ženy, které předtím s nikým nespaly, obzvláště ne s někým, koho sami znají.

Muži jdou rádi do postele s divoškou, rádi s ní flirtují, někdy s ní i chodí, ale tento typ ženy nemají nikdy jako první na seznamu, když uvažují o manželce a matce svých dětí.

Promiskuita dává ženám svobodu chovat se sexuálně jako muži.

Ale pravda je, že ať už se chováme jakkoli, nikdy nebudeme muži... tak proč bychom se měly chovat jako oni? Ženy jsou nejsilnější, právě když si přisvojí svou ženskost a tajuplnost.

Naší společnosti se samozřejmě podařilo spojit pojem ženskost s představou změkčilosti, slabosti a neprůbojnosti. Připouštím, že když přenesete ženské vlastnosti na muže, tak budou vypadat divně. Ale ženskost není divná na ženách. Když se ženy postaví v síle své role, pobídne to muže, aby povstali na novou úroveň zase ve své roli. Muži dychtí po respektu, náklonnosti a pozornosti od těch, které považují za rovnocennou, ale doplňující druhou polovičku. Není dobré, aby byl muž sám, protože jeho dřina a jeho život nebude mít smysl, když ho nebude mít s kým sdílet. Muž nebude mít potřebu chránit ženu, která je nahá, ale naopak ji bude chtít dobývat a znásilnit; chránit bude ženu, která je oblečená.

Pokud chceme znovu získat intimitu, musíme se smířit s pravdou. Pokud chceme zpět svou důstojnost a úctu, musíme být ochotny se znovu obléct. Všechna sexuální svoboda obraz ženy nevyšla, ale naopak ho znehodnotila. Můžete mít svádění bez vlivu ženskosti,

~ Všechna sexuální svoboda obraz ženy nevyšla, ale naopak ho znehodnotila.

ženskost však s sebou nese kouzlo ženské tajuplnosti.

Po mnoho staletí dcery Eviny volají na syny Adamovy: *Obětuj mi svou lásku. Zachraň mě a ochraňuj mě. Naplň mou nejhlubší potřebu bezpečí a jistoty.* Když syn Adamův odpovídá, prohlašuje něco, co nemůže dodržet, v naději, že ona naplní toužebné přání, které on není schopen vyslovit. Oba jsou odsouzeni k nezdaru, protože ty nejhlubší touhy každého z nás chce naplnit Bůh.

V zoufalství jsme ze sebe udělaly prostitutky, zápasily jsme a vedly jsme válku se syny Adamovými ve snaze přimět je, aby nás požehnali a ujistili nás o naší hodnotě. Ale tento zápas přinesl přinejmenším pouhé zoufalství.

Až příliš často končíme v prachu, zklamané, znásilněné, zraněné a osamocené. Na konci je z toho nesmyslný a vyčerpávající proces, ve kterém obě strany prohrály. Není to chyba synů Adamových; ti nám nemohou dát požehnání, po kterém toužíme. A tím, že jsme jim daly takovou moc nad naší duší, jsme je vyděsily. Musíme se naučit, že požehnání, která opravdu potřebujeme, přicházejí pouze od Boha. Musíme dovolit Bohu, aby nám dal nové jméno, protože už nejsme dcery Eviny, skrývající se ve stínu, ale dcery světla a zaslíbení, Jeho nevěsta.

John Eldredge ve své skvělé knize *Pozor, srdce muže* (Thomas Nelson Publishers, 2001) popisuje obvyklé zklamání, které muži prožívají, když hledají své naplnění v tom, co autor nazývá „plavovlasá panna“. Ach, ale co my ženy? Není naše vina ještě větší? Protože jsme příliš dlouho vzhlížely k Adamovi a jen jsme se zklamaly. Adam byl před Evou. A Adam je stále před ní. Adam představuje jedinečnost, kterou žena nikdy nepozná, protože byl první. Eva upřímně vzhlížela k Adamovi, aby pro ni byl mnohem víc než manžel. Byl jejím bratrem a v určitém smyslu otcem, protože ona byla jedinou ženou, která se narodila z muže. Adamova volba ji zklamala a zklamala ji i ta její. Ve skutečnosti chceme muže, kteří budou čerpat sílu z něčeho, co je větší než my.

Adam není schopen zlomit naše pouta. Pokud budete vzhlížet pouze k Adamovi, budete zápasit a zklamete se. Ale když budete vzhlížet k Bohu, už nebudete nahé a zahanbené dcery Eviny, ale budete oděné a vykoupené dcery zaslíbení... překrásná nevěsta, která zpívá a tančí, zatímco čeká na svého prince.

~ *Adam není schopen zlomit naše pouta. Pokud budete vzhlížet pouze k Adamovi, budete zápasit a zklamete se.*

Můžete být vášnivé, protože jste vyměnily zákon

za touhu, svázanost za svobodu a pravidla za vztah. Jste královské ženy. Některé ženy nejdřív poznaly hořkost lítosti a teprve potom zakusily radostnou záplavu milosrdenství. Toto je naléhavé volání,

aby se ženy vrátily ke svému původnímu postavení síly, důstojnosti a cti. S hlavou vztyčenou můžeme vyhlásit svobodu našim sestrám a dcerám; ano, můžeme je propustit, aby šly a už nehřešily!

Závěr *Síla lásky*

Jsem již dvacet let vdaná, ale když zavzpomínám na svoji svatbu, pořád si pamatuji, jaký je to pocit být nevěstou. Nemluvíme o únavných úkolech a finanční zátěži při plánování svatby – to jsou věci, které by neměla nést na svých ramenou nevěsta – protože nevěsty mají být vždy uchváceny, uneseny. Ne, mluvíme o radosti nad láskou, na kterou všichni čekali a naplno ji oslavovali. Vzpomínám si, jak jsem počítala dny a nemohla se dočkat, až se můj život oddělí od toho, který jsem znala, a já nastoupím cestu svých snů. Bude můj život takový, jak jsem si ho představovala? Protože jsme všechny Jeho nevěstou, je důležité, abychom věděly, jak nevěsta přemýšlí.

- Nevěsta touží utéct se svým ženichem na skryté a krásné místo, daleko od zraku a hlučnosti ostatních. Na tomto nerušeném místě chce být milována více než jen slovy.
- Nevěsta prahne po ženichově doteku. Hluboko v ní probudil pocity a vášně, kterou může uspokojit pouze jeho dotek. Nevěsta touží po objetí a chce ho opřevzat svým odevzdáním.
- Nevěsta touží po jedinečné písni, kterou bude sdílet jen se svým ženichem – melodii, která představuje jejich lásku a která se stane „jejich“ písni.
- Nevěsta zbožňuje hlas svého ženicha – obzvláště, když jí něžně šeptá. Díky tomu ví, že jsou ta slova určena pouze jí.

- Nevěsta touží být krásně oděna, a když je připravena, pak i něžně svlečena.
- Nevěsta touží stát před svým ženichem nahá a beze studu. Chce mít pocit, že je každá část jejího těla krásná a že On po ní touží... že jsou její tvary a postava přesně to, v co doufal.
- Nevěsta touží v každém ohledu potěšit svého ženicha.
- Nevěsta touží být čistá a vášnivá ve všem, co dělá.
- Nevěsta touží promluvit a být skutečně vyslyšena, ne skrze prostá slova tohoto jazyka, ale skrze spletitý jazyk srdce. Touží být pochopena do hloubky, kterou ani neumí vysvětlit.
- Nevěsta potřebuje mít pocit bezpečí, když se otevírá zranitelnosti.
- Nevěsta je ráda, když se může svobodně a beze strachu projevit.
- Nevěsta má radost z překvapení a neočekávaných dárků.
- Nevěsta ráda sdílí tajemství se svým ženichem.
- Nevěsta je ráda, když jí její milý svádí a svádí ho na oplátku.
- Nevěsta má radost ze sounáležitosti.
- Nevěsta touží po starostlivé péči, ochraně, vedení i něžném napravení, ale nikdy ne po kritice. Když cítí kritiku, přestane vzkvétat a uhýbá před dotekem svého milého.
- Nevěsta se nezajímá o jiné lásky, protože je pohlcena tou první.

Pokud vám tyto věty lámou srdce... dovolte to. To Bůh láme neúrodnou a tvrdou zem a říká: Dovol mi tě milovat. Tyto tužby spočívají v srdci každé ženy... sahají tak hluboko, že je nemůže uspokojit žádný muž. Synové Adamovi možná někdy uspokojí

některé, ale ostatní zůstávají opomíjeny. I když vás možná pozemská láska opustila nebo zklamala, pravda je, že toužíte po další. Nebeský Princ vás nikdy nezklame ani vám neublíží. On stvořil vaše nejhlubší touhy a byl vždy vaším snem a vy jste snem jeho.

Neboť jako se žení mládenec s pannou, ožení se tvoji synové s tebou a radostí ženicha z nevěsty se z tebe bude radovat tvůj Bůh. (Iz 62:5)

Příprava na setkání s ženichem nikdy nebyla tichá, pasivní cesta; vždy to bylo období nadšení – přechod ze světa nevěsty do světa jejího milého. Přidáváte se k odvěkému průvodu, který se raduje a chvěje nadšením... k jedinečným dcerám nebes, které touží slyšet Boží hlas a těší se z Jeho objetí.

Snažila jsem se vám všemi možnými způsoby ukázat, s jakou starostlivostí Bůh hledá svou nevěstu. Chci, abyste pochopily, jakou hloubku a dálku je Bůh schopen ujít, aby zajistil nevěstu pro svého Syna, to je vás. Nikdy nemůžete být opravdově Jeho, dokud nepoznáte Jeho neochvějnou lásku. Musí si získat naše srdce, aby nás mohl uchvátit a unést. Protože kde je náš poklad, tam bude i naše srdce.

Velice se budu veselit v Hospodinu, má duše bude jásat v mém Bohu, protože mne oděhl rouchem záchrany, zahalil mne pláštěm spravedlnosti. Jsem jako ženich, který má kněžský turban, jako nevěsta, která se zdobí svými předměty. (Iz 61:10)

Zakryjte svou nahotu Jeho spasením. Obalte se Jeho spravedlností. Ozdobte se drahokamy uctívání. Těšte se z Jeho objetí a vaše srdce ať před Ním tančí.

~ Drahý nebeský Otče,
obživ mě. Patřím Tobě. Kež spatřím Tvou lásku a poznám Tvůj
dotek. Chci hledět na Tvou tvář a být uchvávena Tvým pohledem. Polož
si mě jako pečeť na své srdce. Drž mě ve svém objetí a nikdy mě nepouštěj.
Miluji Tě, můj krásný a nádherný Princi. Ozdob mě svým spasením. Přijď
rychle, Pane Ježíši.

S láskou,
Tvoje dcera

Poznámky

Kapitola 9

1. *Matthew Henry's Commentary on the Whole Bible: New Modern Edition, Electronic Database* (Hendrickson Publishers, Inc., 1991).
2. Ibid.

Kapitola 15

1. Lisa Schriffen, *The Women's Quarterly* 1997, 97.
2. Danielle Crittenden, *What Our Mothers Didn't Tell Us* (New York: Touchstone, 1999), 31.

O autorce

Lisa Bevere je autorka bestsellerů *Nezničitelný*, *Bez soupeře*, *Děvčata ve zbrani*, *Nemám to pod kontrolou, ale líbí se mi to*; *Pravá hodnota ženy*; *Hněvej se, ale nepokaz to!* a *Nejste to, co vážíte*. Je oblíbená mluvčí a častý host v rádiu a televizi. Žije v Coloradu se svými čtyřmi syny a manželem Johnem, který je také autorem mnoha bestsellerů.

Poděkování

Ježíši, mému nejvyššímu Princi a Spasiteli. Tys oblékl moji nahotu důstojností, moji hanbu ctí. Moje omezená slova a činy by nemohly nikdy dostatečně vyjádřit hloubku mé vděčnosti a citu. Kéž se Tvé vzácné Slovo v mém životě vždy stane Tělem, aby mohli ostatní zahlédnout Tvou krásu.

Mému manželovi, Johnovi. Před dvaceti lety jsi odhlédl od mojí hanby a viděl jsi krásu, pak jsi mě vytrhl z mojí noční můry a přenesl jsi mě do pravého snu... děkuji ti.

Mým čtyřem synům, Addisonovi, Austinovi, Alecovi, a Ardenovi, za všechny chvíle, kdy jste se o mě dělili s ostatními, protože jsem psala nebo přednášela. Kéž Bůh rozmnoží to, co jste zaseli, a každému z vás naplní sen vašeho srdce, protože jste všichni drazí tomu mému.

Kristen Lucasové, za naslouchání, povzbuzení a dovednou úpravu textu.

Victoru Oliverovi, za moudrost, která mě podněcovala.

Belindě Bassové, za tvoje názory k mým myšlenkám.

Pamele Clementsově, za tvůj smích, když mi bylo těžko.

Miku Hyattovi, za to, že s požadoval „velké věci“.

Všem nejmenovaným, kteří tomuto projektu propůjčili své dary a svůj talent... kéž tato kniha propustí zajaté na svobodu.

DĚVČATA VE ZBRANI

JAK HRDINNĚ NĚST SVŮJ KŘÍŽ

Jestliže kdy byla ta správná doba, aby se ženy chopily zbraní, pak je to nyní. Po celém světě jsou ženy terčem pro předsudky, obchod se sexem, zneužívání a vyvražďování ženského pohlaví. Lisa Bevere popisuje, jak tyto útoky vypovídají spíše o tom, čím by ženy mohly být v budoucnu, nežli o tom, čím byly v minulosti.

V knize *Děvčata ve zbrani* vysvětluje, že duchovní nepřítel se snaží odzbrojit ženy na všech úrovních. Je načase, aby se ženy staly hrdinkami. Takovými, jakými je Bůh stvořil: odvážnými, schopnými rozeznání a odpuštění a moudrými.

Tato kniha a další materiály od Johna a Lisy Bevere jsou dostupné zdarma ke stažení na:

Cloudlibrary.org

Proč prohráváme, když se podvolíme

Ženy byly stvořeny k tomu, aby byly mnohem víc, než jen objektem sexuální touhy pro muže. Je čas obnovit důstojnost, čest, sílu a ano, i sebevědomí, u několika generací žen, ať mladých či zralých. Těch žen, které už nejsou ochotné prohrávat.

- Objevte upřímné, Bohem zmocněné odpovědi na úderné otázky
- Uložte znovu ke spánku to, co se předčasně probudilo
- Přijměte neomezené Boží odpuštění
- Žijte ve svobodě, sebevědomí a čistotě

Vášnivá, nabroušená, trefná, mocná, zábavná. Všechna tato slova popisují **Lisu Bevere** – mezinárodní mluvčí, autorku bestsellerů a moderátorku televizního pořadu „The Messenger“, jenž je vysílán ve více než 216 zemích.

Svým charakteristickým stylem se sdílí Lisa o Boží Slovo, jež protkává osobní zkušeností, aby přinesla ostatním svobodu a proměnu. Srdce jí pláče nad sociální nespravedlností. Je zastáncem změny a jako taková burcuje ostatní, aby se stali odpovědí a řešením na problémy blízké i daleké.

Tuto knihu i další materiály
si můžete zdarma stáhnout na:
www.CloudLibrary.org

Tato kniha je DAREM AUTORKY
A NENÍ NA PRODEJ.

SYLOM
WWW.SYLOAM.EU

M **MESSENGER**
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

CHCETE VÍČ?
SKENUJTE ZDE.

